

www.burmeseclassic.com

ပုည ဝမ်းသာ အုပ်စု

ပုညဝင်း

ထီးလေး မိုးပေးပါ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၂၈၆

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ဝေခြင်း

- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
- ပထမအကြိမ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

- Lလင်း

အုပ်ရေ

- ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်သင်းသင်းမာ

ပုညခင်စာပေ၊ (ယာယီ - ၈၅၆)
တိုက် (၆၁)၊ အခန်း (၁၁)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်

- စွယ်စောင်ပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁)လမ်း၊
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

- ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊
- အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC

၈၉၅-၈၃

ပုညခင်

ထီးလေးမိုးပေးပါ၊ ပုညခင်/ ရန်ကုန်

ပုညခင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

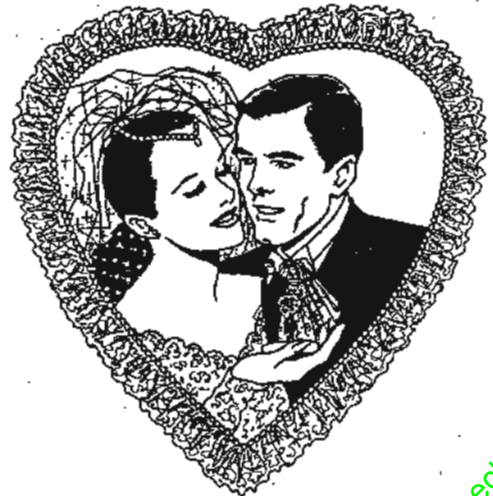
၂၈၈ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီမီ

(၁) ထီးလေးမိုးပေးပါ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ထီးလေး မိုးပေးပါ

အပိုင်း(၁)

‘ရှားမင်း’သည် ပွက်ပွက်ဆူလာပြီဖြစ်သော ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် အိုးထဲသို့ ငရုတ်သီးစိမ်းလေးတွေ ညှပ်ထည့်နေရင်း ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက ကွီခနဲ မြည်သံလေး တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အင်း ... ဒီဗိုက်ကလည်း နည်းနည်းလေး ဆာတာနဲ့ ကွီသံပေးပြီပဲ ...။

ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် ရနံ့လေးကလည်း သင်းပျံ့လာပါသည်။ ရှားမင်းက ရေစိမ်ထားသော နံနံပင်လေးတွေကို ဆယ်ယူကာ ရေစင်အောင် ခါလိုက်ပြီးမှ ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်၍ ငါးပိချက်အိုးထဲ အုပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ မွေးလာသော ရနံ့လေးက ရှားမင်းရဲ့ ရသာခံ အာရုံကြောတွေကို နှိုးဆွလိုက်ချိန်မှာ ဗိုက်ထဲက နောက်ထပ် ‘ကွီ’ခနဲ အသံကလေးတစ်ချက် ထွက်လာရပြန်ပါသည်။

ဒီဟင်းတစ်ခွက် ကျက်ရင်တော့ ညနေစာ စားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ။ ဘာဟင်းတွေ ဘယ်လိုပဲချက်ချက် ခရမ်း

ချဉ်သီး ငါးပိချက်စပ်စပ်လေး မပါရင် စားမဝင်တတ်သော ရှားမင်း
ရဲ့ အိမ်လေးမှာ ငါးပိ၊ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ကို
အမြဲ ဝယ်ယူဖြည့်တင်းထားရပါသည်။

ရှားမင်းက မီးဖိုခလုတ်ကို ပိတ်၊ ဟင်းအိုးကိုချပြီး
ငါးပိချက်ကို ပန်းကန်လုံးလေးထဲသို့ ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ ထမင်း
စားပွဲလေးပေါ်မှာတော့ စားစရာ ဟင်းတွေ စုံစုံလင်လင် ရှိနေခဲ့ပြီ။
ကြက်ဥနှင့် ဆူးပုပ်ရွက်ကြော်၊ ငွေ့တောက်ရွက်ဟင်းချို၊ ခရမ်းချဉ်
သီး ငါးပိချက်နှင့် တွဲဖက်စားဖို့ တို့စရာ မြင်းခွာရွက်၊ ရှောက်ရွက်၊
ပဲစောင်းလျားသီးပြုတ်။ ပြီးတော့... လက်ဖက်သုပ်။ သားငါးဟင်း
လျာ ဆီပြန် အကောင်းစား မပါပေမယ့်လည်း ရှားမင်းအတွက်
တော့ ဒီထမင်းပွဲလေးက ပြည့်စုံပါသည်။

အချိန်က ည ၈ နာရီတောင် ကျော်စပြုပြီ။ တစ်နေ့
လုံးနီးပါး သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေခဲ့သော မိုးဟာ ခုချိန်ထိ
လည်း မစသေးပါ။ သူတို့ရပ်ကွက်ကလေးရဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ
တောင် လူသူရှင်းစ ပြုခဲ့ပြီ။

ရှားမင်းက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ကျူရှင်ပိုင်းတစ်ခု
မှာ စာသွားသင်ပေးနေရသဖြင့် နေ့တိုင်းနီးပါး မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်
ရောက်လေ့ ရှိပါသည်။ ဒီနေ့လည်း မိုးမိလာတာမို့ ရေမြန်မြန်ချိုး
ပြီးမှ ညနေစာစားဖို့ ပြင်ဆင်နေရတာပင် ...၊

မိုးက ခပ်မှန်မှန် ရွာနေရာမှ တဝေါဝေါ ဆူညံသံ
ပေး၍ ရွာချလာပါသည်။ သွပ်မိုးတစ်ထပ်အိမ်လေးရဲ့ ခေါင်မိုးက

မမြင့်လှတာမို့ မိုးသည်းသည်း ရွာပြီဆို သွပ်ပေါ်သို့ မိုးစက်ကျသံ
တွေကို ဆူဆူညံညံ ကြားရလေ့ရှိပါသည်။

မိုးအပြင် လေပါ ပါလာပြီမို့ ဖွင့်ထားသော အိမ်
ပြတင်းပေါက်ဆီမှ မိုးမှုန် မိုးမွှားလေးတွေဟာ အိမ်ထဲသို့ ပက်စင်
လာပါသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ သူ့စာရေးစားပွဲလေး ရှိပြီး
ရေးလက်စ စာမူတွေလည်းရှိတာမို့ ရှားမင်းက အိမ်ရှေ့သို့ ပြေး
ကာ ပြတင်းပေါက် ပိတ်၊ လေတိုက်သဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ လွင့်ကျနေ
သော စာရွက်တွေကို လိုက်ကောက်စုစည်းပြီး စားပွဲပေါ် ပြန်တင်
ကာ ဖန်တုံးကလေးဖြင့် ဖိထားလိုက်ရပါသည်။

အိမ်ရှေ့ ဝင်ဝထွက်ဝ တံခါးမကြီးရော၊ ပြတင်း
ပေါက်တွေပါ လိုက်ပိတ်ပြီးတော့မှ စားရတော့မယ်ဟု အားခဲကာ
ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”
“မောင်ရှားရေ ... မောင်ရှား”

အိမ်ရှေ့ဆီက တံခါးခေါက်သံ၊ ခေါ်သံတွေက မိုးသံ
နှင့် လုံးထွေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိုးသံတွေကြောင့် ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါ အသံဆိုတာ ချက်ချင်း ခွဲခြားမရ ...။

“မောင်ရှားရေ ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”
“ဘယ်သူလဲ ...”
“အန်တီပါ ...၊ ဒေါ်စောပါ”

ရှားမင်းက အံ့သြ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားမိပါသည်။
ဒေါ်စောဆိုတာ ဒီရပ်ကွက် အနီးဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ အိမ်ပွဲစား

www.burmeseclassic.com

လုပ်နေတဲ့ အန်တီကြီးပင် ...။ ရှားမင်းရဲ့ အိမ်လေးတစ်ခြမ်းကို အိမ်ငှားတင်သည့် ကိစ္စတွေကိုလည်း ဒေါ်စောကပဲ တောက်လျှောက် လုပ်ပေးလာခဲ့တာပင် ...။ အန်တီစောဟာ ခင်စရာကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ပွဲခန့်ပတ်သက်လာရင် လောဘကြီးတတ်တာမို့ သတိထားပြီး ဆက်ဆံရသည်။

လတ်တလောမှာ သူ့အိမ်ခန်းတစ်ခြမ်းမှာ လူငှားမရှိတာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီမို့ သူ့အတွက် ဝင်ငွေ ထိခိုက်သည်။ အန်တီစောကိုပဲ အိမ်ငှားမြန်မြန် ရှာပေးဖို့ ပြောထားရပေမယ့် ခုလို မိုးသည်းထဲ ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာတာကတော့ ထူးဆန်းသည်။ ဒီအချိန်မှာ အိမ်ငှားခေါ်လာတာတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

“မောင်ရှားရေ ... တံခါး မြန်မြန် ဖွင့်ပါဟေ့၊ ဒီမှာ မိုးတွေ မိလာလို့ ...”

“လာပြီ ... လာပြီ၊ ဒေါ်စောရေ ...”

ရှားမင်းက စားရတော့မည့်ဆဲဆဲ ထမင်းပွဲကလေးကို နောက်ဆန်ငင်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပါသည်။

သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ လုံချည်အောက်နားတွေ ရေစိုနေသော အန်တီစောက ထီးကိုပိတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လာသည်။ သူ တံခါး ပြန်ပိတ်မည်ပြုစဉ်

“နေဦး ... မပိတ်နဲ့ဦး၊ အပြင်မှာ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်၊ ဟဲ့ ... ကလေးမ ... လာ ... မြန်မြန်ဝင်”

ဒေါ်စောက အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

ရှားမင်းကလည်း ကိုင်ထားသော တံခါးချပ်ကို ပြန်ဆွဲဖွင့်ထားလိုက်ရင်း အိမ်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိုးရေတွေ စက်စက်ကျနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ မရဲတရဲ ခြေလှမ်းများဖြင့် ရှားမင်းရဲ့ အိမ်ကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်လာပါသည်။

ကောင်လေးက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် မိုးကာဂျာကင်ပွစွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မိုးကာသား ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို ကျောဘက်မှာ ပိုး၍လွယ်ထားသည်။ အနီရဲရဲ မိုးကာဂျာကင်ကို ခေါင်းစွပ်စွပ်၍ ဝတ်ထားကာ ထိုခေါင်းစွပ်က နဖူးတစ်ဝက်ကျော်အထိ အုပ်ကျနေတာမို့ မျက်နှာကိုလည်း သေချာရှင်းလင်းစွာ မမြင်ရပါ။

အိမ်ထဲရောက်တော့မှ ကောင်လေးက မိုးကာ ခေါင်းစွပ်ကို နောက်သို့ လှန်ချပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခါပစ်လိုက်ပါသည်။

ဖွားခနဲ ထွက်ကျလာသော ဆံပင် ညိုညို ကောက်ကောက်လေးနှင့် ဘွားခနဲပေါ်လာသော မျက်နှာဖူးဖူးနုကလေးကို မြင်ရတော့မှ ဒါ မိန်းကလေးပဲဟု သိရကာ ရှားမင်းက တအံ့တဩငေးကြည့်နေမိဆဲ ...။

“ဟဲ့ ... ကလေးမ၊ လာ ... ညည်းအထုပ်ကြီး ချထားလိုက်ဦး”

အန်တီစောက ကောင်မလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်တာမို့ ကောင်မလေးက လွယ်လာသည့် အိတ်ကြီးကို ဝန်းမှဖြုတ်ကာ ရှားမင်းကိုယ်တိုင် ပြောင်ချောနေအောင် တိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပန်းနှစ်ဖက်ကို သူ့ဘာသာ လက်ပြန်နှိပ်လိုက်ရင်း ရှားမင်းရဲ့ ကြမ်းပြင်ပြောင်ချောလေးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဆုတ် ... ဆုတ်၊ ခဏ နောက်ပြန်ဆုတ်ဦး၊ မင်းကိုယ်က ဒီလောက် ရေတွေ စက်စက်ကျနေတာ ကြမ်းပြင်တွေ ပေရေကုန်မှာပေါ့၊ ခဏနေဦး ...”

ရှားမင်းက ပလတ်စတစ် ထိုင်ခုံတစ်လုံး အမြန် သွားပြေးယူပြီး ဖိနပ်ချွတ်အနိမ့်ပိုင်းလေးမှာ ချပေးလိုက်ရင်း ...

“လာ ... ဒီမှာ လာထိုင်”

ကောင်မလေးက မျက်နှာထားတည်တည်လေးဖြင့် ခုံပေါ်မှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ အောင်မယ် သူများ အိမ်ပေါ် တက်လာပြီး သူကပဲ ဆောင့်အောင့်ရတယ် ရှိသေးဗျာ။

ရှားမင်းက အန်တီစောကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒေါ်စော ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စလဲ၊ သူကရော ဘယ်သူလဲ”

“ကိစ္စကတော့ အိမ်ငှားတင်မယ့် ကိစ္စပဲ၊ သူကတော့ မင်းအိမ်ကို ငှားမယ့်သူ”

“သူက ငှားမယ် ... !”

“ဟုတ်တယ်လေ ...၊ မင်းပဲ မင်းအိမ်တစ်ခြမ်းကို အမြန်

အငှားတင်ချင်လို့ ပူပူလောလော ပြောနေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အိမ်ငှားတင်ချင်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေပါဦး၊ သူက ငှားမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ သေချာရှင်းအောင် ပြောဦးလေ ဒေါ်စောရယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ မိသားစုနဲ့လား ...၊ သူငယ်ချင်းတွေ စုနေဖို့ ငှားမှာလား၊ မိဘနဲ့ နေဖို့လား၊ လူဦးရေက ဘယ်နှယောက်လဲ ...”

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ...”

“ဗျာ ...၊ ဒီအရွယ်လေး တစ်ယောက်တည်း နေမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မင်းအတွက် ပိုမကောင်းဘူးလား မောင်ရှားရဲ့၊ အရင် အိမ်ငှားတွေတုန်းက အိမ်သားတွေကများ၊ ယောက်ျားက အရက်မူးပြီးရမ်း၊ ညည ကလေးတွေက တဂျီဂျီငို၊ လင်မယားချင်းလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ် ရိုက်ပုတ်နေကြလို့ မင်းမှာ ညည မအိပ်ရ၊ မနက်ဆို မျက်တွင်းတွေကျပြီး တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ဒုက္ခတွေ မခံချင်လို့ အရင်လူတွေကို ဆက်မငှားတော့တာဆို ...၊ ခု ဒီကလေးမလေးက တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မင်းလည်း နားအေးပါးအေး ရှိတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

အန်တီစောက ပွဲခ. ရရေးကို ဦးတည်ကာ ဖိဖိပြောနေတာမို့ ရှားမင်းက လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ဦးလေ ဒေါ်စောရာ ... ဒေါ်စောချည်း ဖိဖိပြောနေတာပဲ။ ဒေါ်စောသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်က ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် အိမ်က သိပ်မကျယ်လှဘူးလေ။ အလယ်ကနေ ကန့်ထားတာကလည်း သုံးထပ်သားနဲ့ဆိုတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက် ပြောသံ ဆိုသံကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ကြားနေရတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကလည်း ဒီဘက်မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် တည်းနေတာ။ သူကလည်း ဟိုဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရမှာဆိုတော့ သူ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ”

“ဪ ... မင်းနယ် ... ဒေါ်စောတို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင် မရိုက်ဘူးကွယ် ... မင်းအိမ်ရဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို သူ့ကိုပြောပြပြီး သူက နေမယ်ဆိုမှ ခေါ်လာခဲ့တာပါ ... မင်း ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာကအစ သူ့ကိုပြောပြပြီးသား ... မင်းက ကျူရှင်ပြရင်း တစ်ဖက်က စားလည်းရေးတယ်။ အသောက်အစား အရှုပ်အထွေးမရှိ အေးအေးနေတတ်တဲ့ သူဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြခဲ့ပြီးသား။ မင်းက အေးအေးဆေးဆေး စာရေးနေမယ့်သူဆိုတော့ သူလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမယ်ထင်ပြီး မင်းအိမ်ကို ငှားဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပေါ့ ...”

ဒေါ်စောက အပိုင်ကြီးပြောနေပါသည်။ ရှားမင်းက

တော့ ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘဲ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကောင်မလေးက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း လက်လည်းပိုက်ထားကာ ရှားမင်းတို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို အာရုံမဝင်စားသလို မျက်နှာခပ်မော့မော့နှင့်ပင် မျက်နှာကြက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကြည့်ရတာ သိပ်တော့ ထောင့်မကျိုးချင်။ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာများလားတောင် မသိပါ။

“သူနဲ့ ဒေါ်စောနဲ့က အရင်ကတည်းက အသိလား။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။”

ရှားမင်းက ကောင်မလေးရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သိလိုတာမို့ မေးခွန်း စထုတ်လိုက်သည်။

“ရုပ်ရည်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ ... မောင်ရှားရယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဒီလိုပုံစံမျိုး မြင်ဖူးလို့လား၊ ဒေါ်စောနဲ့လည်း ခုလေးပဲ တွေ့လာတာ ...”

“ဗျာ ... ခုမှတွေ့ပြီး ခေါ်လာတာလား ...”

“ဟုတ်တယ်။ လမ်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်နားမှာ တွေ့တာ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အိမ်ငှားဖို့ရှိရင် ငှားချင်တယ်ပြောလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ ...”

အင်း ... ဒေါ်စောတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်း မသိတဲ့ တစ်စိမ်းတစ်ယောက်ကို ပွဲခရချင်တာနဲ့ ခေါ်ချလာတာတော့ သေချာနေပါသည်။

“ဒေါ်စောကလည်းဗျာ၊ ဓာတ်သိထဲကပဲ ငှားချင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”

“မင်းအရင် အိမ်ငှားတွေတုန်းကလည်း ဓာတ်သိထဲကပဲ ငှားထားတာ အဆင်ပြေလို့လား၊ မင်း အိမ်ပေါ်ရောက်မှ လင်မယားချင်း ထုကြ နှက်ကြတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင် သေးလဲ ... ခုဟာက ...”

“ကဲ ... ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီနားက တည်းခိုခန်း တစ်ခုခုကိုသာ လိုက်ပို့ပါတော့ ...”

ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ခပ်မာမာ ပြောလိုက်တာမို့ ရှားမင်းက ကောင်မလေးကို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့် မိသည်။

ဒေါ်စောက သူ ပွဲခမရတော့မှာကို ပူပင်ကြောင့်ကြ သွားပုံဖြင့် ပျာပျာသလဲ ...

“နေဦးလေ ... ကလေးမရဲ့၊ ဒီမှာ ပြောနေ ဆိုနေတုန်း ဟာ ...”

“ပြောနေ ဆိုနေ အရစ်ရှည်နေတာနဲ့ပဲ ဒီမှာ အအေးပတ်ပြီး သေတော့မယ်၊ ဗိုက်လည်းဆာလှပြီ၊ နားချင်နေပြီ၊ ဒီလူကြီး ကြည့်ရတာလည်း ကျွန်တော့်ကို ငှားချင်ပုံ မရပါဘူး၊ ဒီညတော့ တည်းခိုခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ကျမှပဲ ငှားဖို့ အိမ်ဆက်ရှာတာပေါ့ ...”

မိန်းကလေး နုနုငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း တည်းခိုခန်း သွားမှာကျတော့လည်း ရှားမင်းက စိတ်မချနိုင်ပါ။ တော်ကြာ တစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့မှ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့်လို့ ဖြစ်ရဦးမည်။

“ဒီအချိန်ကြီး တည်းခိုခန်းသွားတော့ ဖြစ်မလားကွ၊ ဒီနား တစ်ဝိုက်က တည်းခိုခန်းတွေကလည်း သန့်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို တည်းခိုခန်းမျိုးမှာ ဘယ်အမျိုးကောင်း သားသမီးမှ တစ်ယောက်တည်း သွားမတည်းဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း သွားတည်းတဲ့သူကိုလည်း အမျိုးကောင်း သားသမီးလို့ ဘယ်သူကမှ မသတ်မှတ်ဘူးကွ ... ရှင်းလား”

“အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင် ရှည်ရှည်ဆေးဆေးတွေ လျှောက်ပြောမနေဘဲ အိမ်ငှားလက်ခံ လိုက်ပေါ့ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... အိမ်ငှားလက်ခံဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကိုတော့ မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရဲရဲပြောနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမျိုးကောင်းသမီး အစစ်ကြီးပဲ၊ အခက်အခဲ တစ်ခု ရှိလို့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် လာနေရ တယ်လို့သာ မှတ်ထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော့် နောက်မှာ ရာဇဝတ်မှုတွေ၊ အရှုပ်အရှင်တွေ ပါမလာဘူးဆိုတာ ကျွန် တော် အာမခံတယ် ...”

ရှားမင်းက နဖူးစပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ကုပ်ခြစ်ရင်း ခဏငြိမ်တွေ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ပြောပုံ ဆိုပုံက ဂျစ်ကန်ကန် နိုင်လှပေမယ့် အဆင့်နိမ့်နိမ့်ထဲကတော့ မဟုတ် ...။ ရုပ်ကလေး က ဖြူစင်ဖွေးသန့်နေသည်။ အသက်ကလေးကလည်း နှစ်ဆယ့် တောင် ကျော်ပါဦးမလား မသိ။ ကိုယ့်က သုံးဆယ်စွန်းစဆိုတာ ကိုယ့်ထက်တော့ အများကြီး ငယ်မှာသေချာသည်။

www.burmeseclassic.com

မိုးသည်းထဲ ညကြီးသန်းခေါင် ရောက်လာပုံဟာ
မသင်္ကာစရာကောင်းပေမယ့်လည်း နှမသားချင်း စာနာစိတ်ကလေး
နဲ့ လက်ခံမှ ဖြစ်တော့မှာပင်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ...”

“လေပြေသွေး...”

ဟွန်း... နာမည်ကသာ ‘လေပြေသွေး’၊ ပြောပုံ
ဆိုပုံကဖြင့် နည်းနည်းလေးမှ လေပြေမသွေး...။

ရှားမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကဲလေ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး တခြား
သွားလို့မှ အဆင်မပြေတဲ့အတူတူ လက်ခံထားလိုက်ရတော့
မှာပေါ့...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

အမယ်... ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းတော့ သိသား
ပါလား...။

“ဦးလေးကြီးလည်း လေပြေကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ဘာရယ်...”

“ဦးလေးကြီး အိမ်ခန်း ပိစိလေးကို လေပြေက ဈေးမဆစ်
ဘဲ ငှားလိုက်တာလေ၊ ဒီက ဒေါ်စောပြောတာတော့ ဦးလေး
ကြီးက အိမ်ငှားမရတာ နှစ်လတောင်ရှိပြီမို့လို့ ဘတ်ကျက်
တော်တော် ထိခိုက်နေတာတဲ့၊ အခု လေပြေ ငှားလိုက်တော့
အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား”

ရှားမင်းက အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း
သဘောထား ကြီးလိုတာမို့...

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်စေချင်ရင် တင်လိုက်
ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အခြေအနေက အိမ်ငှားခမရတာနဲ့
ပဲ ကျပ်တည်းသွားရမယ့် အခြေအနေမျိုးတော့ မဟုတ်သေး
ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့အရွယ်က ဦးလေးကြီးလို့ ခေါ်ရလောက်
အောင်လည်း အသက်မကြီးသေးဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ လေပြေသွေးရဲ့၊ မောင်ရှားမင်းကို အဒေါ်တို့
ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေက သူ့အရွယ်နဲ့သူ မောင်ရှား၊
ကိုရှား၊ ဦးရှားလို့ ခေါ်ကြတာ၊ သူ့တပည့်တွေနဲ့ စာပေ
သမားတွေကတော့ ဆရာရှားလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ လေပြေ
ခေါ်ချင်ရင် ဦးရှားလို့ခေါ်ပေါ့၊ ဦးရှားဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်
က ဦးလေးကြီးဆိုတာထက်တော့ ပိုသင့်လျော်တာပေါ့၊
ကဲ... မောင်ရှားရေ သူ့ကို အိမ်သော့ပေးလိုက်တော့၊ အိမ်
ငှားခ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ကိစ္စအတွက်တော့ မနက်ကျမှ ဒေါ်စော
လာခဲ့မယ်၊ ခုတော့ ဒေါ်စောဖို့ ပွဲခလေး ပေးလိုက်ဦး...”

“မနက်ကျမှ ယူတော့လေဗျာ ဒေါ်စောကလည်း...”

“ဪ... ခုကတည်းက ပေးလိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊
ဒေါ်စောလိုချင်နေတဲ့ ပါတိတိဆင်အသစ်ကလေး ရောင်း
ထွက်သွားမှာစိုးလို့ မနက်အစောကြီး ဈေးပြေးဝယ်ရမှာ
မင်း ခုနေ မပေးလိုက်ရင် ငါ မနက်အစောကြီး ဝတ်ခါး
လာခေါက်မှာနော်...”

ဒေါ်စောက ရှားမင်း မနက်စောစော မထနိုင်တာကို သိသူမို့ အကြပ်ကိုင်လိုက်တာပင်။

“ကဲ ... ကဲ ... ပေးမယ်ဗျို့၊ ခဏစောင့်”

ရှားမင်းက နောက်ဘက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ အိမ်ခန်းသော့နှင့် ဒေါ်စောဖို့ ပွဲခ တစ်လစာကို ယူရသည်။

“ကဲ ... ရော ဒါက ဒေါ်စောအတွက်၊ ဒါက အိမ်ခန်းသော့ ...”

လေပြေသွေးက ရှားမင်း လှမ်းပေးသည့် သော့ကို လှမ်းယူရင်း ...

“ဘာဟင်းတွေ ချက်နေတာလဲ ...”

“ဟမ် ...”

အိမ်နောက်ဘက်ထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တာမို့ ရှားမင်းက အနည်းငယ် အံ့သြစွာဖြင့် သူမကို ကြည့်မိသည်။ စောစောက တစ်မိန်းဆန်ဆန် မာရေကြောရေ နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ရှားဖို့ အဆင်ပြေသွားချိန်မှာတော့ သက်သောင့်သက်သာရှိလာပုံဖြင့် စကားပြောပုံက နည်းနည်း ရင်းနှီးလာသည်။

“ဟင်းနဲ့မွှေးနေလို့ မေးကြည့်တာပါ ...”

“ဪ ... ဟင်းကတော့ အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်က ခုမှ ကျက်ခါစမို့လို့ မွှေးနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း မင်းတို့ ရောက်လာလို့လေ ...”

“ဒါဆို ... ခုထိ ထမင်းမစားရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ...”

“ဒါဆို ဟင်းတွေလည်း ကျန်ဦးမှာပေါ့”

“အင်းလေ ...”

“ဒါဆို လေပြေကို ရောင်း ...”

“ဟမ် ...”

“လေပြေ ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့ပါ၊ လမ်းထိပ်ထမင်းဆိုင်ကို ဝင်တော့လည်း ကုန်ပြီဆိုလို့ မစားခဲ့ရဘူး၊ ဒီအချိန်အပြင်ပြန်ထွက်ပြီးတော့လည်း မစားချင်တော့ဘူး၊ ဗိုက်ထဲကလည်း သံစုံတီးပိုင်းတွေ တီးနေပြီ ...၊ မစားဘဲနေလိုက်ရင် အစာအိမ် ပေါက်သွားမှာတောင် ကြောက်ရတယ် ...”

ရှားမင်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတာမို့ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိပါသည်။

“ဦးရှားရဲ့ ထမင်းဟင်းတွေပေါင်းရင် ဘယ်လောက်တန်လဲ၊ တကယ် တန်တဲ့ဈေးထက် လေးငါးဆ ပိုပေးနိုင်ပါတယ်၊ လေပြေမှာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက် ပါပါတယ်”

“ငါ ထမင်းရောင်းစားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး လေပြေ၊ မင်းဆာသလို ငါလည်း ဆာနေတာပဲ၊ မင်းကိုရောင်းလိုက်ရင် ငါ ဘာသွားစားမလဲ ...”

“ဦးရှားက ယောက်ျားပဲ”

“ယောက်ျားဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားလည်း ဗိုက်ဆာတတ်တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးဆိုတာက ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်”

လေ၊ ဗိုက်ဆာတာလောက်ကိုတော့ သည်းခံနိုင်တာပဲ
မဟုတ်လား၊ ထမင်းတစ်နပ် မစားရတာနဲ့ ဘာမှမဖြစ်
လောက်ပါဘူး၊ လေပြေ အစာအိမ်က ပါးပါးလေးရယ်၊
အဆာလွန်ရင် ပေါက်ထွက်သွားမှာ စိုးရတယ် ... ”

“မိန်းကလေး အစာအိမ်က ပါးပြီး ယောက်ျားလေး အစာ
အိမ်က ထူတယ်လို့တော့ ငါမကြားမိပါဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... မောင်ရှားရယ်၊ ကောင်မလေး သနားပါ
တယ်ဟယ်၊ မင်းရှိတာ နည်းနည်းပါးပါး ခေမျှကျွေးလိုက်
ပါဟယ်၊ လေပြေကလည်း စကားကို ပြေပြေလည်လည်
ပြောမှပေါ့၊ ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းနည်းနည်းကျွေးပါလို့ ပြော
ရင်လည်း ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ ထမင်းရောင်းပါလို့ ပြော
တော့ မောင်ရှားက ဘယ်ရောင်းပါ့မလဲ ... ”

“တောင်းစားရမှာ ရှက်လို့ ရောင်းပါလို့ ပြောရတာပါ
ဒေါ်စောရာ၊ သူ့ဘာသာ အလိုလို သဘောပေါက်ပြီး
မရောင်းပါဘူးကွာ အလကား စားသွားပါလို့ ပြောမလား
လို့ပါ”

လူလည် ပန်ကာမ ... ။

လေပြေသွေးရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားကြောင့်
ရှားမင်းက သူမကို ထမင်းစားပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... လာပါ ... ထမင်းပွဲကို ကြွတော်မူပါ”

လေပြေသွေးက ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်
ကြွချီတော်မူလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်သူ့ရာနယ် ရဲတင်းလှ

စွာဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲယူကာ အကျအနစ်ဝင်ထိုင်၊ ဝတ်ထားသည့်
ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပင့်တင်
လိုက်ပြီး ထမင်းပွဲဟင်းပွဲတွေကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည့် မျက်လုံးတွေ
က တော်တော်ကို တောက်ပပါသည်။

“ထမင်းကတော့ မနက်ဖြန် မနတ်စောစောကျရင် ပဲပြုတ်နဲ့
ကြော်စားဖို့ ပိုပိုသာသာ ချက်ထားတာဆိုတော့ များများ
စားစား ရှိတယ်၊ ဟင်းကတော့ ဒါအကုန်ပဲ၊ ဒါလေးပဲ
နှစ်ယောက်စာ မျှစားရမှာ”

“နှစ်ယောက်စာ ... !”

လေပြေသွေးက ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ရပ်နေသော
ရှားမင်းကို စောင်းငမ်းငမ်း မော့ကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်သည့်
လေသံဖြင့် ပြောလာတာပင်။

“အင်းလေ ... နှစ်ယောက်စာပေါ့၊ ငါစားမယ့်အထဲက မင်း
ကို မျှကျွေးရတာလေ ... ”

“မဝရေစာတော့ မစားချင်ဘူး”

“ဘာ ... ”

“ဟင်းလေးကဖြင့် နည်းနည်းလေးကို နှစ်ယောက်စားတော့
နှစ်ယောက်စလုံး ဝဝလင်လင် မစားရဘူးပေါ့၊ နှစ်ယောက်
လုံး မဝမလင်စားရမှာထက်စာရင် တစ်ယောက်က အလျော့
ပေးလိုက်တော့ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်က ဝဝလင်လင်စား
ရတာပေါ့ ... ”

လေပြေသွေးရဲ့ အပြောကလေးကြောင့် ရှားမင်းရဲ့ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားရပါသည်။ ဗိုက်ကလည်းဆာ၊ စိတ်ထဲ မှာလည်း နည်းနည်း အမြင်ကတ်လာရပြီမို့ ...

“ဒါဆိုလည်း မင်းပဲ အလျော့ပေးလိုက်တော့လေ၊ ငါက တော့ ဒီနေ့အဖို့ ထမင်းစားရမှကို ဖြစ်မယ်”

ရှားမင်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီး ထိုင်ခုံတစ် လုံးကို အကြမ်းပတမ်း လှမ်းဆွဲယူကာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချပစ်လိုက် ပါသည်။ လေပြေသွေးအပေါ် ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်မရှည်နိုင်တော့ တာလည်း အမှန်ပဲမို့ပင်။

ရှားမင်းက ထမင်းပန်းကန်ကို ခပ်မြန်မြန် ဆွဲယူပြီး ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်တွေ ခပ်ထည့်ကာ ထမင်းနှင့်နယ်နေတာ ကို သူမက စုပုပ်ပုပ် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“လူကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ...”

“လူကြီးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လူကြီးဖြစ်တာနဲ့ပဲ ကလေး က လာဗိုလ်ကျတာကို ခံရမတဲ့လား၊ ကလေးလည်း ဆာ တတ်တဲ့ ဗိုက်နဲ့ပဲ၊ လူကြီးလည်း ဆာတတ်တဲ့ ဗိုက်နဲ့ပဲ၊ မိန်းမလည်း ဆာတတ်တဲ့ ဗိုက်နဲ့ပဲ၊ ယောက်ျားလည်း ဆာ တတ်တဲ့ ဗိုက်နဲ့ပဲ၊ လူကြီးမို့လို့၊ ယောက်ျားမို့လို့ ဗိုက် ဟောင်းလောင်းအဖြစ်ခံပြီး မင်းကို အကုန်ကျွေးရမှာလား၊ သနားလို့ တစ်ဝက်မျှကျွေးတာကို လာရောင့်မတက်နဲ့ ...”

ရှားမင်းက အဆက်မပြတ်ပြောပြီး ဟင်းပန်းကန်ထဲ

ဘ ကြက်ဥဆူးပုပ်ရွက်ကြော်ကို ခပ်ယူကာ ထမင်းနှင့် ရောနယ် စားလိုက်ပြီး ရွေးတောက်ရွက်ဟင်းချိုကို ရှလူးခနဲ မြည်အောင် သောက်ပြလိုက်ပါသည်။

သွားရည်သိမ်းကာ ရှားမင်းကို စိုက်ကြည့်နေသော လေပြေသွေးက နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့ပစ်လိုက်ရင်း ...

“သူ့ဟင်းကဖြင့် မကောင်းဘဲနဲ့ တွန့်တိုနေလိုက်တာ”

“မကောင်းဘူးထင်ရင်လည်း လာမျှော်မနေနဲ့လေ၊ သွားရည် တွေ ဘာတွေ ပြန်မျိုးချလိုက်ပါဦး”

လေပြေသွေးက သူ မျှော်တာ လူမိသွားတာမို့ ရှက် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စောက လေပြေသွေးနဲ့ ရှားမင်းကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေပုံ ဖြင့် ...

“ကဲပါ ... မောင်ရှားရယ်၊ တစ်ဝက်တော့ ကျွေးလိုက်ပါ ဟယ်”

“ကျွေးသားပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်စောလည်း ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကုလားအုပ်ကို သနားပြီး ကိုယ့်တဲထဲ ခေါင်း အဝင်ခံလိုက်မိလို့ ကုလားအုပ်က နည်းနည်းချင်းစီ တိုးတိုး ဝင်ပြီး တဲရှင်ကို အပြင်တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့ ပုံပြင်လို့ပဲ၊ ထမင်းရှင်ကတောင် ထမင်း အငတ်ခံပေးရမယ့်ပုံ ...၊ စေတနာသည် လူတိုင်းနဲ့မတန် ဆိုတဲ့ စကားပုံက ခု ဒီ နေရာမှာ ကွက်တိဒက်ထိ မှန်နေတာ ...”

“မင်းကလည်း ပုံပြင်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာလို့ မမြင်ရဘူး၊

စကားပြောလိုက်မှဖြင့် ပုံပြင်လေးတွေ၊ စကားပုံလေးတွေ
နဲ့...”

ဒေါ်စောက ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် ရှားမင်းက
အလျော့မပေးတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ အာရုံစိုက်၍ စားနေလိုက်
သည်။ လေပြေသွေးက လုံးဝ ကျောခိုင်းပြီးတော့လည်း မနေနိုင်
ဘဲ ရှားမင်းကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေရင်းက မအောင့်
နိုင်တဲ့အဆုံးမှာ...

“အဟမ်း... တစ်ဝက်တော့ ချန်ထား”

ရှားမင်းက နည်းနည်း ရယ်ချင်သွားကာ ဘာပြန်
ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေဆဲ ဒေါ်စောက ကြားဝင်လာကာ...

“ကဲ... ကဲ တစ်ဝက်တော့ ကျွေးလိုက်ပါဟယ် မောင်ရှား
ရယ်၊ လာ... လာ... လေပြေသွေး ဝင်စားလိုက်တော့၊
မောင်ရှားစားတာ တစ်ဝက်တောင် မကုန်သေးပါဘူး၊ ဪ
ဘောင်းဘီတွေ ရေစိုလာတာ ချမ်းနေမှာပေါ့၊ အဝတ်အစား
အရင်သွားလဲလိုက်ပါလားကွယ်”

“လေပြေ အဝတ်သွားလဲနေရင် ဒီလူကြီးက အကုန်ပြောင်
အောင် စားပစ်လိုက်မှာပေါ့ ဒေါ်စောရဲ့၊ ခုပဲ စားလိုက်မှ
ဖြစ်မယ်၊ စိုက်လည်း အရမ်းဆာနေပြီ”

လေပြေသွေးက ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းပန်းကန်
တစ်ချပ် လှမ်းဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ဒေါ်စောက ထမင်းထည့်ပေး
လိုက်ရသည်။ ရှားမင်းလည်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ထမင်းကို
သာ အာရုံစိုက်၍ ဆက်စားနေလိုက်သည်။ လေပြေသွေးကတော့

ဘယ်လောက် လူလည်ကျလိုက်သလဲဆိုပါလျှင် တစ်ဝက်ကျော်
ကျော် ကျန်နေသေးသော ဘဲဥဆူးပုပ်ကြော်ကို သူ့ ပန်းကန်ထဲ
အကုန် ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ကိုလည်း
သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူကာ ထမင်းပေါ်ကို တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ပုံထည့်
လိုက်သည်။ ရွေးတောက်ရွက်ဟင်းချိုကိုလည်း ရှလွတ်ရှလွတ်နှင့်
သူချည်း အဆက်မပြတ် သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီနောက်တော့ အငမ်းမရ စားနေပုံဟာ တော်
တော်ကို အမြင်ကတ်စရာကောင်းနေတဲ့ ကြားကပဲ သနားစရာ
လေးလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ရှားမင်းက ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ
မဝရေစာ ထမင်းကလေးကို ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်၊ တို့စရာနှင့်
သာ တင်းတိမ်လိုက်ရပါသည်။

ရှားမင်း စားပြီးသွားတော့ သူမက ပလုတ်ပလောင်း
သံဖြင့် ရှားမင်းကို မော့ကြည့်ရင်း...

“ဘာရှိသေးလဲ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ပုစွန်ခြောက်တို့၊ လက်ဖက်တို့၊ အကြော်တို့ ဆောင်ထား
တာရှိရင် ချပေးပါလား၊ ဒီမှာ ဟင်းမလောက်တော့လို့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရှားမင်းက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောပြီး ကြောင်အိမ်ထဲက
ပုစွန်ခြောက်ဘူးကိုယူကာ သူမရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ချပေးလိုက်သည်။ သူမက ပုစွန်ခြောက်ဘူးကို လှမ်းယူဖွင့်သော်
လည်း ဖွင့်မရဘဲ အဖုံးက ကြပ်နေလေရာ...

“ဖွင့်ပေး...”

ဟု ပြောရင်း ပုစွန်ခြောက်ပုလင်းကို ရှားမင်းထံ ကမ်းပေးလိုက်တာမို့ အဖုံးဖွင့်ပေးလိုက်ရပြန်ပါသည်။ သူမက ပုစွန်ခြောက်တွေ တစ်ဆုပ်ကြီး နှိုက်ယူကာ ထမင်းပေါ်သို့ ဖြူးချ ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဒီလောက် အများကြီး၊ ကျွတ် ... ကဲ ... စားပါ ... စားပါ ... စားတော်မူပါ”

ရှားမင်းက အလန့်တကြား တားလိုက်ချိန်မှာ သူမ က တစ်စုံတစ်ရာ အာခံပြောတော့မည့် ပုံဖြင့် ရှားမင်းကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တာမို့ ရှားမင်းမှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် စားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ နောက်မို့ဆို ဒင်းပါးစပ်က ဘယ်လို ကတ်သီးကတ်သတ် စကားတွေ ထွက်လာမည်မသိ ...။

ဒေါ်စောကတော့ သူမကို နည်းနည်းရယ်ချင်ပြီး သနားနေပုံရပါသည်။ ဒေါ်စောဟာ ပွဲခ လောဘကြီးတတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်းကတော့ မဆိုးလှသူပင်။

ထမင်းစားပြီးတော့မှ ဒေါ်စောက လေပြေသွေးကို တစ်ဖက်အခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူ့မှာတော့ ခွေးလျက်တာထက်တောင် ပြောင် အောင် စားသွားသော သူမရဲ့ ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောလို မပြီးနိုင်သေး ...။

အားလုံးရှင်းလင်းဆေးကြောပြီးတော့မှ စာရေးမည် ဟု အားခဲကာ စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့အဖို့ ပုံပြင်အသစ်တစ်ပုဒ် ရေးဖို့ စဉ်းစားထား ခဲ့တာပင် ...။ ကလေးတွေကို ချစ်၍ ကလေးစာပေတွေကို စိတ် ဝင်စားလေ့ရှိသော ရှားမင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကစလို ပုံပြင်လေးတွေ ရေးပြီး ကလေးဂျာနယ်တွေကို ပို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီနောက်တော့ ဂျာနယ်တွေကလည်း သူ့ဆီက စာမူတောင်းခံ လာကြတာမို့ ပုံပြင်တွေ အဆက်မပြတ် ရေးဖြစ်လာသည်။ စာမူ လေးတွေ ပြန်စုကာ ပုံပြင်စာအုပ်လေးတွေလည်း ထုတ်ဖြစ်လာခဲ့ ပါသည်။

ကလေးတွေ ဖတ်ဖို့ ပုံပြင်လေးတွေသာ ရေးသော စာရေးဆရာဖြစ်၍ တခြားသော စာရေးဆရာများလိုတော့ လူသိ များ ထင်ရှားခြင်း မရှိသေးပါ။ ဝင်ငွေအရလည်း အားထားလောက် စရာ မရှိပါ။ ဝါသနာအလျှောက်သာ ရေးဖြစ်နေခဲ့တာပင် ...။

ရှားမင်းက လတ်တလော စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ် ရသည့် လေပြေသွေးကိစ္စကို ဆက်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စာရေး ကိရိယာ ပစ္စည်းတွေထည့်သည့် အခါရောင် ခွက်လေးထဲမှာ စီစီ ခိုနီ ထိုးစိုက်ထည့်ထားသည့် ရောင်စုံ ဘောလ်ပဲနီတွေထဲက ခရမ်း ရောင် ဘောလ်ပဲနီလေး တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလျက် သူ ပုံပြင်ရေး တိုင်း နိဒါန်းပျိုးနေကျ စာလုံးလေးတွေကို ရေးချလိုက်ပါသည်။

ဟိုး ... ရှေးရှေးတုန်းက ...

“ဘုန်း ... ဘုန်း ...”

“ဘတ် ... ဘတ် ...”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

အခန်းနံရံကို တစ်ဖက်ခန်းကနေ တဘုန်းဘုန်း တဘတ်ဘတ် ပုတ်ခတ်သံကြောင့် ရှားမင်းမှာ အာရုံပျက်ရကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ နံရံအနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ...

“ဟိုဘက်က ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ ...”

“မွေ့ရာနဲ့ ခေါင်းအုံးရှိရင် ငှားချင်လို့ဗျို့ ...”

အောင်မယ် ... ဒင်းက ကိုယ့်လို လေသံမျိုးနဲ့ ပြန် အော်တယ်ပေါ့၊ နည်းနည်းမှ သနားကရုဏာ သက်ချင်စရာ မကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမလေးပါလား ...။

မရှိဘူးဟု ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပြောပြီး ကိုယ့်စာကိုယ် ဆက်ရေးလိုက်ချင်ပေမယ့် အိတ်တစ်လုံးပဲ ပါလာတဲ့ ဒင်းအနေနဲ့ ခုချိန်မှာ အိပ်ရာနေရာ အခက်အခဲဖြစ်ရှာမှာပဲဟု တွေးကာ စာနာ ရသည်။ အင်း ... သူများကို စာနာရင် ကိုယ်သာ ဒုက္ခဖြစ်လို့ပဲ ပြောရမလားမသိ။ ထမင်းဆာတာကို စာနာမိလို့ မဝရေစာ ထမင်း တစ်နပ်ကို စားခဲ့ရပြီးပြီ ...။

“ဘုတ် ... ဘုတ် ...”

ဟော ... ပုတ်ပြန်ပြီ။ တယ်လည်း သောင်းကျန်းနေ ပါလား။

“ဘုန်း ... ဘုန်း ...”

“ကြားလားဗျို့၊ ပြောတာ ကြားလား ...”

“ကြားတယ်ဟေ့ ... ကြားတယ်”

“ကြားရင် ပြန်ဖြေလေ၊ ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ ...”

“အောင်မာ ... မင်းကများ ငါ့ကို သတောက်သဟနဲ့

မွေ့ရာ တော့ မရှိဘူးဟေ့၊ ဖျာပဲရှိတယ်၊ မင်းလိုချင်ရင် အခန်းပြင် ထုတ်ထားပေးလိုက်မယ်၊ လာယူသွား ...”

“ခင်ဗျား ဘာနဲ့ အိပ်လဲ ...”

“ဘာ ...”

“ခင်ဗျား ဘာခင်းပြီး အိပ်သလဲလို့ မေးတာ ...”

လေပြေဆွေးရဲ့ လေသံတွေက ယောက်ျားဆန်သည်။ သောက်ျားလျာမလေးလားတောင် မသိ။ ပုံမှန်ပြောရင် ကျွန်မက ဆပြေက ဆိုတာမျိုး ပြောတတ်ပေမယ့် ခုကျတော့လည်း ခင်ဗျား ဆွာ ဘာတွေ ပြောကာ ဗျို့ဟစ်နေသည်။

“ဗျို့ ... မေးနေတယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာခင်းအိပ်သလဲ”

“မွေ့ရာ ခင်းအိပ်တယ်ဟေ့ ...”

“ဘာလို့ ဖျာခင်းမအိပ်လဲ ...”

“အိပ်ရာက မာရင် သက်သောင့်သက်သာမရှိလို့ မွေ့ရာနဲ့ အိပ်တယ်ဟေ့ ...”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လိုက်လေ”

“ဟမ် ... ငါက ဘာကို ကိုယ်ချင်းစာရဦးမှာလဲ”

“ခင်ဗျားလို့ ယောက်ျားရင့်မကြီးကတောင် အသားနာမှာ စိုးလို့ ဖျာပေါ်မှာ မအိပ်နိုင်ရင် လေပြေလို မိန်းကလေး နုနုနုနုနုနုနုနုနုနုက ပိုတောင် မအိပ်နိုင်သေးတာပေါ့ ...”

“အဲ့ဒီတော့ ...”

“အဲ့ဒီတော့ ဦးရှားက ဖျာနဲ့အိပ်၊ ဦးရှား မွေ့ရာ လေပြေ ကို ငှားပေါ့”

ဪ... လိုရင်းက ဒီလိုကိုး...။ လေပြေသွေးရဲ့
စကားပြော လည်ဝယ်မှုကတော့ လက်ဖျားခါလောက်စရာ ...။

“တော်တော် လည်တဲ့ ကုလားအုပ်မ ...”

“ဦးရှား ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ကောင်းကောင်း မကြားရ
ဘူး။”

ရှားမင်းက ပုံမှန်အသံဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်တာ
မို့ လေပြေသွေးက သေချာမကြားဘဲ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းပင် ...။
ရှားမင်းက လေသံကို မြှင့်ကာ ...

“ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူးဟေ့ ...။ မင်းကို ငါ့မွေ့ရာ ဖေး
ရလောက်အောင် စေတနာ မသက်ရောက်သေးလို့ ဖျာဝဲ
ပေးနိုင်မယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဖျာတစ်ချပ်ရယ်၊ ခေါင်းအုံးတစ်
လုံးရယ်၊ စောင်တစ်ထည်ရယ် ထုတ်ထားပေးမယ်၊ ယူချင်
ယူ မယူချင်နေ၊ ဒီညအဖို့ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ နံရံကို လာမပုတ်
နဲ့တော့၊ ငါ စိတ်အေးလက်အေး စာရေးပါရစေ ...”

“ဦးရှားက ဘာစာတွေ ရေးမှာလဲ”

“ပုံပြင်ဟေ့ ... ပုံပြင်၊ ခုနံ ဒေါ်စောပြောတာ မင်း မကြား
ဘူးလား။”

“နားကြားများ မှားသလားလို့ သေချာအောင် ထပ်မံ
ကြည့်တာပါ၊ ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့များ ပုံပြင်တွေ ရေးရတာ
လို့ ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟေ့ ... မင်း ဒါ ငါ့ကို သရော်တာလား”

“သရော်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရယ်ချင်လို့ ရယ်တာပါ။”

“ကလေးတွေ ဖတ်ဖို့ ပုံပြင်ကို လူကြီးက မရေးလို့ ကလေး
က ရေးရမှာလား၊ ဒါ ဘာမှ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး လေပြေ
သွေး။”

“ကလေးစာပေ ရေးတဲ့သူဆိုတော့ ကလေးဆန်မှာပေါ့နော်၊
ဒါကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားနိုင်လှ
ပြီး ကတ်သတ်နေတာပေါ့၊ လူကြီးဆန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်သာဆိုရင် ဪ... ဒီအချိန်ကြီး မိန်းကလေးတစ်
ယောက်တည်း အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်တည်းနဲ့ ရောက်
လာရတာ၊ ဒီတစ်ညတော့ အိပ်စရာ အိပ်ရာအခက်အခဲ
ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါ့ရှိတာလေး ငှားရမ်းကူညီလိုက်ပါမယ် ဆိုတာ
မျိုး တွေးပြီး ဘာလိုအပ်လဲ၊ ဘာကူညီရမလဲလို့ မေးမှာ
ပေါ့”

“ကဲ ... လေပြေသွေးရေ၊ စကားမရှည်နဲ့တော့ဟေ့၊ မင်းလို
ချင်တာ ပေးမယ်၊ ပါးစပ်ကလေးသာ ပိတ်ပေးထား၊ ဟုတ်
ပြီလား ...”

ရှားမင်းက ကိစ္စအေးပြီးရော သဘောထားကာ သူ
ခင်းအိပ်သည့် လဲမွေ့ရာကလေးကို အမြန်လိပ်ခေါက် ဆွဲထုတ်
ယူလာပြီး အိမ်ခန်းအပြင်သို့ ထုတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ရှားမင်းရဲ့
အိမ်ကလေးက ဘေးကျယ်ကျယ် နောက်တိုတို သုံးပင် နှစ်ခန်း
အိမ်မျိုး၊ တစ်ခန်းစီအတွက် သီးသန့် တံခါးပေါက်တွေ ရှိပြီး
အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ် ဝရံတာလေးကတော့ တစ်ဆက်တည်း ခြစ်
သည်။

၃၄ ■ ပညာသင်

ရှားမင်းက အိမ်အပြင် ဝရန်တာလေးမှာ မွေ့ရာလိပ်
ကို ထောင်၍ချထားပြီး ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကိုပါ မွေ့ရာလိပ်
ပေါ် တင်ထားပေးလိုက်သည်။

“သောက်စရာ ရေမရှိလို့ ရေလေးတစ်ဘူးပါ ထုတ်ထား
ပေးပါ”

တစ်ဖက်က စေတနာမရှိချင်စရာ ဩဇာသံပါပြန်၍
လှမ်းအော်ပြန်တာမို့ အိမ်ထဲသို့ တစ်ခါပြန်ဝင်၊ ရေသန့်ဘူးယူ၊
အပြင်ပြန်ထွက်ထား။ ပြီးတော့မှ အိမ်ထဲဝင်ကာ အိမ်တံခါးကို
ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

တကယ်ပါ ... အာရုံနောက်လွန်းလို့ ... ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဦးရှား ... ဦးရှား ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဦးရှား ... ဦးရှား ... ဦးရှား”

တံခါးခေါက်သံနှင့် ခေါ်သံတွေက ဆက်တိုက်လို့
ပင် သူ့အာရုံထဲသို့ တွန်းတိုက်ဝင်လာသော်လည်း သူ့မျက်လုံး
တွေကတော့ ပွင့်မလာနိုင်သေးပါ။ ညက စာရေးပြီး စာထိုင်ဖတ်
ဖြစ်နေတာမို့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သည်။ မနက်
အစောကြီး လုပ်စရာအလုပ်လည်း သိပ်မရှိလှတာမို့ သူ့ရဲ့ အိပ်ရာ
ထချိန်ဟာ ဘယ်တော့မှ မစောပါ။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဦးရှား ... ဦးရှား၊ ဗျို့ ... ဦးရှား၊ ဒီအချိန်ထိ မထသေး
ဘူးလား”

ပြဿနာပါလား။ ဟိုသူငယ်မကတော့ သူ့ကို စောစောစီးစီး ပြဿနာ လာပေးလေပြီ ...။

ရှားမင်းက အိပ်ရာမထချင်သေးတာမို့ အနားက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုမ့်ကာ နားကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ဖိပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဗျို ... ဦးရှား အသက်ရှိတဲ့လူဆိုရင် ဒီလောက်နိုးရင် နိုးပြီဗျ”

ဒင်းအသံက ကျယ်သထက် ကျယ်လာပါသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေ ကြားကုန်တော့မှာပဲ ...။

“အင်းလေ ... ကလေးစိတ် မပျောက်သေးတဲ့ လူကြီးဆိုတော့လည်း ကလေးကလား အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေမှာပေါ့ ...”

တွေ့မယ် ... ဒင်းတော့ ...။

အိမ်ပြင်ကနေ အမျိုးမျိုး ပြောနေဆိုနေ ကလိနေတာကို မခံနိုင်တော့တာမို့ ရှားမင်းက ဗြုန်းခနဲ ထသွားကာ အိမ်တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ လေပြေသွေးက ပဲပြုတ်ထုပ်လေးကို ရှားမင်းရဲ့ မျက်နှာနားသို့ တန်းလန်းကလေး ကပ်မြှောက်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟောဒီမှာ ဦးရှားဖို့ ပဲပြုတ်ဝယ်ထားတာလေး ပေးချင်လို့ ...”

“ကျွတ် ...”

ရှားမင်းက ကိုယ့်မျက်နှာကို နောက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ဆုပ်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကို ဘယ်သူက ဝယ်နိုင်ထားလို့လဲ”

“ဦးရှားများ စားချင်သလားလို့ပါ။ မနက်စောစော ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်လေး စားရရင် အရမ်းမိုက် ...”

“ပဲပြုတ် တစ်ဆယ်သားအတွက် အိပ်ရေးအပျက်မခံနိုင်လို့ ထမဝယ်တာ ... ရှင်းလား၊ မင်းလည်း ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်တသိလေး လူမှုရေး နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ တော်ရုံ တံခါးခေါက်လို့ မရရင် အိပ်ပျော်နေတာပဲ ဆိုပြီး လှည့်ပြန်လိုက်တော့ပေါ့၊ အထဲက လူ ထချင်မှန်းမသိ မထချင်မှန်းမသိ စွတ်ရွတ်ခေါ်နေတာပဲ ...၊ ကိစ္စကဖြင့် အရေးကြီးတာလည်း မဟုတ် ...”

“ဦးရှား ... မျက်ချေးသုတ်လိုက်ဦး”

“ဘာ ...”

“မျက်ချေးလေ ... မျက်ချေး၊ ဦးရှား မျက်လုံးထောင့်စွန်းတွေမှာ မျက်ချေးတွေ ဂျိုးကပ်နေတယ်”

“ငါ့ဟာငါ ဘာဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဪ ... သုတ်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ မျက်ချေးစက်လက်နဲ့ ဦးရှား မရှက်ဘူးလား”

ရှားမင်းက နည်းနည်းရှက်သွားကာ မျက်လုံးထောင့်စွန်းတွေကို လက်ညှိုးဖြင့် ခပ်မြန်မြန်လေး ဖိပွတ်သုတ်လိုက်စဉ်း ဆါသပိုထွက်လာကာ ...

“ကဲ ... ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ကြွ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်နေ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာမလုပ်နဲ့၊ အရင် အိမ်ငှားတွေတောင် မင်းလောက် ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး၊ ခုချိန်ထိ အိမ်ငှားစာချုပ် မချုပ်ရသေးတာကို သတိရ၊ ငါ ဒါထက်ပိုစိတ်တိုလာရင် စာချုပ် မချုပ်တော့ဘဲ နေလိုက်မှာ ...”

ရှားမင်းက တံခါးကို ပြန်တွန်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့ လေပြေသွေးက တံခါးကို တဘတ်ဘတ် ရိုက်လိုက်ပြန်ရင်း ...

“ဦးရှား ... ဦးရှား ... တံခါးလေး ခဏပြန်ဖွင့်ပါဦး၊ လေပြေဦးရှားနဲ့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းချင်လို့ပါ”

အံ့မယ် ... စကားလုံးက တယ်ကြီးကျယ်ပါလား။

ဖွင့်မပေးပြန်ရင်လည်း ဆက်လက် ရိုက်ပုတ်ထုနှက်နေမှဖြင့် အရပ်က ကြားလို့မတော်မှာ စိုးရတာမို့ ရှားမင်းက တံခါး ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ရတာ ...

“ဆိုစမ်းပါဦး ... ဘာတွေ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုတာ”

“ဒီနေ့မနက်စာအတွက် လေပြေက ပဲပြုတ်စိုက်မယ်၊ ဦးရှားက ထမင်းစိုက်၊ အဲ့ဒါဆို ပဲပြုတ်ထမင်းကြော် ပူပူနွေးနွေးလေး ရသွားပြီး တစ်ယောက် တစ်ဝက် ခွဲစားလိုက်ရင် အိုခေပဲ ...”

ရှားမင်းက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ပဲ လေပြေသွေးရဲ့ လှလည်ကျပုံကို ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ လက်စသတ်တော့ မနက်စာစော ဒင်း ဗိုက်ဆာတိုင်း ထမင်းကြော် ပူပူနွေးနွေး စားချင်လို့

လူကို ဇွတ်အတင်း လာနှိုးတာပင် ...။ ခွေးကလေးတွေ ကြောင်ကလေးတွေ မနက်စောစော ဒုစာစားချင်တိုင်း သူတို့ သခင်ကို တိုးခွေ လျှာနဲ့လျက်ပြီး နှိုးကြသလိုပေါ့။

ရှားမင်းကလည်း ဗိုက်ဆာလာပြီမို့ ပဲပြုတ်ထမင်း ကြော်ကိုလည်း မက်မောသူမို့ ပူးပေါင်းဖို့ စိတ်ဝင်စားသွားသော်လည်း ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အနာမခံလိုတာမို့ ...

“ဒါဆို ဆီက ဘယ်သူစိုက်မှာလဲ၊ မီးဖိုက ဘယ်သူ စိုက်မှာလဲ၊ ဒယ်အိုးက ဘယ်သူစိုက်မှာလဲ၊ ကြော်ဖို့ လက်က ဘယ်သူစိုက်မှာလဲ ...”

“အဲ့ဒါတွေတော့ ဦးရှား စိုက်ပေါ့၊ လေပြေမှာ အဲ့ဒါတွေမှ မရှိတာ”

“ဟမ် ... လက်တောင် မရှိဘူးလား”

“လက်ရှိပေမယ့် ရှိတဲ့ လက်က ကြော်မှမကြော်တတ်တာ”

“ဒါလေးတောင် မကြော်တတ်ဘူးလား”

“လေပြေက ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေလာခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ အဲ့ဒါမျိုးတွေ မလုပ်တတ်ဘူး”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ ဒါမျိုးတွေ လုပ်လာရတာကြာတော့ ခြေမွေးရော လက်မွေးရော မရှိတော့ဘူး၊ ပြောင်ပြီ”

“မရှိတော့တဲ့အတူတူ ဦးရှားပဲ ကြော်လိုက်တော့ပေါ့ ...”

“ငါက ဆီလည်းစိုက်ရမယ်၊ ထမင်းလည်း စိုက်ရမယ်၊ မီးဖိုလည်း စိုက်ရမယ်၊ ဒယ်အိုးလည်း စိုက်ရမယ်၊ ကိုယ်

တိုင်လည်း ကြော်ရမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ တစ်ယောက်
တစ်ဝက် စားရမယ်ဆိုရင် ဒါ အကျိုးတူပူးပေါင်းတယ်လို့
မခေါ်နိုင်တော့ဘူး... ငါ့ဘက်က စိုက်တာများရင် ငါ
များများ ပိုစားရမှ ဖြစ်မယ်”

“ကလေးဆန်လိုက်တာနော်...”

“အောင်မာ... မင်းကများ၊ မကျေနပ်ရင်လည်း မပူးပေါင်း
နဲ့၊ ငါ့မှာ စိုက်စရာ ထမင်းလည်း အဆင်သင့်မရှိဘူး”

“ဦးရှား မညာပါနဲ့၊ ဒေါ်စောက ပြောသွားပါတယ်၊ ဦးရှား
က ထမင်း သိပ်မက်တာတဲ့၊ ထမင်းဝဝ မစားရရင် စိတ်
တိုတတ်တယ်တဲ့၊ မနက်စာဆိုလည်း ထမင်းကြမ်းကို ပြန်
ကြော်ပြီး စားရမှတဲ့၊ ညဘက် ထမင်းမကျန်ရင် မနက်
စောစော ထမင်းကြော်စားဖို့ ညကတည်းက ထမင်းတစ်အုံ
ထတည်ထားလိုက်တာပဲတဲ့၊ ပဲပြုတ် ထမင်းကြော် စားချင်
ပေမယ့် မနက် မနက် အိပ်ရာ စောစောမထနိုင်လို့ ထမင်း
ကြော်ထဲ ကြက်ဥမွေထည့်ပြီးတော့ပဲ ကြော်စားရတာတဲ့၊
အဲ့ဒါကြောင့် လေပြေက ဦးရှားကို သနားလို့ စေတနာနဲ့
အစောကြီးထပြီး ပဲပြုတ်ဝယ်ထားပြီး ဦးရှား နီးမယ့် အချိန်
ကို ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ မနီးလွန်းတော့မှ
လာနှိုးမိတာပါ”

“အဲ့ဒီ ဒေါ်စောတစ်ယောက်ကလည်း သူများတကာ ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာကို လိုက်ဖွဲ့နေတော့တာပဲ...”

ရှားမင်းက မကျေမနပ် ရေရွတ်မိပေမယ့် တကယ်
ဗိုက်ဆာနေပုံဖြင့် မျက်နှာလေး နှမ်းဖျော့နေသည့် လေပြေသွေးကို
နည်းနည်းတော့ စာနာသွားမိပါသည်။

“မင်းဗိုက်ဆာရင် လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ သွား
ဝယ်စားပေါ့ကွ”

“မစားချင်ပါဘူး၊ ညစ်ပတ်လို့...”

“လူတကာ စားနေတာပဲ၊ ငါလည်း တစ်ခါတလေ စားတာ
ပဲ”

“မနက်က စားမလို့ သွားကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ထမီပြင်ဝတ်လိုက်
ဈေးသုတ်လိုက် လုပ်နေတဲ့ လက်နဲ့ လက်အိတ် မစွပ်ဘဲ
မုန့်ဖတ်တွေကို ကိုင်ထည့်နေတာ မြင်လို့ စိတ်ပျက်လို့
ပြန်လာတာ...”

သူပြောမှပဲ ကိုယ်တောင် နောက် မစားရဲအောင်
စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ဘယ်လိုဘဝမျိုးက လာသလဲတော့ မသိ။
ကြီးတော့ တော်တော်ကြီးကျယ်ပေတာပင်။

“လူကလေး လက်တောက်လောက်နဲ့ ပြောလိုက်ရင် လေ
လုံး မိုးလုံးက တော်တော်ကြီးတယ်၊ ခင်ကြီးကျယ်ပဲ၊ ကဲ
လာ... ကြွ... ထမင်းကြော်မယ်”

“အဟဲ... စားရချည်သေးရဲ့”

ရှားမင်းက တံခါးဝကနေ ဖယ်ပေးလိုက်တော့ လေ
ပြေသွေးက အိမ်ထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။
ဘယ်တုန်းကတည်းက ဝင်ဖို့ ချောင်းနေသည် မသိ။

“ဖြည်းဖြည်း ဝင်လေ၊ ခလုတ်တိုက်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲနေမှ စားစရာ ဝါးစရာ သွားမရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်”

ရှားမင်းက ဝါးခနဲ တစ်ချက် သမ်းပြီး မီးဖိုချောင် ဘက်သို့ လျှောက်ဝင်လာတော့ လေပြေသွေးက ထပ်ချပ်လိုက် လာသည်။

“ကဲ ... ဟိုမှာ ဒယ်အိုးယူ၊ မွေဖို့ ယောက်မယူ၊ ဟိုမှာ ဆီပုလင်း၊ အိုးထဲ ဆီထည့်၊ မီးဖိုခလုတ်ဖွင့်”

“ဟင် ... လေပြေက ကြော်ရမှာလား”

“မင်း ကြော်တော့ရော ကောင်းမှာမို့လို့လား”

“အဟီး ... မကောင်းမှာတော့ သေချာတယ်”

ရုပ်ကိုက မျက်နှာကို ပြောင်တယ်၊ ဆံပင် ညိုညို တိုတိုကောက်ကောက်က စာကလေးငှက်သိုက်လို့ ...။ တီရှပ်ပွပ္၊ ဒူးဖုံးရုံ ဘောင်းဘီပွပ္နှင့် ကျားလိုလို မလိုလိုပုံစံ စကောစကနှင့်။ မျက်နှာကလေးက နုနယ်လှပသော်လည်း ခပ်ထူထူ နှုတ်ခမ်းလေး က ကလေးမွေးကင်းစလေးလို ထော်လန်စူဟနေသည်။ ရှားမင်းက တစ်ချက်သမ်းလိုက်ပြန်ရင်း ...

“ဝါး ... ငါပဲကြော်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ကူမှ အကျိုးတူပူးပေါင်းရာ ရောက်မှာပေါ့”

“အင်း ... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တတ်သလောက် မှတ် သလောက်တော့ ကူပါမယ်၊ ဒယ်အိုးထဲ ဆီထည့်လိုက် တော့မယ်နော်၊ ကဲ ... လာလေရော ...”

“ဟာ ... ဟာ ... ဟော ... ရပ် ... ရပ်၊ အမလေး ကုန်ပါပြီ ဗျာ၊ ကဲ ...”

“အမေ ...”

လေပြေသွေးက ပြောပြောဆိုဆို ငါးဆယ်သား ဆီဘူးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်လောက်ကို ဟောခနဲ သွန်ထည့်ပစ် လိုက်တာမို့ ရှားမင်းက အလန့်တကြားအော်ရင်း သူမရဲ့ ခေါင်း ကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပစ်လိုက်မိလေရာ ...

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ခင်ဗျား လူကို ခေါင်း ခေါက်တယ်”

လေပြေသွေးက သူ့ခေါင်းသူ ပြန်ပွတ်ရင်း စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး ရုပ်ကလေးနှင့် ရှားမင်းကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ရေ ရွတ်နေသည်။ ရှားမင်းက သူမ လက်ထဲက ဆီဘူးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲယူကာ အဖုံးပိတ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းလုပ်ပုံက ခေါက်ချင်စရာကိုး၊ ထမင်းလေး နည်းနည်း ကြော်မယ့်ဟာကို ဒီလောက်တောင် ဆီတွေ တရဟော သွန်ထည့်စရာလား၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... ဒီနေ့မှ အသစ် ဖောက်ထားတဲ့ ငါးဆယ်သားဘူးက တစ်ဝက်တောင် ကျ သွားပြီ”

“ဦးရှား ဆီဖိုး ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ လျော်ပေးမယ်ဗျာ၊ တကတည်း သူ့ဆီကို အပြင်သွန်ပစ်တာလည်း မဟုတ်၊ ဒယ်အိုးထဲ သွန်မိတာနဲ့ပဲ ဒီလောက်တောင် ဆွေဆွေရန်

နေတာ၊ ကပ်စေးတော့ တော်တော်နည်းတဲ့လူ၊ ပြန်ခပ်ပြီး ဖယ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာကို ...”

“ဆီနုမြောလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မင်း ဒီလို ခြေမြန်လက်မြန် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် မဆင်မခြင် စည်းကမ်း မရှိ လက်ရဲ့ ဇက်ရဲ့ လုပ်တာကို ကြည့်မရလို့ ပြောနေရတာ ...”

“လူကို ချီးမွမ်းလိုက်တဲ့ ဝေါဟာရတွေကတော့ စုံသွားတာပဲ၊ ကဲ ... လေပြေလုပ်တာ စိတ်တိုင်းမကျရင် ဦးရှားပဲ လုပ်တော့ပေါ့၊ ကြော်မှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်ကြော်၊ ဒီမှာ ဝိုက်ဆာလို့ သေတော့မယ် ...”

လေပြေသွေးက ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးကို နောက်သို့ရွှေ့ကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ရှားမင်းလည်း မြန်မြန်ကြော်ပြီး အေးရောသဘောထားကာ ထမင်းကြော်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ ဒယ်အိုးထဲက ပိုနေတဲ့ ဆီတွေကို ဇွန်းနဲ့ ပြန်ခပ်ထုတ်၊ လိုသလောက် ဆီကိုပဲ ချန်ထားကာ ပဲပြုတ်ထည့်၊ ထမင်းထည့်ပြီး ကြော်လိုက်ပါသည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုက ဖွင့်စမို့ သိပ်မပူသေးသဖြင့် ထမင်းကြော်က ချက်ချင်း ပူစွမလား၊ ခဏစောင့်လိုက် စတီးလ်ယောက်မပြားနှင့် မွှေလိုက် လုပ်နေရင်းကပင် မျက်ကြောတွေက စင်းစင်းလာသဖြင့် မျက်တောင်တွေကို ခဏခဏ ခတ်ပေးနေရပါသည်။

တစ်ချက် သတိလွတ်သလို ဖြစ်သွားချိန်မှာ ...

“အဟိ ... ဟီးဟီး ... ဦးရှားကြီး ထမင်းကြော်ရင်း ငိုက်နေပါတယ်ဗျို့ ...”

ရုတ်တရက် နားဝမှာ ဆောင့်ထွက်လာသော အသံကြောင့် ရှားမင်းရဲ့ ငိုက်နေသော ခေါင်းက ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်လာပါသည်။ ရှားမင်းက ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ထမင်းကြော်အိုးကို ဆက်မွှေလိုက်ရင်း ...

“ဘာငိုက်လို့လဲ၊ ဘာမှမငိုက်ဘူး၊ မီးဖိုက မီးအားသိပ်မပြင်းသေးလို့ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်ကြော်နေရတာ ...”

“ထားပါတော့... ထားပါတော့၊ ကဲ ... လေပြေကို ယောက်မခဏပေး၊ ဦးရှား ငိုက်နေတုန်း လေပြေ မွှေပေးမယ်”

“ငါ မငိုက်ဘူးလို့ဆို ...”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးရှား မငိုက်ဘူးဆိုတော့လည်း မငိုက်ဘူးပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ လေပြေ မွှေကြည့်ချင်လို့ပါ ... ပေး”

လေပြေသွေးက ရှားမင်းလက်ထဲက ယောက်မကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဗျတ်ခနဲ ထိုးမွှေလိုက်လေရာ ဒယ်အိုးထဲက ထမင်းကြော်တွေကို ကလောင်ထုတ်လိုက်သလို အပြင်သို့ ဖိတ်စင်ကျလာလေသည်။

“ကဲ ... ကြည့်၊ ငါ ... ထပ်ခေါက်မိတော့မယ်၊ သွား ... သွား ... ဝေးဝေးမှာနေ၊ မင်း ဒီလိုပုံစံနဲ့သာ မွှေနေရင် ထမင်းကြော်လည်း ကျက်ရော တစ်ဇွန်းတောင် စားဖို့ကျန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ရှားမင်းက လေပြေသွေး လက်ထဲက ယောက်မကို ပြန်လုကာ ထမင်းကြော်အိုးကို ခပ်သွက်သွက်လေး မွှေလိုက်သည်။

လေပြေသွေးက ဘာမှ ဆင်ခြေမပေးတော့ဘဲ ပန်းလေးကျုံ့ကာ ခပ်ဝေးဝေးက ထမင်းစားပွဲခုံမှာ သွားထိုင်စောင့်နေပါသည်။

ထမင်းကြော် ကျက်တော့ အိုးထဲက ထမင်းကြော် တွေ အားလုံးကို ပန်းကန်ပြား အပြန့်ကြီးကြီးထဲသို့ အကုန်ခပ် ထည့်လိုက်ပြီး သူမရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ သွားချပေးလိုက်သည်။

“အားပါးပါး ... မွေးလိုက်တာ၊ ဒါမျိုးလေးကို စားချင်တာ၊ တစ်ဝက်စီ ခွဲထည့်လိုက်မယ်နော် ဦးရှား ...”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဇွန်းတစ်ချောင်း ယူကာ ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းဖြင့်ကန်၍ နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်သည်။

ခွဲပုံက တော်တော် တရားမျှတပါပေသည်။ တစ်ပုံက သုံးပုံနှစ်ပုံစာ များပြားပြီး ကျန်တစ်ပုံက သုံးပုံတစ်ပုံစာလေး ပဲ ရှိသည်။ သူမက သုံးပုံ နှစ်ပုံစာကို သူမအတွက် ပန်းကန် တစ်ချပ်ထဲသို့ ခွဲထည့်လိုက်ပြီး ကျန် သုံးပုံတစ်ပုံကို ရှားမင်းဘက် သို့ တွန်းရွှေ့ကာ ...

“ဒီမှာ ဦးရှားဖို့ တစ်ဝက်နော်”

ဟု မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် ဆိုနိုင်သေးသည်။

ရှားမင်းလည်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ နောက်ဘက် သို့ ပြန်ဝင်လာကာ နောက်ဘက် ရေစည်နားမှာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ လေပြေသွေးရဲ့ ပန်းကန်က ပြောင်နေပြီ ...။

ရှားမင်းက သူမ ရှေ့တည့်တည့်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ကာ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ သူမရဲ့ အမူအရာ၊ အပြောအဆို၊

ဒီတံထားတွေဟာ လူလားမမြောက်သေးတာတော့ သေချာသည်။ လုပ်နေတဲ့ ပုံတွေက ကလေးအထာလေးတွေ အပြည့်။ လူကတော့ အပျိုကြီးဖားဖားအရွယ်ပါပဲ ...။ ပေမီ ဒေါက်မီ လူစဉ်မီမီလေး တော့ ရှိပါရဲ့ ...။

“ဦးရှား ... ထမင်းကြော် စားလိုက်တော့လေ ...”

“ရတယ်၊ ငါ မဆာသေးဘူး၊ ပြီးမှ စားတော့မယ်၊ ခု လောလောဆယ် မင်းကို စကားပြောစရာ ရှိတယ်”

ရှားမင်း မျက်နှာတည်တည်ကြောင့် လေပြေသွေးက ငြိမ်သွားပါသည်။

“မင်းအကြောင်းကို မမေးစေချင်ရင် ငါမမေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အကြောင်းကိုတော့ မင်းသိအောင် ပြောပြထားချင် တယ်၊ ငါက ဒီရပ်ကွက်မှာ နာမည်ကောင်းနဲ့ နေတဲ့လူ၊ အများက လေးစားရတဲ့ လူ၊ ငါ့မှာ နာမည်ပျက်မရှိဘူး၊ ဒီအိမ်လေးက ငါ့အဖေ ချန်ထားခဲ့တဲ့ အမွေ၊ ငါ့အမေက တော့ ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတယ်၊ ငါ့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးပဲ ပြောပါတော့၊ တချို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက လည်း နယ်တွေမှာဆိုတော့ အဆက်ပြတ်နေပြီ ...။

“ဒီရပ်ကွက်လေးမှာ ငါ နေလာတာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ရှိပြီ၊ ဒီရပ်ကွက်က လူတွေရယ်၊ ငါ စာသင်စား ရတဲ့ ကျူရှင်က ကလေးတွေရယ်က ငါ့အဖေတွေပဲ ...။

“ငါ့ဘဝ ငါ့ကမ္ဘာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ၊ ဒီ ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ငါ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေနေ တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်၊ ငါ့စိတ်က ရှင်းနေမှ ငါစာရေးလို့ရတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် စိတ်ရှုပ်စရာ ကိစ္စတွေကို ဝေးဝေးက ရှောင်တယ်”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲ့ဒီတော့ လိုရင်းက ဘာလဲ ...”

လေပြေသွေးကလည်း မခေလှပါ ...။ ပထမတော့ ရှားမင်း ပြောသမျှကို ငြိမ်နားထောင်နေပြီးမှ စိတ်မရှည်တော့ သလို လေသံတိုပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။ ရှားမင်းက လည်း စိတ်ရှည်လှသူ မဟုတ်တာမို့...

“အေး ... လိုရင်းကတော့ ခုလို ထမင်းကြော်ကျွေးတာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပဲ၊ မင်းဘက်ကလည်း ငါ့ကို အော်နှိုးတာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပစေ၊ ငါ့အိမ်ထဲကို တံခါးမရှိ စား မရှိ ဝင်ထွက်ဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့၊ လွန်လွန်ကဲကဲ အကူ အညီ တောင်းဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒါ ရပ်ကွက်နဲ့နေတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း ငါ့အိမ်မှာ လာငှားနေပြီး ငါနဲ့ ဘယ် လို ဘယ်ဝါဆိုတာမျိုး နာမည်အထွက်မခံနိုင်လို့ ပြောနေ တာ ရှင်းလား ...”

“ရှင်းတယ်”

“ရှင်းရင် ပြန်တော့ ...”

“ပြန်မယ် ...”

“နောက်လည်း ကြွမလာနဲ့ ...”

“မလာဘူး ...”

လေပြေသွေးက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာ မှ ဆတ်ခနဲ ထကာ အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပါသည်။

ပြီးတော့ မကြားတကြား ပြောသွားပါသေးသည်။

“ပြောတော့ဖြင့် အများက လေးစားရတဲ့သူဆိုပဲ ...၊ ဒီလို လူမှုရေး မသိတတ်တဲ့ အတ္တကြီးကြီး လူကြီးကိုများ ဘယ် လိုလူတွေက ဝိုင်းလေးစားနေကြပါလိမ့် ...”

“မောင်ရှား ပြန်လာပြီလားကွယ့် ...”

“ဪ ... ဒေါ်စော ...”

ညနေစောင်း အချိန်လေးမှာ ကျူရှင်သွားပြပြီး ပြန်လာသော ရှားမင်းသည် ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေရာမှ ဒေါ်စော အသံကြောင့် ခေါင်းမော နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

အင်း ... ဒေါ်စောတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပေဘူးပေါ့ ...။ ဒေါ်စောဘေးမှာ လေပြေသွေးလည်း ပါလေရဲ့ ...။

နှစ်ယောက်လုံးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲလာကြသည်။ အိတ်ထဲမှာလည်း ပစ္စည်းတွေအပြည့်အသိပ် ပါလာသည်။

အံ့မယ် ... အံ့မယ် ... လေပြေသွေး တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ကို အမှတ်မရှိ လာရယ်ပြနေပါလား။ ဒီလောက်

ပြတ်ပြတ်သားသား စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံထားတာတောင် ဒင်းက အားရပါးရ ရယ်ပြနိုင်သေးသည်။

မျက်ခုံးခပ်ကျုံ့ကျုံ့နှင့်ပင် လေပြေသွေးကို ကြည့်လိုက်မိသော ရှားမင်းက သူမရဲ့ ရယ်ပြနေသော ရုပ်ကြီးကြောင့် အံ့အားတသင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရကာ အသက်မပါစွာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ရယ်ပြလိုက်ရပါသည်။

“ဈေးက ပြန်လာတာလား ဒေါ်စော ...”

“ဟုတ်ပါကွယ် ...၊ ခေတ်ဆန်ဆန်လေး ပြောရရင် ဒီနေ့ ဒေါ်စောတို့ ရှေ့ပင်းထွက်တယ် ဆိုပါတော့၊ မင်းနီက ရတဲ့ ပွဲခလေးရယ်၊ အရင်ရထားတဲ့ ပွဲခလေးတွေရယ် ပေါင်းပြီး ရပ်ကွက်ဈေးမှာ လိုချင်တာလေးတွေ ထွက်ဝယ်တာ၊ လေပြေသွေးကိုလည်း ကူညီရင်းပေါ့ ...။ သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်ရေ အသုံးအဆောင်လေးတွေ ကူဝယ်ရတယ်လေ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးကအစ ရေဖလားရေခွက်၊ တံမြက်စည်းအဆုံး တိုလီမုတ်စလေးတွေ ဝယ်ရတာပေါ့၊ မင်းဆီက ငှားရင် မင်းက ဒေါသတကြီးနဲ့ မငှားချင်ငှားချင် ငှားတာဆို၊ မင်းအလုပ်ကို ကူလုပ်ပေးမိလို့လည်း ခေါင်းခေါက်ခံရသေးဆို၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူက မသိနားမလည် လို့မှားရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး သည်းခံမှပေါ့ မောင်ရှား ရယ်၊ အိမ်နီးနားချင်း အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းမူလေးတွေ ရှိသင့်တာပေါ့”

“ဒေါ်စော ဘာမှမသိဘဲ မပြောနဲ့ဗျာ... လေပြေသွေးနော်
မင်း ကောလာဟလတွေ လျှောက်လွှင့်မနေနဲ့...”

“ကောလာဟလ မပြောပါဘူး၊ မှန်တာပဲ ပြောတာ၊ ဦးရှား
လေပြေကို ခေါင်းမခေါက်ဘူးလား... ပြော”

“မင်းလုပ်ပုံ အချိုးမပြေလို့ ခေါက်တာလေ...”

“ဆီပိုထည့်မိရုံလေးနဲ့ ခေါက်စရာလား၊ ဪ... ဒေါ်စော
ကို မေးရဦးမယ်၊ ဦးရှားကိုဆို ဒီရပ်ကွက်က လူတွေက

“လေးစားကြရတယ်ဆို... ဟုတ်လား ဒေါ်စော”

“ဘယ်သူပြောလဲ...”

“သူပဲပြောတာလေ... အဟိ”

လေပြေသွေးနှင့် ဒေါ်စောက ရှားမင်းရဲ့ ဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်စီကနေ အတူလိုက် လျှောက်လာရင်း စကားလှမ်း
ပြောလာကြတာပင်...။ လေပြေသွေးရဲ့ မျက်နှာကလည်း ပြုံးစိစိ။
ဒေါ်စောရဲ့ မျက်နှာကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းနေရတဲ့ပုံ...။
ကြည့်ရတာ ရှားမင်းကို နှစ်ဖက်ညှပ်၍ နှိပ်ကွပ်ကြတော့မည့်ပုံစံ
မျိုးပင်...။

“အင်း... လေပြေ ပြောမှပဲ ဒေါ်စောလည်း သူ့ကို လေး
စားမိသလားဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားရဦးမယ်၊ သူက ကလေး
တွေကို ကျူရှင်ပြတဲ့သူဆိုတော့ ကလေးတွေကတော့ ဆေး
ချာပေါက် လေးစားပါတယ်၊ ကလေးတွေ လေးစားပြီဆို
တော့ ကလေးမိဘတွေလည်း လေးစားကြမှာပဲ၊ အင်း...”

ဒေါ်စောလည်း လေးစားပါတယ်ကွယ်... လေးစားပါ
တယ်”

“ဦးရှား... ကျူရှင်ပြတယ်ဆိုတာ ကလေးတွေကိုလားဟင်
ဒေါ်စော...”

“အေးလေ... အလယ်တန်း ကလေးတွေကို ပြတာ”

“အဟိ... မသိပါဘူး၊ ဆယ်တန်းလောက်ကိုများ ပြရ
သလားလို့ နည်းနည်းတောင် အထင်ကြီးမိတော့မလို့...။

အဟင်း... စာရေးတော့လည်း ကလေးပုံပြင်၊ စာပြတော့
လည်း ကလေးတွေကို၊ လူကရော ကလေးစိတ် ကုန်သေး
ရဲ့လား မသိပါဘူးနော် ဒေါ်စော...”

“ကလေးစိတ် ကုန်မကုန်တော့ သိဘူးအေး၊ စကားပြောရ
လက်ပေါက်ကပ်တာ... ဂွတီးဂွကျ နိုင်တာလေးတွေတော့
သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရှားက စိတ်ရင်းတော့ ကောင်း
သားကွယ့်...”

လေပြေသွေးတို့ နှစ်ယောက်က ရှားမင်းကို နှစ်ဖက်
ညှပ်တိုက်နေကြတာမို့ ရှားမင်းက သူတို့နှင့် အတူမလျှောက်လို
တော့ဘဲ ရှေ့ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်လိုက်
စဉ်...

“ဦးရှား... ဦးရှား၊ နေပါဦး... အတူတူသွားရအောင်ပါ၊
ဦးရှားတို့ကတော့ တကယ်ပါပဲ...။ ဒီမှာ လေပြေလက်
ထဲမှာ အထုပ်အဝိုင်းတွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတာ မြင်ရက်
သားနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ကူသယ်မပေးဘူး၊ နုပူမှုရေး

အားနည်းလှချည်လား ဦးရှားရယ်၊ ရှော့ ... ဒါလေးကူအဲ့ ပေး ... ”

လေပြေသွေးက ရှားမင်းကို မိအောင်လိုက်လာကာ သူ့လက်ထဲက အထုပ်တစ်ရုပ်ကို ရှားမင်းလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ရှားမင်းက ကယောင်ကတမ်း လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ စိတ်တိုသွားကာ ...

“မင်း မသယ်နိုင်ရင် ဆိုက်ကား ငှားသွားပါလား၊ ငါ ဆိုက်ကား ခေါ်ပေးမယ်”

“နီးနီးလေးပဲ ကျန်တော့တာလေ ...၊ ပေါ့ပေါ့လေးပါ ...၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါလေး ဆွဲလာရတာ ဘာ အပန်းကြီးလို့လဲ ... ”

လေပြေသွေးက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ကနေ ထွက်သွားနှင့်ပြီမို့ ရှားမင်းက သူမရဲ့ အထုပ်ကြီးကို မဆွဲချင် ဆွဲချင် ဆွဲရင်း နောက်မှ လိုက်လာရပါသည်။

ဒေါ်စောက ရယ်မောကာ ရှားမင်းနှင့်အတူ ယဉ်လျှောက်လာရင်း ...

“ကလေးမလေးက ကလေးသာသာရယ်ပါ၊ မောင်ရှားရယ် သည်းခံလိုက်ပါဟယ်”

“အဲ့ဒီ ကလေးသာသာက ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးနိုင်တာ ဆိုတာ ဒေါ်စော မသိလို့ပါ၊ ခင်ဗျားလည်း လေပြေသွေးပေါင်းပြီး ကျုပ်ကို လာနှိပ်ကွပ်မနေနဲ့ ... ”

“ခင်လို့ စတာပါ၊ မောင်ရှားရယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ လေပြေက ပြောနေတယ်၊ သူ စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲလို့တဲ့၊ သူ့ ခမျာ ထမင်းဟင်းလည်း မချက်တတ်၊ အပြင်စာတွေလည်း ဝယ်မစားနိုင်လို့ မင်းဆီမှာ ထမင်းလခပေးပြီး စားချင်တယ်တဲ့ ... ”

“ဟာ ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“မင်းအတွက် ချက်ရင်းတစ်ယောက်စာလေး ပိုချက်ပေးရတာများ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲ မောင်ရှားရယ် ... ”

“ကျုပ်ဟာကျုပ် အေးအေးနေပါရစေ ဒေါ်စောရယ်၊ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပတ်ပတ်သက်သက်တွေ မလုပ်ပါရစေနဲ့ ... ”

“ကလေးမလေး သနားပါတယ်ဟယ် ... ”

“သနားလည်း ဒေါ်စောပဲ ချက်ကျွေးလိုက်တော့ဗျာ”

“ငါ့အိမ်က ဝေးလို့ပါဟယ်၊ ငါ့အခြေအနေကလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်း မုဆိုးမဆိုတော့ သားအိမ်မှာနေပြီး ချွေးမမျက်နှာ ကြည့်နေရတာ ...၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒေါ်စော သွားပြီ မောင်ရှားရေ”

ဒေါ်စောက သူ့အိမ်ဘက်သို့ သွားသည့် လမ်းသွယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လျှောက်လိုက်ရင်း ရှားမင်းကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ရှားမင်းကတော့ လေပြေသွေး ထိုးထည့်ပေးသွားသည့် အထုပ်ကြီးကို ဆွဲကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့

ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့ လေပြေသွေးကို အရိပ်အယောင်လေး တောင် မတွေ့ရတော့ပါ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော လေပြေသွေးက ...

“ဦးရှားတို့ကတော့ ယောက်ျားခြေလှမ်းကြီးနဲ့ လျှောက်တာ တောင် လေပြေနေနောက်မှာ တော်တော် ပြတ်ကျန်နေခဲ့တာ ပဲ...”

“ဒေါ်စောနဲ့ စကားပြောရင်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရလို့ ဟေ့...”

“ဒါဆို ဒေါ်စော ပြောပြီးပြီ ထင်တယ်...”

“ဘာကိုလဲ...”

“လေပြေ ထမင်းလခပေး စားချင်တယ်ဆိုတာလေ...”

“အေး... ဒေါ်စော ပြောပြီးပြီ၊ ငါလည်း ငြင်းပြီးပြီ၊ ကဲ... ရှေ့က ဖယ်တော်မူဦး၊ ငါ အိမ်ပေါ်တက်ဦးမယ်၊ ရော့... မင်းအထုပ်...”

လေပြေသွေးက လှေကားတစ်ဖက်ထောင့်သို့ တိုး ရွှေ့ဖယ်ပေးလိုက်တာမို့ ရှားမင်းက အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာ ရင်း လက်ထဲက အထုပ်ကို သူမပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပေးခဲ့သည်။

လေပြေက အထုပ်ကြီးကို ပွေ့လျက် ရှားမင်းနောက် က လိုက်တက်လာပါသည်။

ရှားမင်းက တံခါးသော့ဖွင့်နေဆဲမှာ လေပြေက ရှားမင်းနောက်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း...

“ဦးရှား...”

ခေါ်သံ ခပ်တိုးတိုးကြောင့် ရှားမင်း လှည့်ကြည့်မိ တော့ လေပြေရဲ့ မျက်နှာငယ်လေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“လေပြေကို မကူညီနိုင်ဘူးလားဟင်...”

အသံကိုက ချက်ချင်း ထမင်းခုနစ်ရက် မစားခဲ့ရ သူလို ဖျော့တော့သွားပါသည်။

“လေပြေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လေပြေ စားရသောက်ရတာ အရမ်းအခက်ခဲ ဖြစ်လို့ပါ၊ လေပြေက ရွံတတ်တော့ လမ်း ဘေးစာလည်း မစားချင်လို့ပါ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့် ရှင်းရှင်းလေး ချက်ပြုတ်စားတတ်တဲ့ ဦးရှား လက်ရာကို သာ စားခွင့်ရရင် အရမ်းအဆင်ပြေမှာပဲ၊ လေပြေ လခ များများပေးမှာပါ...”

“အိဌုံ့၊ အိဌုံ့နဲ့ လာခွဲပြမနေနဲ့၊ လေပြေသွေး၊ ငါ လုံးဝ ချက်မကျွေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ၊ မင်းလည်း ပိုက်ဆံတတ် နိုင်တာပဲ၊ ဒီရပ်ကွက်ထိပ် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တရုတ်စာရတဲ့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ လမ်းဘေးစာ မစားချင် ရင် အဲဒီမှာ သွားစားပေါ့!”

“အဲဒီဆိုင်ကို လေပြေ သွားကြည့်ပြီးပါပြီ၊ အအေး ဝင် သောက်ရင်းနဲ့ သန့်စင်ခန်း ဝင်ချင်လို့ပါပြောပြီး နောက် ဘက် စားဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ အန်တော့အင် အန်ချင်သွားတယ်၊ အပြင်မှာသာ လှလှလေး ပြင်စားပေ

မယ့် စားဖိုဆောင်ထဲမှာ အရမ်းညစ်ပတ်တာ၊ လေပြေကို ကူညီပါ ဦးရှားရယ် နော် ...”

“အေး ... ကူညီမယ်”

“ဟယ် ... တကယ် ...”

“ဘယ်လိုချက်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပေးလိုက်မယ်”

“ဟင် ... ဦးရှားကလည်း လေပြေ မချက်တတ်ပါဘူးဆို”

“ငါပြောတာ မှတ်ထားပြီး ပြန်ချက်ပေါ့”

“ဒေါ်စော ပြောတာတော့ ဦးရှားက စိတ်ရင်းကောင်းတယ် ဆို၊ တစ်ယောက်စာလေးပဲ ဦးရှားရယ်၊ ပိုချက်လိုက်ပါနော်၊ ဦးရှား ဘာဟင်းချက်ချက် ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း လေပြေ ဂျီးမများဘဲ စားပါ့မယ်”

“မင်း ငါ့ကို လေပြေသွေး မနေနဲ့၊ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဒီ လောက်ပဲ ကူညီနိုင်မယ် ...”

“ပြီးရော ... ဒါဆိုလည်း ဘယ်လိုချက်ရမလဲ ပြော”

သူ မကျေနပ်တော့လည်း လေသံက ချက်ချင်း မာချာသွားပါသည်။

“မင်းကို ငါ အဲ့ဒါတွေ ကြည့်မရတာပဲ လေပြေသွေး၊ မင်းက မင်းလိုချင်တာ ရဖို့ဆို သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ် လေးနဲ့၊ လိုချင်တာမရတော့မှန်းလည်း သိရော ချက်ချင်း လေသံက မာသွားရော၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောင်းနိုင်တာ တကယ် အံ့ဩတယ်”

“ကဲ ... ပြောမှာသာ ပြောပါ”

“မင်း ဘာဟင်းစားချင်သလဲဆိုတာ အရင်ပြော၊ အဲ့ဒီဟင်း ကို ဘယ်လိုချက်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောမယ် ...”

“ငါးခုကြော် စားချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ပြောပြမယ် နားထောင်၊ ငါးခုကို ဓားနဲ့ သေချာခြစ်ပြီး အမြောင်းလေးတွေ မွန်း၊ ပြီးရင် နှစ်ပိုင်းပိုင်း၊ ပြီးရင် ...”

“တစ်ခါတည်းအများကြီး မြန်မြန်မပြောနဲ့လေဗျာ၊ လေပြေ မမှတ်မိဘူး၊ တစ်ခုချင်း ဖြည်းဖြည်းပြော ...”

“ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်းလိုက်တာ ...”

“ခေါင်းခေါက်ခံရလို့ ထိုင်းသွားတာ”

“တစ်ခါလေး ခေါက်တာများ၊ ကဲ ... စကားမရှည်နဲ့၊ သေချာမှတ်၊ ဘာမှမခက်ဘူး၊ နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီးရင် ဆား ဆန္ဒင်း ကြက်သားမှုန့်နဲ့ နယ်၊ ကြက်သားမှုန့် အများကြီး မထည့်နဲ့၊ ခြစ်သွားတတ်တယ်၊ ပြောတာ မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိတယ် ... ဆက်ပြော”

“ပြီးရင် ဆီထဲ ထည့်ကြော်လိုက်ရုံပဲလေ”

“ဆီက ဘယ်လောက်ထည့်ရမှာပဲ၊ ထမင်းကြော်တုန်းက လောက်လေးလား”

“အဲဒီလောက်လေးနဲ့ ကြော်ရင် အိုးကပ်ပြီး တူးခြစ်ပဲ့ရဲ့ ကုန်မှာပေါ့၊ ငါးကြော်တွေ မြုပ်တဲ့အထိ ဆီထည့်ပြီး ကြော် ...”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြော်ရမှာလဲ ...”

“ကျွတ်ကျွတ်လေး ဖြစ်လာတဲ့အထိ ကြော်ပေါ့...”

“ကျွတ်မကျွတ် ဘယ်လိုစမ်းရမလဲ...”

“မင်းလက်နဲ့သာ ဆီအိုးထဲနှိုက်ပြီး စမ်းလိုက်တော့ လေပြေသွေးရေ”

“ဆီအိုးထဲ နှိုက်တော့ ဆီကပူ... ဟင် ခင်ဗျားနော် ကျွန်တော့်ကို ချောက်မတွန်းနဲ့၊ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ...”

“မင်းက ကတ်သီးကတ်သတ် မေးတာကိုးကွ၊ ပြောရတဲ့လူလည်း ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ရှည်နိုင်တော့မလဲ”

“ခင်ဗျားစိတ်ကိုက လက်တစ်ဆစ်...”

“ငါ့ကို မဝေဖန်နဲ့၊ ဆက်ပြောမယ်... နားထောင်၊ ပြီးရင် ကြက်သွန်နီနဲ့ ငရုတ်သီးကို ကြော်ပြီး ငါးကြော်နဲ့ ရောမွှေလိုက်ရုံပဲ...”

လေပြေသွေးက ပါးစပ်က စာကျက်သလို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ရေရွတ်ရင်း မှတ်နေပြီးမှ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ...

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ငါးရဲ့ ချွေးကျိတ်ကြီးကို လေပြေ မကိုင်တတ်ပါဘူး”

အဲ့ဒါဆို ဈေးမှာ ဝယ်ကတည်းက ငါးသည်ကို ကိုင်ခိုင်းလိုက်ပေါ့...”

“ကြက်သွန်နီလှီးရင်လည်း ငိုရမလား မသိဘူး”

“ဟမ်...”

“အနီးမှန်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာမှာ စိုးလို့ပါ”

“မျက်ရည်ကျမှာ ကြောက်ရင်လည်း ကြက်သွန် ထည့်မကြော်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့တော့ လာလှီးမခိုင်းနဲ့၊ ငါ လုံးဝလှီးမပေးဘူး”

ရှားမင်းက စကားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရသည်။ နို့မို့ဆို ကုလားအုပ်မက တစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းဆိုလာနိုင်သည်လေ။

“ငရုတ်သီးကလည်း ဘယ်လိုထောင်းရမှန်း မသိဘူး”

“ရယ်ဒီမိတ်ထုပ်တွေ ဝယ်ကြော်လိုက်ပေါ့၊ ကဲ... ချက်နည်းကတော့ ဒါအကုန်ပဲ၊ ထမင်းချက်ဖို့တော့ ပေါင်းအိုးအသေးလေး တစ်လုံး သွားဝယ်၊ လမ်းထိပ်ဆန်ဆိုင်မှာ ဆန်ဝယ်ပြီး ချက်လိုက်ပေါ့... ဟုတ်ပြီလား”

ပြောစရာ စကား ကုန်ပြီမို့ ရှားမင်းက အိမ်တံခါးသွားခလောက်ကို ဆွဲဖြုတ်၊ တံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခါနီးကျမှ သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း သတိပေးစကား ဆိုလိုက်ရပါသည်။

“ဒီရပ်ကွက်မှာ အတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ညော်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒယ်အိုးကို သံယောက်မနဲ့ ခေါက်ပြီး ညော်မယ်မျှလို့ အော်ရတယ်”

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

“ညောင်မယ်မျိုး...”

“ရှိ... ရှိ...”

လေပြေသွေးရဲ့ ဒယ်အိုးခေါက်သံ၊ ညောင်မျိုးဟစ်သံ နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဆီအိုးထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ထည့်လိုက်သော ရှဲခနဲအသံ ထွက်လာပြီးနောက်မှာ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ငရုတ်သီးခြစ်နံ့တွေ မွန်ထူသွားလေသည်။

ထို့နောက် ...

“အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဟွတ် ...”

“ဟေ့ ... ဘယ်က ငရုတ်သီး အခြစ်တိုက်နေတာလဲဟေ့”

“ညောင်လို့ သေတော့မယ်ကွ ...”

“အိမ်မှာ လူမမာရှိတယ်ဟေ့၊ မြန်မြန် သေအောင် ညောင်နဲ့ တိုက်သတ်နေတာလား”

ပုည • င် • ဝ • အုတ်တိုက်

“ဟေ့ ... ဒီလောက် တူးခြစ်နေတာ ခုထိ မချသေးဘူးလား၊ အနံ့က ဘယ်ကလာတာလဲဟေ့ ...”

“ရှားမင်းတို့ အိမ်ဘက်ကဟေ့ ...”

ငရုတ်သီး ခြစ်နံ့နှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခွက်လောရိုက်လျက် အိမ်ထဲက လူတော်တော်များများ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာကြပါသည်။

ကျူရှင်က ပြန်လာကာစမို့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ခေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ ဂျာနယ်ဖတ်နေသော ရှားမင်းသည်လည်း မီးခိုးပုံးဖြင့် အနီးကပ် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဟွတ် ...”

ရှားမင်းက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထ၊ တဘက်တစ်ထည်ကို လှမ်းဆွဲယူကာ နှာခေါင်းပိတ်ရင်း လေပြေသွေးရဲ့ အိမ်ဘက်သို့ အမြန်ပြေးသွားချိန်တွင် အိမ်ရှေ့၌ လူစုလူဝေးကြီး ရောက်ရှိ ဝိုင်းအုံနေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဟေ့ ... ညောင်အိုး ခုထိ မချသေးဘူးလား”

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ... ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းနေတာ”

“ရှားမင်းရဲ့ အိမ်ငှားအသစ် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ဟေ့”

လူစုလူဝေးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်နေသည်။ ရှားမင်းက ထိုလူစုကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ လေပြေသွေးရဲ့ အိမ်ခန်းတံခါးကို ထုရိုက်အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ရသည်။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

ပုည • င် • ဝ • အုတ်တိုက်

“လေပြေသွေး ... လေပြေသွေး ... တံခါးဖွင့်စမ်း”

“လေပြေသွေး ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းဟေ့”

ရှားမင်းက အော်ဟစ်နေဆဲမှာ တံခါးက ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။

မီးခိုးတွေ ... ညှော်နဲ့တွေက တစ်ခန်းလုံး မွန်ထူ နေတာမို့ ရှားမင်းက တဟုတ်ဟုတ် ချောင်းဆိုးရင်း လက်ထဲက တဘက်ဖြင့် လေထဲသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ချိန်တွင် မျက်နှာပေါ်မှာ နှာခေါင်းစည်း အသေအချာ စည်းထားသော လေပြေသွေးက အမြင်ကတ်စဖွယ် ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ရုပ်ကတော့ သူ ဘာမှ မသိပါဘူးဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုး။

“ဦးရှား ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့ အော်ဟစ်ထုရိုက်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ မင်းမသိဘူးလား၊ မင်းရဲ့ ငရုတ်သီး အခြစ်တိုက်နဲ့ကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပွက်လောရိုက်နေတာ မသိဘူးလား၊ အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဘယ်မလဲ ငရုတ်သီးအိုး ...”

“မီးဖိုပေါ်မှာလေ ...”

“ဟင် ... ခုထိ မချသေးဘူးလား”

“မကြွပ်သေးဘူးမှတ်လို့ ...”

“သေတော့မှာပဲ၊ ချဟ၊ ချဟ ...”

ရှားမင်းက မီးဖိုဆီ ပြေးသွားကာ ငရုတ်သီးကြော်

ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်က ချပြီး ရေတစ်ပုံး ပြေးခပ်ကာ ဒယ်အိုးထဲသို့ လောင်းချပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လေပြေ စားမလို့ ကြော်နေတာလေ”

“ဒီလောက် ခြစ်တူးနေတာ စားလို့ရပါဦးတော့မလား”

“အပြင်မှာလည်း ဆူညံနေတာပဲ၊ ဦးရှားကလည်း ဝုန်းဝုန်း ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြမုန်းကို မသိဘူး”

“မင်း ညှော်လုပ်လို့ ဖြစ်နေကြတာလေ၊ မင်းရဲ့ ငရုတ်သီး အခြစ်နဲ့ကြောင့် မခံရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြတာ ...”

“ဦးရှား မှာထားတဲ့အတိုင်း ညှော်မယ်မျိုးလို့ အော်သားပဲ”

“မင်းအော်သံက သိပ်မှ မကျယ်တာ၊ တော်ရုံလူ ဘယ်ကြားမလဲကွ ...”

“ဟေ့ ... အိမ်ထဲက ညှော်လုပ်တဲ့သူ ခဏလောက် အပြင်ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟော ... ကြားလား ဦးရှား၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေတာ၊ ကျွန်တော် ထွက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“မင်း မထွက်ချင် မထွက်နဲ့၊ ငါ ကြည့်ကျက်တောင်းပန်လိုက်မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းမယ်၊ ညှော်လုပ်မိတာလေးကိုများ ပြဿနာ လာလုပ်ချင်ကြတဲ့သူတွေ ...”

တွေ့မယ် ...”

“ဟေ့ ...”

ရှားမင်း တားသော်လည်း လေပြေသွေးက နှာခေါင်း စည်းကို ဆွဲဖြုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဝတ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီလက် ရှည်ပွပွရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပင့်တင်ရင်း အိမ်ရှေ့ သို့ ဝုန်းခနဲ ထွက်ချသွားကာ ဖိနပ်ချွတ် ဝရန်တာ အနိမ့်လေးမှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ညော်လုပ်တဲ့သူ ထွက်လာပြီ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောကြ ...”

လေပြေသွေးက ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် သုတ်ပစ်လိုက် သည်။ မူရင်းလူပုံစံကလေးက သန့်ပြန့်ချင်ပါသော်လည်း ဝတ်ထား တဲ့ အင်္ကျီပွပွ၊ အားကစားဘောင်းဘီရှည်ရှည်ပွပွနှင့် သေချာပြီး မထားသော ဆံပင်တိုတိုကောက်ကောက်က စာကလေးငှက်သိုက် လို ရှုပ်ပွနေကာ အမူအရာကိုက အမြင်ကတ်စရာ ဆောင့်ကြွား ကြွား ဖြစ်နေလေသည်။ ယောက်ျားလျှာ မဟုတ်သော်လည်း ထောင့်မကျိုးသော အမူအရာက ယောက်ျားစင်စစ်တွေထက် သာ သည်။

လူအုပ်ထဲက လူရွယ်တစ်ယောက်က ရှေ့တိုးထွက် လာကာ ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ၊ မင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာနေပြီး ဒီလောက်တောင် အခြစ်တိုက်နေစရာလား ...၊ မင်း အဲ့ဒီလောက် ညော်လုပ် ချင်ရင် စက်မှုဇုန်ထဲမှာ သွားလုပ်၊ ရပ်ကွက်ထဲတော့ လာ

မလုပ်နဲ့၊ ငါ့အမေ ဖျားနေတယ်၊ ညော်ငန်းဖမ်းပြီး သေလိမ့် မယ်”

နောက်တစ်ယောက်က ရှေ့တိုးထွက်လာပြန်ကာ ...
“ဒီမှာဟေ့ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့တင်ပါး မှာ အနာစိမ်းနာ ပေါက်နေတယ်၊ ညော်မိပြီး အနာရင်းမှာ စိုးလို့ ပြောနေရတာဟေ့ ...”

ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့ထွက် လာကာ အလှအယက်ဆိုသလို ...

“ငါ့တူမလေး ခြေထောက်မှာ ပုလင်းကွဲရှထားတာ ခုထိ ပျောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ညော်ကြောင့် မေးခိုင်းပိုး ဝင်ပြီး ယောင်ယမ်းလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နည်းနည်း ပါးပါး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်မှပေါ့ဟဲ့ ...”

“မင်း ညော်နဲ့ကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး အလန့်တကြား ပြေးလွှားညော်ရှောင်နေရတာ မင်းသိရဲ့လား၊ ငါ့အမေဆို လည်း သူများတကာလို တခြားမှာ ညော်သွားရှောင်ဖို့ တောင် အားမရှိလို့ စောင်ခေါင်းမြီးမြွယ်မှာ အသက်အောင့် နေရတာ”

“မင်းညော်နဲ့ကြောင့် အနာက မန်းဝင်ပြီး ယောင်နိုင်တယ်၊ အနာရင်းပြီး ယောင်နိုင်တယ်ကွ ... သိရဲ့လား”

“ငါ့တူမလေး ညော်မိမှာစိုးလို့ သူ့အဖေက ပန်းပေါ်ထမ်း ပြီး ပြေးရတာဟဲ့ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟီး ... ဟီး ... တက်”

အလှအယက် ပြောဆိုနေကြသော လူစုလူဝေးကြီးမှာ လေပြေသွေးရဲ့ ရယ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် မင်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြရပါသည်။

“ဒီမှာ အစ်ကိုတို့ ဦးလေးတို့ အဘတို့ အဒေါ်တို့ရဲ့... အယူအဆ အလွဲအမှားတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပူပင်မနေကြစမ်းပါနဲ့၊ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ ဆေးပညာမှာ ညှဉ်းနှဲကြောင့် အနာကြီး ပိုဆိုးလာမယ်၊ အဖျားတွေ ပိုတက်လာမယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး၊ ငန်းဖမ်းတာတို့၊ မန်းဝင်တာတို့ ဆိုတာ အလကား အယူအဆအလွဲတွေပါ”

“မလွဲဘူးဟေ့၊ တို့တစ်သက် ဒီလိုပဲမှတ်လာတာ”

“အမှားတွေကို မှတ်နေလို့ အမြင်မှန်ရအောင် ပြောနေတာ”

“ဟေ့ ... မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဘယ်ကမုန်းမသိ ရောက်လာပြီး ဆရာလာလုပ်မနေနဲ့ဟေ့ ...၊ နင် နောက် ဒါမျိုး ညှော်လုပ်ရင် မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ကြော်စရာရှိ ကြော်၊ ချက်စရာရှိ ချက်ရမှာပဲ၊ ညှော်မဝ ဗျို့လို့ အော်တာ မကြားဘူးလား”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် စွာတေးလန်ပါလား၊ သူကလည်း မှားသေး၊ သူကလည်း ရန်တွေ့သေး၊ နင့် ငရုသီးက ရိုးရိုးမှ မကြော်တာဟဲ့၊ ဖြစ်တူးနေအောင် ကြော်တာကိုးဟဲ့၊ နင့်အမှားကို အခု တောင်းပန်စမ်း”

“မတောင်းပန်ဘူး ...”

“မတောင်းပန်ရင် နင့်အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်မယ်ဟေ့ ...”

“ပေါက် ... ပေါက်၊ ကြိုက်သလောက်သာ ပေါက်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

ဒီစကားကတော့ ဘယ်လိုမှ ကြားဝင်မပြောသာသဖြင့် ခေါင်းကုပ်ကာ ကြိရာမရဖြစ်နေသော ရှားမင်းရဲ့ ဆံပင်မွေးတွေကို ထောင်ထသွားစေပါသည်။ ပေါက် ... ပေါက် တဲ့ဗျာ။ မျှော်မျှော်ကြီး ခွင့်ပြုလိုက်တာ၊ ဒင်းအိမ်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ရှားမင်းက မျက်လုံးပြူးကာ လက်တကာကာ တားမြစ်နေဆဲမှာပဲ ...

“ဒေါက် ...”

“ဂလောက် ... ဂလောက် ... ဂလောက်”

“ဒုန်း ... ဂွမ်း၊ ဂလောက် ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဟာ ... ဟေ့လူတွေ မလုပ်ကြပါနဲ့ ... မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ပေါက် ... ပေါက်၊ ကြိုက်သလောက်သာ ပေါက်၊ တောင်းတော့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး”

“လေပြေသွေး မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဟေ့လူတွေ ကျုပ်အိမ်လေးကို မပေါက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါ သူ့အိမ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ဗျ ... ကျုပ်အိမ်”

ရှားမင်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ တဘုတ်ဘုတ်ထုရင်း အော်ပြောသော်လည်း ခဲပေါက်သံတွေက ရပ်မသွား။

“ဒုန်း ... ဂလုန်း ...”

“ဟာ ... ဟေ့လူတွေ တော်ကြပါဗျာ၊ လေပြေသွေး မင်းတောင်းပန်လိုက်လေ ...၊ အခု တောင်းပန်လိုက်”

“မတောင်းပန်နိုင်ပါဘူး...”

“ဒုန်း...”

“ဟာ...ဟာ...။ ကဲ...ကဲ...တော်ကြပါတော့၊ သူ့
မတောင်းပန်ရင် ကျွန်တော်ပဲ တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်
တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တော်ကြပါတော့...”

“မောင်ရှား...ဒီကိစ္စမှာ မင်းအမှားမှ မပါတာ၊ သူ့ အမှား
သူ တောင်းပန်ရမယ်၊ သူ့ကို တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်”

“ရပ်ကွက်ထဲနေပြီး ရပ်ကွက်ကို ဒီလို ထိမထင်လုပ်လို့
ရမလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ခိုင်း
လိုက်ပါ့မယ်၊ ခဏလေး စောင့်ပါ၊ လေပြေသွေး မင်း
လာစမ်း...”

ရှားမင်းက လူအုပ်ကို ခဏတောင်းပန်ထားခဲ့ပြီး
လေပြေသွေးရဲ့ အင်္ကျီလက်ဖျားစကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလျှင်
အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ကာ...

“လေပြေသွေး...မင်း ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အိမ်
ကို ခဲပေါက်ခံရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်း
လဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ခဲပေါက်ခံရရင် ခေါင်မိုးသွပ်တွေ ပေါက်
ကုန်လိမ့်မယ်၊ မိုးတွင်းကြီး အိမ်မိုးယိုရင် ငါ အသက်
မပေးဘူးနော်၊ အိမ်ထဲမှာ ချိုင့်တွေ ခွက်တွေ ပလုစိုက်
မိုးရေခံမနေချင်ရင် မြန်မြန် ထွက်တောင်းပန်လိုက်...”

“ဦးရှား ပြောတော့ဖြင့် ဦးရှားကို လူတွေက လေးစားတယ်
ဆို၊ ဦးရှားကို လေးစားရင် ဦးရှားအိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်ရဲပါ
မလား...”

“မင်းကို အမြင်ကတ်လို့ မင်းရှိနေတဲ့ အိမ်ကို ပေါက်တာ
လေ...”

“ဘာပဲပြောပြော လေပြေကို ဘယ်လိုပဲ အမြင်ကတ်ကတ်
ဦးရှားကို လေးစားရင် ဦးရှားအိမ်ကို သူတို့ ဘယ်ပေါက်ရဲ
ပါ့မလဲ၊ ဦးရှား ခုလို တောင်းပန်နေရင် ပြန်လှည့်သွားရ
မှာပေါ့...”

ရှားမင်းမှာ ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ချောင်ပိတ်ခံနေရ
ပါသည်။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာက လေးစားထိုက်တဲ့သူကို လေးစားတတ်
တဲ့ လူယဉ်ကျေးတွေ ရှိသလို လေးစားထိုက်တဲ့သူကို
မလေးစားတတ်တဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းလူတွေလည်း ရှိတာပဲလေ”

“ဒါဆို ဒီလူတွေက ဦးရှားလို လေးစားထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
မလေးစားတတ်တဲ့ လူရိုင်းတွေပေါ့...ဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

လေပြေသွေးက ပြုံးစိစိအကြည့်မျိုးဖြင့် ရှားမင်းကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ပုံစံက လူကို လျှောင့်ချင်တဲ့ ပုံမှန်း အရမ်း
သိသာသည်။

“လေပြေကို ထွက်တောင်းပန်စေချင်သလား”

“အေး...”

“နောက်ကို ဒါမျိုး ညောင်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရမှာလား”

“အေး ...”

“ဒါဆို ဦးရှားဆီမှာ ထမင်းလစပေးပြီး စားလို့ရပြီပေါ့ ...”

“ဘာ ...”

“လေပြေ ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားရင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ဒီလို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်မှာပဲလေ၊ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်အောင် ဒီလိုမလုပ်ရဘူးဆိုရင် ဦးရှားဆီမှာ ထမင်းလစပေးစားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“မင်း ... မင်း ... ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင် ...”

“တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထန်းသီး ကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက် ဆိုသလို ...”

“လေပြေသွေး ... မင်း၊ ကျွတ် ... ငါ တော်တော် ဒေါသထွက်လာပြီနော် ...”

“ထမင်းလစပေးစားခွင့် ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ လေပြေ ထွက်တောင်းပန်လိုက်မယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ နောက် ဒီလို မလုပ်ပါဘူးဆိုတာ လေပြေ အာမ မခံနိုင်ဘူး ...”

နောက်ဆုံးတော့ ရှားမင်းလည်း အကျပ်ကိုင်ခံလိုက်ရတာကို သဘောပေါက်စွာ ဒေါသကိုထိန်းရင်း အကြိတ်သံဖြင့် ...

“ခွင့်ပြုတယ်ဟေ့ ... ခွင့်ပြုတယ်၊ သွားသာ တောင်းပန်လိုက်ပါတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရပါသည်။ လေပြေသွေးက ရွှင်ပျံ့စွာ ဖြင့် အပြင်ပြန်ထွက်သွားကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... အားလုံးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်လည်း ဒီလိုမလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ အာမခံတယ်၊ ပြန်ကြပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူး အရမ်း အရမ်း တင်ပါတယ်”

“ဟမ် ... ဘာကိုကျေးဇူးတင်တာလဲ”

လူအုပ်ထဲက တစ်ယောက်က နားမလည်စွာ ပြန်မေးသည်။ လေပြေသွေးက အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အဟင်း ... ဒီလိုပါပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ထိုက်လို့ တင်လိုက်တယ်လို့ပဲ မှတ်သွားကြပါတော့ ...”

သူမ တောင်းဆိုချက်တွေကလည်း တစ်နေ့ တစ်မျိုး

မရိုးစေရ။

“ဦးရှား ... ငါးခုကြော်ရင် ရိုးရိုးကြီး မကြော်နဲ့တော့၊ ငါးခု
မွှေကြော်ကို ယိုးဒယားစတိုင်လ်လေး ကြော် ...”

“ဦးရှား ... ဦးရှားချက်တဲ့ ဟင်းတွေက သိပ်လေးတာပဲ၊
ဆားလျော့ထည့်၊ လေပြေက ပေါ့ပါ့ပဲ စားတယ်၊ ဦးရှား
ခုလို အငန်ကြိုက်ပုံမျိုးနဲ့ မကြာခင် သွေးတိုးရောဂါ ရမှာ
သေချာတယ်၊ အပေါ့စားတာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်
တယ် ...”

“ဦးရှား ... ဦးရှားက ဟင်းဆိုရင် ဆီပေါလောနဲ့ ချက်မှ
ကောင်းတယ်လို့ ယူဆထားတာလား၊ ခုလိုမျိုး အညာ
စတိုင်လ်ဟင်းတွေချည်း ကြပ်ကြပ်ချက်၊ မကြာခင် အဆီ
ဝိတ် သေမယ်၊ ဆီနည်းနည်းနဲ့ စားကောင်းအောင် ချက်
တတ်မှ ဆရာကျတာ ဦးရှားရဲ့၊ ယိုးဒယားချက်တို့ ရခိုင်
ချက်တို့ဆိုရင် ဆီ သိပ်မထည့်ရဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး
လေ့လာထားလိုက်ပါဦး ...”

“ဦးရှား ... ငါးရုံကို ချဉ်ရည်ဟင်းချည်း စားရတာ ရိုးနေပြီ၊
တစ်ခါတလေ ချစ်တီးချက် ခပ်စပ်စပ်လေး ချက်ကြည့်ပါ
လား ...”

စသဖြင့် ... စသဖြင့် ဂျီပူဂျီပူလုပ်လွန်းတာမို့ အာရှ
နောက်ရသည်။ ရန်မဖြစ်ချင်တာမို့ ကြိတ်မိုဗ်သားခံနေရသည်။
သူမကတော့ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာပါသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ရှားမင်းဟာ လေပြေသွေး
ညွတ်ကွင်းထဲသို့ သက်ဆင်းသွားရတယ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ ညွတ်
ကွင်းဆိုလို့ စာဖတ်သူများ တစ်မျိုးတော့ မထင်လိုက်ပါနှင့် ...
ဆိုလိုသည်မှာ ထမင်းချက်မစားချင်သော လေပြေသွေး အလို
ထမင်းလှစပေးစားခွင့် ပြုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမလို ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမည့်သူမှန်
မသိ၊ ဘာအလုပ်လုပ်မှန်း မသိ၊ ဘာဆိုဘာမှ သိခွင့်မရသေး
စွာတေးလန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မပတ်သက်ချင်သေး
လည်း အလုပ်သဘောအရတော့ ဆက်လက်ပတ်သက်နေခဲ့ရ
သည်။

ရှားမင်း ထမင်းချက်ချိန်ဆို သူမက ‘ကူလုပ်နေ
မယ်’ ဟုဆိုကာ ရှားမင်း အိမ်ခန်းဘက်သို့ ကူးကူးလာတတ်
ပြီးတော့ ထာဏယ်ကူလုပ်တာက နည်းနည်း၊ စကားပြောတာ
များများဖြစ်၏။

တစ်နေ့မှာ ကြက်သားကို အာလူးနှင့် ရော၍ ဆီပြန်ချက်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ရှားမင်းက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း အကြိတ်အနယ် ငရုတ်သီးထောင်းနေခဲ့သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ငရုတ်သီးဖတ်က မျက်နှာပေါ် တက်ကပ်တာမို့ မျက်နှာကို ငုံ့ချကာ ဒူးပေါ်က ပုဆိုးစနှင့် ပွတ်နေတုန်း သူမ ရောက်လာကာ ...

“ဦးရှား ... ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်၊ ဟင် ... ဒူးနဲ့ မျက်ရည် သုတ်နေတာပါလား၊ ဦးရှားကို ဘယ်သူ ဘာလုပ်သွားလဲ ပြော ...”

“တယ် ... မဟုတ်တာက စပြောပြီ၊ ငရုတ်သီးဖတ်စင်လို့ ပွတ်တာဟေ့ ...”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ မသိလို့ပါ၊ ဦးရှားရယ်၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

သူမက ဖင်ထိုင်ခုံလေးတစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ရှားမင်းရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ရှားမင်းက ငရုတ်သီး ဆက်ထောင်းနေရင်းက ...

“ကြက်သား ချက်မလို့ဟေ့ ...”

“ကြက်သားကို ဘယ်လိုစတိုင်လ် ချက်မှာလဲ ...”

“ရှားမင်းစတိုင်လ် ချက်မှာ”

“ဒါဆို သဘောပေါက်ပြီ၊ အာလူးနဲ့ ရောရင်ရော၊ မရောရင် ခရမ်းသီးနဲ့ ရော၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အာလူးနဲ့ ရောမှာ ...”

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

“ကျွတ် ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“အံ့မယ် ... ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

လေပြေသွေးက စိတ်တိုသလို လေသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ရှားမင်းက ငရုတ်သီးအထောင်းရပ်လိုက်ရင်း ...

“ငါ အကောင်းချက်ကျွေးနေတယ်နော်၊ ငါ့နားလာပြီး ကဂျီဂရောင် လာမလုပ်နဲ့၊ ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ကောက်ထုပ်စလိက်မယ်”

“ဦးရှားက ကြက်သားဆို ဒီလိုပုံစံတွေချည်းပဲ ချက်တတ်တာလား ...၊ တစ်သက်လုံး ဒါမျိုးချည်း ချက်စားလာတာ မပျင်းသေးဘူးလား”

“မပျင်းပါဘူး ...”

“လေပြေတော့ လေးငါးနပ် စားလိုက်တာတောင် ပျင်းသွားတယ်”

“ပျင်းရင် မစားနဲ့ပေါ့၊ ပိုက်ဆံ ပြန်အမ်းလိုက်မယ်”

“ဦးရှားကို လေပြေ အကြံပေးမယ်၊ လေပြေ အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ချက်၊ အရမ်းစားကောင်းစေရမယ်၊ ကြက်သားကို အသားချည်းတုံးပြီး ချင်းနဲ့နယ်ပြီး ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ယိုးဒယားကြက်တုံးမြေအိုးဟင်း ချက်လိုက် ... အရမ်းမိုက်တယ်”

“မြေအိုး မရှိဘူး”

“သွားဝယ်လိုက်ရင် ခဏလေးပဲဟာ၊ လမ်းထိပ်က ကုန်စုံဆိုင်မှာတောင် ရှိတယ်၊ လက်ကိုင်နဲ့ အဖုံးနဲ့ ပါတဲ့ မြေအိုး

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

လေးလေး၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါလေးနဲ့ဆို ကြက်သား
လေးက နူးအိမွေးကြိုင်းပြီး ...”

“လေပြေသွေး ...”

“ဒုန်း ...”

“အမေ ...”

ရှားမင်းက လက်ထဲက ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို ကြမ်း
ပြင်ပေါ်သို့ ဆောင့်ချပစ်လိုက်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်တာ
မို့ လေပြေသွေးက လန့်ဖျပ် ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။

“မင်းကိုယ် မင်း သိပ်လွန်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလားဟင်
လေပြေသွေး၊ မင်းက တစ်နေ့တစ်နေ့ တောင်းဆိုလိုက်မှ
ဖြင့် လေကြီး မိုးကြီး၊ တရုတ်စာချက်ပါ၊ ဂျပန်စာ စားမယ်၊
ယိုးဒယားချက် ချက်၊ ချစ်တီးစာ ချက်ပါဦး ...၊ မင်းပဲ
အာဆီယံနိုင်ငံစုံအစာ စားချင်နေတာ၊ မင်း ပိုက်ဆံချမ်းသာ
လို့ ဒီလို အစားစုံကို ဆိုင်ပေါက်စေ့ လိုက်စားနိုင်ခဲ့ပေ
မယ့် ငါကတော့ မစားနိုင်ခဲ့လို့ အရသာမသိဘူး၊ အရသာ
မသိတော့ မချက်တတ်ဘူး၊ ငါ့အမေ ငါ့ကို ချက်ကျွေးခဲ့ဖူး
တဲ့ သမားရိုးကျ ဟင်းလောက်ပဲ ငါချက်တတ်တယ်၊ မင်း
မစားနိုင်ရင် မစားနဲ့ ...”

ရှားမင်းက ပြောပြောဆိုဆို နဖူးပေါ်က ချွေးတွေကို
လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်ကာ တစ်
ဖက်သို့ လှည့်၍ ပုဆိုး ခပ်မြန်မြန် ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။

လေပြေသွေးဘက်သို့ သူပြန်လှည့်လာတော့ လေ
ပြေသွေးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်း ...

“လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးသည် အဒေါ်ကြီးလိုတော့ မလုပ်
နဲ့နော် ဦးရှား ...”

“”

“ဟိုအဒေါ်ကြီးက ထမီပြင်ဝတ်လိုက်၊ လက်မဆေးဘဲ မုန့်
ဟင်းခါးဖတ်တွေ ကိုင်ထည့်လိုက် လုပ်နေတာ လေပြေ
သိပ်ရွံတာပဲ၊ ဦးရှားလည်း ပုဆိုးပြင်ဝတ်ပြီး သေသေချာချာ
လက်ဆေးပါ၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချက်ပြုတ်ပါ”

“မနေ့ကတောင် ဟင်းချက်ရင်း နဖူးကချွေးတွေ ဟင်းအိုး
ထဲ ကျသွားတာနဲ့ ဆားမထည့်ဘဲ နေလိုက်ရတယ်၊ စား
ကောင်းရဲ့လား ...”

“ဦးရှားနော် ... အန်ချင်လာပြီ”

လေပြေသွေး ရှုံ့မဲ့သွားတော့မှ ရှားမင်းက ခပ်မဲ့မဲ့
ပြီးရင်း ဟင်းချက်စရာရှိတာ ဆက်ချက်နေလိုက်ပါသည်။

ကြက်သားနဲ့ အာလူး ချက်ပြီးတော့ ဆားနယ်ထား
သည့် ငါးသလဲထိုးလေးတွေကို ဆက်ကြော်လိုက်သည်။ လေပြေ
သွေးက မပြန်သေး။ ရှားမင်းနားမှာ ထိုင်ကာ စကားများရင်း
အယ်အိုးထဲက ဆယ်ထည့်လိုက်သမျှ ငါးကြော်တွေကို အဆက်
မပြတ် နှိုက်စားနေသည်။ ငါးကြော်လို့ ပြီးချိန်မှာတော့ ပန်းကန်
ထဲမှာ တစ်ကောင်မှ မကျန်တော့ချေ ...။ ‘လေပြေသွေး’ မှာ သူ

ဒေါသတကြီး အော်တော့ သူမက ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးစိစိနှင့် ပခုံးတွန့်ရုံသာ။

ကိုယ့်ထက် ၈ နှစ်လောက်ငယ်မည့် မိန်းကလေးမို့ သည်းမခံဘဲ ရန်ပြိုင်ဖြစ်လို့လည်း မဖြစ်ပြန်ချေ။

ထမင်းဟင်း အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးချိန်မှာ သူမက ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ယူကာ ထမင်းတစ်ပန်းကန် အမြန်ခူးခပ် ထည့်လိုက်ရင်း...

“ဦးရှား ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ စားနှင့်တော့မယ်”

“အေး... စား... စား၊ ငါ့ဖို့ အရိုးအရင်းပဲ ချန်ထားကြားလား...”

ရှားမင်းက စိတ်တိုတိုနှင့် ငေါ့ပြောလိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရှားမင်းတို့ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်လေးဟာ ရန်ကုန်ဆိုသော်လည်း မြို့ပြမဆန်ဘဲ ရွာလေ့စရိုက်လေးတွေ ရှိနေတတ်သည့် နေရာမျိုးဖြစ်သည်။ သစ်သားအိမ်လေးတွေက အများစုဖြစ်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နီးနီးကျယ်သည့် ကွပ်ပျစ်မျိုးတွေ ချထားလေ့ရှိသည်။ အားချိန် နားချိန်ဆို ထိုကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ အေးအေးလူလူ ထွက်ထိုင်ပြီး ဧည့်သည်လာလျှင်လည်း ထိုနေရာလေးမှာပဲ ဧည့်ခံစကားပြောလေ့ ရှိကြပါသည်။

ရှားမင်းက ပူအိုက်လှတာမို့ ယပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေဆဲ...

“ဟေ့ကောင် ... ရှားကြီး”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... လာ...”

တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းလည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သူ ဇော်ကို ရောက်လာတာမို့ စောစောက စိတ်တိုနေတာတွေတောင် ပျောက်သွားရပါသည်။

ဇော်ကိုက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“မင်း ထမင်းစားပြီးပြီလား ရှားကြီး”

“မစားရသေးပါဘူးကွာ၊ ခုမှ ချက်ပြုတ်လို့ပြီးတယ်”

“နှစ်ယောက်စာ ချက်နေရတယ်ဆို...”

“ဟင် ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သိတာပေါ့ကွ၊ ဒီလောက် သတင်းကြီးနေတဲ့ ကိစ္စကို...”

“ဘာ ... ဘာတွေ ဘယ်လို သတင်းကြီးနေတာလဲ...”

“သတင်းကတော့ အစုံပဲလေ၊ မင်းအိမ်မှာ ကောင်မလေးငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း လာဝှားနေတဲ့အကြောင်း၊ ညော်လုပ်လို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနဲ့ စကားများကြတဲ့ အကြောင်း၊ အခု ကောင်မလေးက မင်းဆီမှာ ထမင်းလစပေးစားနေတဲ့အကြောင်း...”

“သတင်းကလည်း မြန်ပါကွာ...”

“တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာက ဒီလိုပဲ သတင်းဆက်သွယ်ရေးအရမ်း ကောင်းတာ မင်းလည်းသိသားပဲ ရှားကြီးရာ”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...”

“ဟမ် ... ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးကိစ္စကို ပြောတာလေ၊ ဒီအတိုင်းထား
လိုတော့ မင်းတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ...
ရပ်ကွက်ဆိုတာကလည်း ကောလာဟလ ပျံ့တတ်ပါဘိသ
နဲ့၊ မင်းလည်း သိက္ခာမကျအောင် ကောင်မလေးလည်း
သိက္ခာ မကျအောင် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊
ငါ မင်းကို အဲဒါ သတိပေးချင်လို့ လာခဲ့တာ ...”

ရှားမင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်မိရင်း
“မင်းသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါလည်း ဒေါ်စော
ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကောင်မလေးနဲ့ လာနေပေးဖို့
ပြောမလားလို့ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
ငါ့တပည့်လေး တစ်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညလာအိပ်ပေးခိုင်း
ရင် ကောင်းမလားလို့ ...”

“ကလေးထက် ဒေါ်စောက ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်၊
ကောင်မလေးကို ခေါ်လာပေးတာလည်း ဒေါ်စောပဲမဟုတ်
လား၊ ဒေါ်စောက စိတ်ရင်းလည်း မဆိုးလှဘူးလေ ...”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်စောကိုပဲ ပြောကြည့်
လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒေါ်စော သက်သေရှိတော့ တကယ်လို့များ ကောင်မလေး
ဘက်က မိသားစုဝင်တွေ ဘာတွေ ရောက်လာရင် မင်း
အပေါ် သံသယရှင်းတာပေါ့၊ ငါထင်တာတော့ ကောင်
မလေးက သူ့အိမ်နဲ့ တစ်ခုခု အဆင်မပြေတာရှိလို့ ထွက်
လာတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ... သူ့ကြည့်ရ
တာ ဂျစ်ကန်ကန် ထင်ရာစိုင်းကလေးဆိုပေမယ့် သိပ်
အဆင်မပြေမှတ်ကတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ကာရိုက်
တာလည်း ကောင်းပုံရပါတယ်”

“အေးလေ ... သူ့နောက်မှာ အရှုပ်အထွေးတွေ ပါမလာဖို့နဲ့
မင်းအပေါ် အမှုမပတ်ဖို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပေါ့ ...”

ရှားမင်းက သက်ပြင်း ချမိရပါသည်။ သူလည်း
ဇော်ကိုနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဘုရားတ ဆုတောင်းနေရသည်လေ ...။

“ဒါနဲ့ ... မင်းအလုပ်ကိစ္စရော အဆင်ပြေလား”

ဇော်ကိုက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်တာ မကြာ
သေးသလို ရှားမင်းက မေးမိသည်။ ဇော်ကိုနှင့် သူက ကျောင်း
အတူတူ ပြီးကြသူများပင် ...။ ရှားမင်းက စာရေးစာဖတ်လုပ်
ရင်း အေးအေးဆေးဆေး နေလိုသူမို့ စကတည်းက ဝန်ထမ်းအလုပ်
ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ ...။ ဇော်ကိုကတော့ သွက်သွက်လက်လက်
နှင့် လူတွေကြားထဲ သွားလာနေလိုသူမို့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတွေ၊
စာရင်းကိုင် သင်တန်းတွေ ဆက်တက်ပြီး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအလုပ်
ကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ ရှားမင်းကတော့ ကိုယ့် မြန်မာစာဘွဲ့လေး
နှင့်ကိုယ် ရောင့်ရဲစွာ ကလေးတွေကို မြန်မာစာသင်ပေးသူအဖြစ်
ရပ်တည်ရင်း တစ်ဖက်က ပုံပြင်လေးတွေ ရေးဖြစ်ခဲ့တာပင်။

“အခု ဒီအလုပ်က မဆိုးပါဘူးကွာ ...၊ လခလည်း
ကောင်းတယ်၊ နေ့လယ် ထမင်းတစ်နပ်လည်း ကျွေးတယ်၊
သူဌေးကလည်း မဆိုးပါဘူး”

“အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ဖင်မြို့လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ခဏခဏ ဟိုခုန်ဒီခုန် ကူးမနေနဲ့ပေါ့၊ မင်းကြည့်ရတာ ဂဏ္ဍာမငြိမ်ဘူး”

“ဟဲဟဲ ... ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းလောက်တော့ ဘယ်ငြိမ်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်ကျွတ်လုပ်ရှားရတာပေါ့ ...”

“အေးပါ ... မင်းက လူရည်လည်းလည်း၊ ရုပ်ကလည်း ခပ်မိုက်မိုက်၊ ဖရီးကလည်း ရိုက်ချင်တဲ့သူဆိုတော့ ကုမ္ပဏီ အလုပ်နဲ့ပဲ ကိုက်ပါတယ်”

ရှားမင်းက ဇော်ကိုနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကား ဆက်ပြောနေဆဲမှာ ...

“ဗျို့ ... ဦးရှား ကျွန်တော် စားပြီးပြီ၊ ဪ ... ဧည့်သည် ရောက်နေတာလား ...”

လေပြေသွေးက ရှားမင်း အိမ်တံခါးဝမှာရပ်၍ လှမ်း အော်ပြောရင်းက ဧည့်သည်မြင်တော့ နည်းနည်း ဘရိတ်အုပ်သွားသည်။

ရှားမင်းက လေပြေသွေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ပန်းကန်ရော ဆေးခွဲရဲ့လားဟေ့ ...”

“ဆေးပါတယ်ဗျ၊ အဟိ ... စင်မစင်တော့ မသိဘူး”

“လာ ... ဒီနားကို ခဏလာဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ...”

လေပြေသွေးက အိမ်ကလေးပေါ်မှဆင်းကာ ရှားမင်း တို့ဆီ လျှောက်လာပါသည်။

“ဒါနဲ့ ... ငါ့သူငယ်ချင်း ဇော်ကိုတဲ့၊ ဇော်ကို ဒါကတော့ အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီး လေပြေသွေးတဲ့ ...”

ရှားမင်းရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပုံကြောင့် လေပြေသွေးက ဓမ္မာရောင်ကြွတ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်က ဘာလို့ အခြေသတင်းကြီးရမှာလဲ ...”

“မင်း ညောင်လုပ်ရင်း ရန်ဖြစ်တဲ့ သတင်းလေးက တစ်ရပ်ကွက်လုံး မွေးနေလို့လေ ...”

“ဟွန့် ... သက်သက် ပုံကြီးချဲ့နေကြတာပါ”

လေပြေသွေးက နှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်း မဲ့၍ပြောလိုက်ပြီးမှ ဇော်ကိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ ... သွားတော့မယ်၊ ထမင်းလုံးစီရင်း တရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားပြီး သူမအခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပါသည်။

“ရိုင်းကို ရိုင်းတယ်၊ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်း မသိဘူး”

ရှားမင်းက စိတ်တိုင်းမကျစွာ ရေရွတ်ရင်း ဇော်ကိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ဇော်ကိုကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ခဉ်းစားနေသော ပုံစံမျိုးဖြင့် လေပြေသွေးကို လှမ်းကြည့်နေရင်း ...

“ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“အေး ... သေသေချာချာကို မြင်ဖူးတာ”

“ဘယ် ... ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

ရှားမင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးမိသည်။

“ငါ အရင်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ရုံးနားမှာ သူ့ကားဖြတ်ဖြတ် သွားတာ မြင်ဖူးတယ်၊ ငါ့အရင်ရုံးက အဆင်မြင့်အိမ်ရာ ဝန်း တစ်ခုထဲမှာ၊ သူဌေးမှာက ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်တွေ အများကြီးရှိတာဆိုတော့ အဲ့ဒီအိမ်ရာဝန်းထဲက သူ့အိမ် လွတ် တစ်လုံးမှာပဲ ရုံးခန်းဖွင့်ထားတာ ... ၊ ငါ့ရုံးသွားရန် ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကနေ အဲ့ဒီအိမ်ရာဝန်းထဲကို လမ်းလျှောက် ပြီး ဝင်သွားရတယ်၊ ငါ ရုံးကပြန်ချိန်တွေမှာ အရမ်းကား မောင်းကြမ်းတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ ခဏခဏတိုးတယ်၊ ကားက အမိုးဖွင့်ပြိုင်ကား ... ၊ မောင်းတဲ့သူက မိန်းကလေး၊ ပုံစံ ကလည်း ခပ်မိုက်မိုက်ဆိုတော့ သတိထားပြီး ကြည့်မိတာ ပေါ့ကွာ၊ အပြင်အဆင်ချင်း ကွာပေမယ့် ရုပ်ကတော့ တော် တော်တူတူတယ်ကွ၊ တစ်ခါတလေ ညနေပိုင်းတွေဆို ကောင် မလေးက ပြိုင်ဘီးတစ်စီးကို တအားအရှိန်ပြင်းပြင်း နင်း နင်းသွားတတ်တယ်၊ စက်ဘီးနဲ့ တွေ့တာဆိုတော့ အဲ့ဒီ အိမ်ရာဝန်းမှာနေတဲ့သူပဲလို့ ငါထင်တယ်”

“တော်တော်တော့ တူတယ်ပေါ့ ... ”

“အေး ... အရမ်းတူတယ်၊ သူပဲဖြစ်မှာ၊ ငါတွေ့ဖူးတဲ့ စတိုင်လ်ကတော့ ခပ်မိုက်မိုက်ပဲ”

ရှားမင်းက ဇော်ကို စကားကို နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ ဒါဆို ဒီကလေးမဟာ ပိုက်ဆံရှိ လူတန်း စားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ရသူပေါ့။ ဘာအကြောင်းကြောင့်များ ဒီလို ချစ်ကွက်လေးထဲကို ရောက်လာရပါလိမ့် ... ။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေရတာပါလိမ့် ... ။

“မင်း အရင်ရုံးလိပ်စာ ငါ့ကို ပေးထားဦး ဇော်ကို”

“မင်း သွားစုံစမ်းမလို့လား ... ၊ သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကို စုံစမ်းလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“လို့ရမည်ရဲ့ ယူထားတာပါကွာ၊ လိုအပ်မှပဲ စုံစမ်းမှာပါ”

ရှားမင်းက ဇော်ကို ပြောပြသည့် လိပ်စာကို သေသေ ချာချာ မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်စောက ရှားမင်း တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျော
ကာ လေပြေသွေးနှင့်အတူ လာနေပေးသဖြင့် ရှားမင်း တော်တော်
စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားရပါသည်။

နေ့ဘက်တွေတော့ ဒေါ်စောက အိမ်မကပ်တတ်ပါ။
ပွဲစားအလုပ် လုပ်သူပီပီ ကိုးကျင်းကိုးကျင်း လျှောက်သွားနေတတ်
သည်။ အလုပ်ဖြစ်တဲ့အခါလည်း ဖြစ်၊ မဖြစ်တဲ့အခါ မဖြစ် ...
သူအလုပ်ဖြစ်လာလျှင် လေပြေသွေးအတွက်ရော ရှားမင်းအတွက်
ပါ ကြက်ကင်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ဒံပေါက် စသဖြင့် တစ်မျိုးမဟုတ်
တစ်မျိုး ဝယ်ဝယ်လာတတ်သည်။ အလုပ်မဖြစ်လျှင်တော့ ရှားမင်း
ချက်ထားတဲ့ အထဲကပဲ လာလာစားတတ်တာမို့ ရှားမင်းက တစ်
ယောက်စာ ထမင်းတော့ အမြဲပိုအောင် ချက်ရသည့်။ ဒေါ်စောက
အလုပ်မဖြစ်တာ များတာမို့ပင်။ သူ ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေ အလုပ်
ဖြစ်လို့ ဝယ်လာတဲ့ ဒံပေါက်လေး စားမိတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်မှာ နေ့တို

နီးပါး ထမင်းပိုချက်ပြီး အကြွေးဆပ်နေရတာပါလားဟု ခပ်ချဉ်
နွဲ့ တွေးမိပါသည်။

ညညဆိုလျှင်တော့ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်လေးမှာ သုံး
ယောက်လုံး ထွက်ထိုင်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ဒိုင်ခံပြောသူ
က ဒေါ်စောဖြစ်ပြီး လေပြေသွေးကတော့ ငိုက်နေတာများသည်။
ရှားမင်းကတော့ ရေဒီယိုလေး နားထောင်ရင်း ထိုင်နေဖြစ်ခဲ့တာ
ပင် ...။

ဒေါ်စောက ဒီလိုနေရတာကို ပျော်ရွှင်နေပုံဖြင့် ...

“မောင်ရှားရယ် ... ဒေါ်စောဖြင့် ဒီမှာနေရတာ သိပ်အေး
ချမ်းတာပဲ၊ အိမ်မှာဆို သားနဲ့ ချွေးမက အမြဲရန်ဖြစ် ဆူပူ
နေတာ၊ မောင်ရှား လာခေါ်တုန်းက ဒေါ်စောဖြင့် ဝမ်းသာ
သွားတာပဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒေါ်စောကြီးကတော့ ဦးရှားကို ဘတ်
နေရတော့ အရမ်း ပျော်မှာပေါ့နော်”

“ဟဲ့ ... လေပြေ၊ ညည်းနော် ...”

ဒေါ်စောက လေပြေကို လှမ်းတားပေမယ့် လေပြေ
က ပြုံးစိစိဖြင့် ...

“ဦးရှား၊ ဒေါ်စောကလေ သူ နှစ်ခါလောက် ပွဲခရလာလည်း
တစ်ခါပဲ ရတယ်ပြောပြီး သူ့ပိုက်ဆံတွေ သူကျစ်ပြီး စုနေ
တာ သိလား”

“ဒေါ်စော ခင်ဗျားနော် ကျုပ်ကို ညာညာပြီး ကျုပ်ထမင်း
အိုး လာလာမနှိုက်နဲ့ ...”

“အဟင်း ... မောင်ရှားကလည်းဟယ်၊ ထမင်းကြမ်းခဲလေး နည်းနည်း မျှပေးရတာများ ကပ်စေးမနဲ့စမ်းပါနဲ့၊ ငါ့ရိုတဲ့ လက်ဖက်လေး ငါးပိကြော်လေးကို ဟင်းလုပ်ပြီး စားနေ တာပါ”

ဒေါ်စောနှင့်ကတော့ ပြောမနာဆိုမနာမို့ အမြဲ စကား နိုင်လှရသည်။ လေပြေသွေးကလည်း ဒေါ်စောကိုတော့ ခင်ပုံရ ပါသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ လမ်းထဲက စာအုပ်ငှားဆိုင်လေး မှာ လေပြေသွေး စာအုပ်သွားငှားနေတုန်း ဒေါ်စောက ရှားမင်းကို သတိပေးလာပါသည်။

“ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုအတွက် ဖိုးရိမ်သောက ရောက်နေသလိုပဲ မောင်ရှားရဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဒေါ်စော တစ်ရေးနိုးလာတဲ့အချိန်ထိ သူက မျက်လုံးကြောင်တောင် လေးနဲ့ ထိုင်နေတုန်း၊ ညည တော်တော်နဲ့ အိပ်ပျော်ပုံမရ ဘူး”

“ဒေါ်စော သူ့အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး မေးမကြည့် ဘူးလား”

“မမေးဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ ...၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်စော ဘယ် လောက်မေးမေး သူက တစ်ခွန်းဟတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ သိပ်လျှို့ဝှက်တာ ...”

“ဒေါ်စော ... ခုတလော နေ့ခင်းဘက်တွေ အိမ်မှာ နေဖြစ် လား ...”

“အေး ... ခုတလော အလုပ်သိပ်မရှိတော့ နည်းနည်း အိမ် ကပ်နေဖြစ်တယ်လေ”

“နေ့ခင်းဘက်တွေ လေပြေသွေး အိမ်မှာပဲနေလား၊ အပြင် ထွက်သေးလား”

“ထွက်တယ်၊ ဟိုတလောက သုံးရက်ခြား တစ်ခါလောက် ထွက်တယ်”

“တစ်ခါထွက်ရင် ဘယ်လောက်ကြာလဲ ...”

“တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာတယ်၊ ပြန်လာရင်လည်း မျက်နှာ မကောင်းဘူးကွယ့် ...၊ အခန်းထောင့်မှာ ငြိမ်ထိုင်ပြီး မှိုင် နေတာပဲ၊ ခုတလောတော့ ဘယ်မှမထွက်ပြန်ဘူး”

လေပြေသွေးကို သိပ်မကြည့်ရတဲ့ကြားထဲကပဲ သူ ဘာကြောင့် စိတ်ပူနေမိမှန်းတော့ မသိပါ။ ဒေါ်စောပြောပုံအရ ဆိုရင်တော့ သူမမှာ အခက်အခဲ ကြီးကြီးမားမား တစ်ခုခု ရှိလိမ့် ဆိုဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

“ခက်တော့ ခက်တယ် ဒေါ်စောရယ်၊ သူက သူ့အခက် အခဲကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြရင်တော့လည်း ကျွန် တော်တို့ဘက်က တတ်နိုင်သလောက်လေး ကူညီလို့ရတာ ပေါ့၊ သူက လျှို့ဝှက်ထားတော့လည်း ကျွန်တော်တို့က ဇွတ်မေးလို့ မဖြစ်ပြန်ဘူးလေ ...”

“အေးလေ ... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

ရှားမင်းက သက်ပြင်းသာချရသည်။ လောလော ဆယ်မှာ သက်ပြင်းချရုံကလွဲပြီး ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်သေးပါ။

၂၂ ■ ပုညခင်

ခုတလော သူမအကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်ဝင်လာ
တတ်တာမို့ အာရုံတွေ မရှင်းလင်းဘဲ ပုံပြင်ကလေးတွေ ရေးဖို့
တောင် ပျက်ကွက်နေရသည်။

ဒီညတော့ ရေးလက်စ ပုံပြင်လေးကို လက်စသတ်
ဦးမှပါပဲ။

မှောင်လိုက်တာ ... မှောင်လိုက်တာ ... ဘာမှမမြင်
ရပါလား ... ။

လေပြေက အမှောင်ထုထဲမှာ ပြေးရင်း အလင်း
ဆောင်ကို ရှာသော်လည်း အလင်းတစ်စမှ ပေါ်မလာဘဲ မောဟိုက်
သာကာ ခလုတ်တိုက်၍ မှောက်ရက်ပြိုလဲသွားသည်။ ။ ရင်ဘတ်ကို
မြှင့်ပြင်ပေါ်က ကျောက်စိုင်တစ်ခုခုနဲ့များ ဆောင့်မိသွားသလား
ဆယ်၊ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး နင့်အင့် နာကျင်သွားသည်။ အော်သော်
သည်း အသံထွက်မလာ ... ။ ပြန်ထသော်လည်း ထမရဘဲ အပေါ်
ဆနေ တစ်ခုခု ဖိထားသလို လေးအင့်နေသည်။ လေပြေခန္ဓာကိုယ်
မှာ အပေါ်အောက် နှစ်ဖက်ညှပ်ဖိသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပြားကပ်
မီးလုပ်လာသည်ဟု ခံစားနေရဆဲမှာ ဖေဖေခန်းရဲ့ မျက်နှာက
အမှောင်ထဲမှ ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာကာ ...

“နင် ထွက်သွား ... ”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း လေပြေကို ခြောက်လှန့်လိုက်၏ သည်။

“မသွားဘူး... မသွားဘူး”

လေပြေက လုံးဝ ကြောက်မသွားဘဲ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဈေးတွေ နှစ်နေအောင် ထွက်ကာ အာခေါင်တွေ ခြောက်လျက် လေပြေ အိပ်ရာမှနိုးလာ ရပါသည်။

လေပြေ အော်သော်လည်း အသံက အပြင်မထွက် ခဲ့တာမို့ ရင်ဝမှာ ဆိုနှင့်မောကြပ်နေသည့် ခံစားမှုကြီးက အိပ်ရာ နိုးတာတောင် မပျက်ပြယ်နိုင်သေးပါ။

လေပြေအိပ်ရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်း အခန်းရဲ့ တစ်ဖက် ထောင့်ဆီမှာတော့ ဒေါ်စောက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေ ခဲ့သည်။ ဒေါ်စောတို့ပဲ ကောင်းသည်။ တစ်နေကုန် ကိုးကျင် ကိုးကျင်း လျှောက်သွားပြီး ညဆို တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ တရားတောင် နိုးမည်မထင် ...။ အိပ်မက်ရော မက်ရဲ့လားမသိ လေပြေ ကြားဖူးတာတော့ စိတ်ထဲမှာ မျိုသိပ် လျှို့ဝှက်ထားရတဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေများတဲ့ သူက အိပ်မက် ပိုမက်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဒါ့ကြောင့် ဒီအိမ်ကိုရောက်မှ လေပြေ ခဏခဏ အိပ်မက် မက်နေတာပဲ ဖြစ်မည်။ လေပြေအိမ်မှာတုန်းကတော့ မကျေနပ်ရင်လည်း မကျေနပ်တဲ့အတိုင်း အော်ဟစ်ပြောဆို ဝန် ခိုင်းကျဲ သောင်းကျန်းခဲ့တာမို့ ညဆို မောမောနှင့် နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက် အိပ်ပျော်သွားတတ်ပါသည်။

ခုတော့... လေပြေ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်တာ သယ်နုည ရှိပြီလဲ ...။

အိပ်ပျော်သွားလည်း ခုလိုပဲအိပ်မက်ကာ ယောင်ယမ်း နီးထလာရပါသည်။

လေပြေက အိပ်မပျော်တော့တာမို့ ငုတ်တုတ်လေး ဆထိုင်ရင်း အတွေးတွေက လေပြေ အိမ်ဆီသို့ ရွက်လွင့်သွားပါ သည်။

ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခွင့် နဲ့လဲ လေပြေ အိမ်ရယ် ... လေပြေ ဘဝလေးရယ်ကို လေပြေ အရမ်းလွမ်းပါသည်။

မေမေ မဆုံးခင်အထိတော့ လေပြေဟာ လိမ္မာတဲ့ သမီးကလေးအဖြစ် ဖေနဲ့ မေရဲ့ ရင်ခွင်မှာ တိုးဝှေ့ချွဲနဲ့ နေခဲ့ရဖူး ပါသည်။

မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက် မေမေနေရာကို ဒေါ်ထက် မြတ်သူ ဝင်ရောက်လာခဲ့တဲ့ အချိန်ကစလို့ လေပြေဟာ သမီးမိုက် ဆလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံခဲ့ရပါသည်။

တကယ်တော့ ဒေါ်ထက်မြတ်သူဆိုတာဟာ အသက် ၅၀ နီးပါးအရွယ် ဖေဖေ ဦးရဲသွေးနဲ့ ညားလိုသော ‘ဒေါ်’ အတပ် ခံရဆဲမယ့် လေပြေထက် ၅ နှစ်သာကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက် သာ ဖြစ်ပါသည်။

အသက်သာ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ဆယ်နှစ်ကြီးမက

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဆယ့်လေးကြိုး ကဝေလိုတောင် အမည်တပ်ရလောက်အောင် သူမက အလွန် လည်မွတ်လျက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ ဟာယာကြွယ်လှကာ ဖေဖေကိုလည်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေနဲ့ မတွေ့ခင်က ရည်းစား ထည်လဲတဲ့ ရွှပ်စုံသူ၊ မထင်မရှား ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးတောင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးသူ ဆိုတာကို လေပြေလည်း သိ၊ ဖေဖေ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း သိရက်နှင့် ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး မသိတာတော့ မဖြစ်နိုင် ...။ ခွင့်လွှတ်နိုင်လို့သာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားခဲ့တာ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ အဲဒီမိန်းမဟာ တပ်ထောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့် လူစုလာတယ်လို့ ပြောရမတတ် သူ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးကို အိမ်သို့ အဝင်အထွက် ရှုပ်ယှက်ခတ်စေကာ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဇာတိစစ်ဖြစ်ကမုန်း မသိတဲ့ စရိုက်ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ၊ ညီမတစ်ယောက်နှင့် အမေကိုပါ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်လာခဲ့တာပင်။ ဒါကို သမီးအတွက် ငဲ့ကွက်ရမှန်း သိတဲ့ ဖေဖေကလည်း ကြည်ဖြူ လက်ခံထားပါသည်။

ဖေဖေရဲ့ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံထဲမှာ လည်း ထက်မြတ်သူရဲ့ နှပ်ချေးတဲ့လောင်းကတည်းက သူငယ်ချင်း၊ ကြီးမှပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသာ အမျိုး ဘယ်နှဝမ်းကွဲ ... စတဲ့ လူတွေကို ခန့်ထားလိုက်တာများ အပေါက်စောင့်ကစလို ဒရိုင်ဘာအလယ် မန်နေဂျာအဆုံး သူ့ထက်

တွေချည်း ကြီးစိုးခြယ်လှယ်နေကြတော့တာမို့ ကြာရင် ဖေဖေထိုင်ခဲ့တောင် ပျောက်မှာ စိုးရသည့် အနေအထားမှာ ...။

လေပြေ ဘက်တော်သားဆိုလို့ နယ်ကနေ လှမ်းခေါ်ထားရတဲ့ မေမေ အစ်မ ရိုးရိုးတုံးတုံး အပျိုကြီး ဒေါ်မြကြင်ရယ်၊ လေပြေ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့ ဆွေလို မျိုးလိုဖြစ်နေတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးလူမော်ရယ်၊ လေပြေ သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် နေတတ်တဲ့ အိမ်အကူ ကောင်မလေး အွန်စောရယ်ပဲ ရှိပါသည်။ အဲဒီ ကောင်မလေးဟာလည်း အားရင် ကိုရိုးယား ကားကနေ မျက်နှာမခွာဘဲ သူ နားရေဝသလောက် ကိုရိုးယား စကားတွေကို အညားဇယော၊ အိုပါး၊ ဆာရန်းငယ်၊ ယောပေါ၊ ခါး၊ ယာရှမိကာ ... စသဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် လျှောက်ပြောနေတတ်သူမို့ သူ့နာမည်ရင်း ပျောက်ကာ အွန်စောဟု အမည်တွင်နေသူပင် ...။

လေပြေ ဘက်တော်သားတွေက ခွန်အား မရှိသလောက် ထက်မြတ်သူရဲ့ ဘက်တော်သားတွေကတော့ အဖက်ဖက်က ခွန်အားရှိလှပါသည်။

သူ့ညီမ မိမိသက်ဆိုတာက အိမ်မှကိစ္စ နိုင်နင်းကာ စီမံခန့်ခွဲတတ်သူမို့ လေပြေတို့ အိမ်ကို သူ့အိမ်သူ့ရာလို ထိန်းချုပ်စီမံနိုင်သည်။ သူ့မောင် လူပေါ်ကြော့ကလည်း အိမ်ထဲမှာ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ယောက်ယက်ခတ်အောင် လျှောက်သွားနေတာမို့ လေပြေမှာ နေစရာတောင် မရှိချင် ...။ သူ့အမေဆိုတာလည်း နည်းနည်းမှ လူကြီးဆန်ဆန် သမာသမတ်ရှိသူ တိုက်။

၉၈ ■ ပြည်ခင်း

အရွယ်မတန်ကြီးနဲ့ ဆံပင် ပွစိတက်အောင် ကောက်ကာ နေ့ရော ညပါ နှုတ်ခမ်းနီ အရဲသားဆိုးထားတတ်သူ၊ စီးကရက်ကို လက် ကြားက မချသူပင် ...။

အရင်က နူးညံ့ခဲ့တဲ့ လေပြေဟာ ဖေဖေ သူ့ဇနီး သစ်ကို အိမ်ခေါ်လာတဲ့နေ့က စလို့ ကြမ်းတမ်း မောက်မာလာရ တော့တာပင် ...။

ထက်မြတ်သူကို အိမ်ခေါ်လာတဲ့ နေ့က လေပြေဟာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲသွားခဲ့ရပါသည်။

အဲဒီနေ့ဟာ လေပြေ ဘဝရဲ့ ဓါးသီးမှုတွေ အစပျိုး ခဲ့သည့် နေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“သမီး ... ဒါ ဖေဖေ ဇနီး ဒေါ်ထက်မြတ်သူလေ၊ ဖေဖေ တို့ရဲ့ မိသားစုဝင် အသစ်ပေါ့”

ဖေဖေ မိတ်ဆက်ပေးလာတဲ့ အချိန်မှာပဲ လေပြေ နှလုံးသားမှာ ဆူးတစ်ချောင်း စပေါက်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်တဲ့အတိုင်း ပြုမူတတ်တဲ့ လေပြေက လက် ခြိတ်လျက် သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီးမှ မေးတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း ...

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ...”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ လေပြေ မေးခွန်း ကြောင့် ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ထက်မြတ်သူက လေပြေကို ခပ်တင်းတင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီး ... ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ”

“လေပြေသိချင်လို့ မေးတာလေ၊ သူ့အသက်ကို ပြောပြချင် တာ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲ၊ လေပြေမေးတာဖြေလေအစ်မ”

“ကျွတ် ... လေပြေ၊ သမီး မရိုင်းစမ်းနဲ့ကွာ ...”

“လေပြေ ဘာရိုင်းလို့လဲ ...”

“လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ချင်း အသက်မေးတယ်ဆိုတာ ရိုင်းတာပဲလေ သမီး”

“ဖေဖေပဲ ပြောလိုက်တယ်လေ၊ မိသားစုဝင် အသစ်ဆို ကိုယ့်မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုတော့ သိထားရမယ် မဟုတ်လား”

“နောက်မှ မေးလို့ ရတာပဲ သမီး”

“ဟင်အင်း ... လေပြေ အခု သိချင်တာ ...”

“ကဲပါ ကိုကိုရယ်၊ လေပြေကို ဆူမနေပါနဲ့တော့၊ ထာမြေလိုက်ပါမယ်”

ထိုမိန်းမက လေပြေကို ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ခြားနားစွာသော စကားလုံးချိုချိုလေးတွေကို ပြောလိုက်ပြီး လေသက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“မထက် အသက်က ၂၆ ပါ လေပြေ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆို လာ အစ်မ ... လာ၊ လေပြေ လိုပို့မယ်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်တာလဲ”

လေပြေက သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုပြီး ခြံတံခါးဝဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေအံ့အားတသင့် ကြောင်ရပ်နေပြီး ထက်မြတ်သူကလည်း အူကြောင်ဖြင့် လေပြေနောက်မှာ ပါလာသည်။

“အစ်မက ၂၆၊ လေပြေအဖေက ၅၀ ၊ အသက် ၂၄ နှစ်ကွာတဲ့ သူ့ကို မယူကောင်းဘူး အစ်မရဲ့၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်၊ အစ်မ မိဘတွေကိုလည်း အားနာစရာကောင်းတယ်၊ ကဲ ... ပြန်လိုက်တော့နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာလုပ်”

“ဂျိမ်း ...”

လေပြေက ပြောပြောဆိုဆို ခြံတံခါးရဲ့ လူဝင်ပေါက်ဆေးကို ဆွဲဖွင့်ကာ သူမကို အပြင်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေလေးတစ်ချက်ချွန်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“လေပြေသွေး ...”

“ဪ ... ဖေဖေ”

ဖေဖေက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း လေပြေက ခပ်အေးအေးပုံ ဖမ်းနေလိုက်သည်။

ဖေဖေ လေပြေကို ကြည့်သော အကြည့်တွေကြောင့် လေပြေရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း ထပ်ပေါက်လာသည်။ လေပြေတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလောက်စိမ်းကားသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ခါမှ အကြည့်မခံရဖူးပါ။ အဲဒီအကြည့်ကြောင့်ပဲ လေပြေစိတ်ဆွ ပိုပြီး ရိုင်းစိုင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“နင် တော်တော် ရိုင်းစိုင်းပါလား”

‘နင်’ တဲ့။ ဒီလို အသုံးအနှုန်းမျိုး ဖေဖေ တစ်ခါမှ အသုံးနှုန်းခဲ့ဖူးပါ။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ လေပြေသွေး...”

“လေပြေ မကြိုက်လို့ နင်ထုတ်လိုက်တာလေ ဖေဖေ...”

“နင့်မှာ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး လေပြေ၊ ဒါ ဖေဖေ တရားဝင် လက်ထပ်ယူလာခဲ့တဲ့ မိန်းမ...”

“ဘယ်တုန်းကတည်းက လက်ထပ်ထားခဲ့တာလဲ ဖေဖေ မေမေ မဆုံးခင်ကတည်းကလား...”

“အဖေကို မစော်ကားနဲ့၊ နင့် အမေ ဆုံးပြီးမှ ငါ မေတ္တာ ရှိလို့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမပဲ၊ သူ့ကို ဒီအိမ်ရဲ့ မိသားစု ဝင်အဖြစ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ၊ သူ့ကို နှစ်ခြိုက်ခိုက်ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံရင် ငါ လက်ပိုက်ကြည့် မနေဘူး ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ လေပြေသွေး...”

ဖေဖေက တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်ပြီး ခြံတံခါးဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးနားမှာ ရပ်နေသည့် ထက်မြတ်သူရဲ့ လက်ကို တယုတယဆွဲကာ ခြံထဲသို့ဝင်စေသည်။ ပြီးတော့ ထက်မြတ်သူရဲ့ ပါးပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို သုတ်ပေးသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသော လေပြေရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်တော့မှ ပြေပျောက်မသွားမယ့် ဆူးတွေ ဆူးတွေ အချောင်းချောင်း ပေါက်လာကာ ဆူးချုံတောကြီးတစ်ခု တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြစ်တည်လာခဲ့ရပါသည်။

“ကိုကိုရေ... ညနေ စောစော ပြန်ခဲ့နော်၊ ထက်ကို ရုပ်ရှင် လိုက်ပြဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“အိုခေ ... အိုခေ၊ စိတ်ချ အချစ်ကလေး...”

အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာ ထောင့်ချိုးကွေ့လေးမှာ ချထားသော ဒန်းပေါ်မှာထိုင်၍ ကာတွန်းဖတ်နေသော လေပြေက ကြားလိုက်ရသော နှုတ်ဆက်သံတွေကြောင့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ စာအုပ်ကို ဆောင်ချပစ်လိုက်မိပါသည်။

မေမေ ရှိစဉ်တုန်းက အမြဲလိုလို အလုပ်မအားတာကို အကြောင်းပြကာ ဘယ်ကိုမှ ပျော်ပါးသွားလာလေ့ မရှိခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ ခုများတော့ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့လည်း ဝန်မလေး၊ ရှောင်ပင်ထွက်ဖို့လည်း ဝန်မလေး၊ သူ့မိန်းမက ပင်လယ်လေ ရှုချင်တယ်ဆိုလည်း ချောင်းသာကို ညတွင်းချင်း ကားမောင်းထွက်သွားလိုက်တာပင်။

ဘယ်လောက် မခံချင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ

နော် ...။ မေမေ့ကိုဆို ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ ရုပ်ရှင် လိုက်မပြ
ဖူးတာကို လေပြေ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ ရှေ့ပင်းထွက်
ဖို့တောင် မအားလပ်တဲ့ ဖေဖေအတွက် အဝတ်အစား အသုံး
အဆောင်တွေကို မေမေကပဲ ဝယ်ပေးလေ့ရှိခဲ့သည်။ ဖေဖေ ခရီး
ထွက်ပြီဆိုလည်း မေမေ့ကို အမြဲချန်ထားခဲ့သည်။ မေမေဟာ
မနက်စောစောထ၊ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ တစ်မိသားစုလုံး စားဖို့
ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်မိုးချုပ်ရှာသည်။ ဒီ ထက်မြတ်
သူကတော့ အိမ်ကိစ္စလည်း ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ဘဲ အမြဲ လက်လက်
ကို ထနေသည်။ စည်းစိမ် ယစ်မူးနေသည်။

လေပြေက မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်တဲ့အတိုင်း
ပြုမူတတ်သူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားသူပီပီ ဒန်းပေါ်မှ
ဆတ်ခနဲ ထကာ ထွက်ခွာတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖေဖေကားရှေ့သို့
ပြေးဝင်လိုက်ရင်း ဗိုက်ကိုနှိပ်၍ တအားအား အော်လိုက်ပါသည်။

“လေပြေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

ဖေဖေက ကားပေါ်မှ အူလျားဖားလျား ဆင်းလာ
တော့ လေပြေ နည်းနည်း ကျေနပ်သွားသည်။ လေပြေက မျက်နှာ
ကို ရှုံ့မဲ့ထားရင်း ...

“လေပြေ ဗိုက်အရမ်းအောင့်လို့ ဖေဖေ”

“ဟုတ်လား၊ အူအတက်တွေ ဘာတွေ ယောင်တာမျိုး
လား”

“အူအတက်ရှိတဲ့ နေရာကိုတော့ လေပြေ ဖိကြည့်ပြီးပြီး
ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ အစာအိမ်တစ်ခုခု ဖြစ်တာပဲဖြစ်မှာ”

“ဆေးခန်း သွားမလား ...”

“အခု မသွားသေးဘူး၊ ညနေမှ သွားမယ်”

“အခုအောင့်နေရင် အခုသွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ညနေမှ သွားမယ်၊ ရုပ်ရှင် ညနေပွဲပြတဲ့
အချိန်လောက်မှ သွားမယ်လေ၊ ဖေဖေ လိုက်ဖို့မယ်မဟုတ်
လား ...”

“လေပြေသွေး ...”

ဖေဖေက လေပြေ ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်
သွားကာ ချက်ချင်း မျက်နှာတင်းသွားပြီး အသံမာမာဖြင့် ခေါ်
ဆိုက်သည်။

“နင် အဖို့တွေ လုပ်မနေနဲ့ လေပြေသွေး၊ ဖယ် ... ဖယ်
ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ ငါ အလုပ်သွားရဦးမယ်”

“ခဏလေး ... ခဏလေး ဖေဖေ၊ လေပြေ မေးစရာလေး
တစ်ခု ရှိလို့ပါ”

လေပြေရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားသော ဖေဖေရှေ့သို့
လေပြေက ခုန်ဝင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကား၍ တားမြစ်လိုက်
ပြန်သည်။ ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ...

“ဘာမေးမှာလဲ ...”

“ဖေဖေ အချစ်စစ်ကို ခုမှ ရှာတွေ့တာလား”

“တယ် ...”

ဖေဖေက လေပြေလက်တွေကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ လေပြေက ကားတံခါးကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်ရင်း...

“ဒါလေးဖြေရမှာ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲ ဖေဖေ၊ လေပြေ သိချင်လို့ ဖြေပေးပါ။ မေမေတုန်းက ဖေဖေ ရပ်ရှင် ဘယ် နှခါ လိုက်ပြဖူးလဲ၊ ဘယ်နှခါ အချစ်ကလေး ခေါ်ဖူးလဲ၊ ဘယ်နှခါ ရှော်ပင်အတူ ထွက်ဖူးလဲ၊ ခုကျမှ ဖေဖေ ဒါမျိုး တွေ လုပ်နေတာ အရမ်းထူးဆန်းလို့ပါ...”

“ကျွတ် ... ဖယ် ... ဖယ်စမ်းပါ”

ဖေဖေက ကားတံခါးကို ကိုင်ထားသည့် လေပြေ လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ဖယ်ထုတ်ပြီး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားက စတင် ထွက်ခွာပြီဖြစ်သော်လည်း ဂျစ်တိုက်လှသော လေပြေက ကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ ကားပြတင်းမှန်ထဲ တဘတ်ဘတ် ရိုက်ပုတ်ရင်း...

“ဖေဖေ ... လေပြေ မေးတာ ဖြေသွားပါ၊ လေပြေ သိချင် လို့ပါ”

ဟု အော်နေသည်။ ကားက အရှိန်မြှင့်ပြီး မော့ ထွက်သွားတော့မှ လေပြေက ဆက်ပြေးမလိုက်နိုင်တော့လို့ ကျန်နေခဲ့ရပါသည်။

အဲဒီနောက် ဒေါသဖြင့် အကြိတ်ကာ နောက် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသော ထက်မြဲ သူရဲ သရော်တော်တော် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

လေပြေ ရင်ထဲက ဒေါသမီးတောက်က ကြွသထက် ကြွလာသည်။ ဖေဖေရဲ့ အချစ်ကလေး ... အသည်းလေး ... ဘောဘီ လေး ... အသက်လေးဟု အမျိုးမျိုးသော ခေါ်သံတွေကို အမှတ် တမဲ့နှင့် မကြာခဏ ကြားဖူးထားတာမို့ ထက်မြတ်သူကို ပို၍ ပို၍ အဆုံးမရှိ မုန်းနေခဲ့သော လေပြေဟာ အံတစ်ချက်ကြိတ်လျက် ထက်မြက်သူဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြေးလာပါသည်။ သူမက ကြောင် အနေဆဲမှာပဲ လေပြေက သူမဆီ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်ဆောင့်တွန်း ပစ်လိုက်လေသည်။

“အား ... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ လေပြေရယ် ထက်ကို အနိုင် ကျင့်နေပါတယ်”

နောက်သို့ ယိုင်သွားသော သူမက အိမ်တံခါးကို ကျောဖြင့်ကပ်မိသွားတာမို့ လဲတော့မသွားချေ ...။ သူမ အော်သံ ကြောင့် ကြီးကြီးနှင့် အွန်စောက ပြေးထွက်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဒီမှာ ကြီးကြီး တူမက ထက်ကို လာဆောင့်တွန်းတာ၊ ထက် ကံကောင်းလို့ မသေတယ်၊ ထက်သာ သတိမရှိရင် နောက်စေ့နဲ့ တံခါးနဲ့ ရိုက်မိပြီး သေနေပြီ...”

“လေပြေရယ် ... ညည်း တော်တော် ပြဿနာရှာပါလား၊ ညည်း အဖေသိရင် အသတ်ခံရလိမ့်မယ်၊ ဘာလို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ...”

“အမြင်ကတိလို့ ကြည့်မရလို့ လုပ်တယ် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ မကျေနပ်ရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား...”

လေပြေက ကြီးကြီး ပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထက်
မြတ်သူကိုသာ စိုက်ကြည့်နေရင်း ခပ်မာမာ ပြောလိုက်တော့ ထက်
မြတ်သူက သရော်တော်တော် ပြုံးကာ...

“နင် ဆင်းသွားပေါ့၊ ငါက ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် သူဌေးရဲ့ တရား
ဝင် ဇနီးဆိုတော့ ဒီမှာပဲနေမယ်၊ နင် မကျေနပ်ရင် နင်ဆင်း
သွားလေ...”

“ဘာ... ဘာ၊ အောင်မာ...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... လေပြေရယ်၊ ဟဲ့... အွန်စော လေပြေကို
ဆွဲခေါ်သွားစမ်း...”

“လာ... လာ... မမ”

လေပြေက ထက်မြတ်သူကို တွန်းမယ် တိုက်မယ်
တက်ကဲလုပ်နေတာမို့ ကြီးကြီးက ဖျန်ဖြေဆွဲခေါ်ရင်း အိမ်က
ကောင်မလေး အွန်စောကိုပါ စစ်ကူခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
လေပြေကို ကောင်မလေးက တစ်ဖက်၊ ကြီးကြီးက တစ်ဖက်
ဆွဲလျက် အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

ကြီးကြီးက လေပြေကို ဆူပါသည်။

“လေပြေရယ်... ညည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာ
ပါလား၊ သူများတကာကို ဒီလောက် ရန်ရှာဖို့ မကောင်း
ပါဘူးဟယ်...”

“သူ့ကိုမှ ရန်မရှာရရင် လေပြေ စားလို့လည်း မဝင်ဘူး
အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး ကြီးကြီး...”

“ဘုရားရေ... ညည်းတော့ စိတ္တဇပဲ”

“ဖေဖေ မတရားမှုတွေကို လေပြေ မြင်နေရလေ ဒေါသ
ထွက်လေပဲ၊ မေမေတုန်းကဆို ဘယ်နှခါ အချစ်ကလေး
ခေါ်သံ ကြားဖူးသလဲ၊ ဘယ်နှခါ အတူလျှောက်လည်လဲ၊
ခုကျမှ...”

“ဒါကတော့အေ သက်တူရွယ်တူ လင်မယားချင်း ပေါင်း
လာတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ဆွေးအေးရိုးအီနေကြပြီပေါ့၊
ခုမှရတဲ့ မယားငယ်ငယ်လေးနဲ့ကျတော့ အရာအားလုံး
အသစ်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုမျိုး တက်ကြွပျိုမြစ်လာတာပေါ့၊ ညည်း
အစ်မရဲ့ အစ်မ ငါတောင် ဒါကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်၊
ညည်းက နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား...”

“အို... နားမလည်ပါဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံးကို လုံးဝ ကြည့်
မရဘူး၊ မျက်စိထဲမှာ ခရော့စိပ်...”

“မမ ခရော့စိပ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

အရေးထဲမှာ အူကြောင်ကြောင် အွန်စောက လာ
မေးနေပြန်တာမို့ လေပြေက လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ကြက်ခြေ
ခတ်ပုံ လုပ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေတာကို ပြောတာဟေ့...”

ဟုပြောကာ လေပြေ အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

“ဒီကောင်မလေးဟာ ခုထိ ကလေးစိတ်က မပျောက်ချင်
သေးဘူး၊ ခက်တယ်... ခက်တယ်”

ကြီးကြီးက မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

လေပြေကတော့ အခန်းထဲဝင်လာကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ မှောက်ရက်လှဲချပစ်လိုက်ရင်း ဆက်လက်၍ ဒေါသတွေ ထွက်နေပါသည်။

လေပြေစိတ်ထဲမှာ ထက်မြတ်သူကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ရရင် ကောင်းမလဲဟူသော အတွေးများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည်။ ဖေဖေက မတရားဘူး။ ထက်မြတ်သူကလည်း မူရာမာယာ များလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

ပြီးတော့... ဖေဖေနဲ့ မေမေ အတူနေခဲ့ကြတဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဖေဖေနှင့် ထက်မြတ်သူတို့ အတူနေနေကြတာကိုလည်း လေပြေ မကြိုက်ပါ...။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ မဟော်ဂနီရောင် မင်္ဂလာဦး ကျွန်းခုတ်ကြီးပေါ်က မေမေနေရာမှာ ထက်မြတ်သူ အိပ်စက်နေတာကို တွေးမိတိုင်း လေပြေ အသည်းနာပါသည်။

လေပြေသည် တွေးရင်း နာရင်းက အကြံရလာကာ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်လောက်ဆိုရင် ထက်မြတ်သူက အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး တစ်ရေးအိပ်တတ်တာကို လေပြေသိထားသည်။

လေပြေက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသောသူမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လေပြေက ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်၊ စာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲထဲက စာရေးကိရိယာပစ္စည်းတွေကို မွေ့နှောက်၊ စာရွက်တွဲသည့် သံမှိုသေးသေးလေးတွေကို နှိုက်ယူကာ ဖေဖေတို့ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခြေဖွန်းလျက် တစ်လှစ်လှစ် ပြေးလာခဲ့သည်။ ဘဲကောင်းထောက်မစွာ အခန်းတံခါးက စေ့ရုံပဲ စေ့ထားတာမို့ အလွယ်တကူ တွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းထားသည့် အိပ်ရာဖုံးအောက်မှာ သံမှို သေးသေးချွန်ချွန်လေးတွေကို ကြုံဖြန့်ထောင်ထားလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

လေပြေသည် ကိုယ့်အကြံကို ကိုယ်သဘောကျကာ ခုံးလေးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး လေပြေ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ အဲကွန်းကို အအေးဆုံးဖွင့်လျက် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံရင်း အားစွင့်ထားလိုက်သည်။

ခဏကြာသော်...

“အား...”

အပေါ်ထပ်ဆီက အော်သံကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာ လေပြေက စောင်ခြုံထဲကနေ တဟိဟိ ရယ်နေလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာသံလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“အပေါ်ထပ်က... အပေါ်ထပ်က၊ မမထက် အော်လို့တာတာထင်တယ် ကြီးကြီး”

“ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ လေပြေ
သွေး... နင် လုပ်တာမဟုတ်လား၊ နင် အခုထွက်ခဲ့စမ်းပါ
အား... စူးလိုက်တာ”

ကြီးကြီးရဲ့ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်သံ၊ အွန်စောရဲ့ အော်
သံ၊ အပေါ်ထပ်သို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးတက်သွားသံ၊ ဒေါ်ထင်
မြတ်သူရဲ့ ပေါက်ကွဲ ဆူပူအော်ဟစ်သံတွေကို ကြားနေရသော်လည်း
လေပြေက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အခန်းတံခါး မဖွင့်ဘဲ
ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ လေပြေ အခန်းဝမှာ ဆူညံသံတွေ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သမီး... လေပြေ၊ ညည်း တော်တော်ဆိုးပါလား၊ ဘာဖြစ်
လို့ နေ့တိုင်း ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာရတာလဲ...
ထက်ထက် တော်တော် စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ညည်းအဖေ
ဖုန်းဆက်တိုင်နေတယ်၊ ပြဿနာတော့ တက်တော့မှာပဲ
“မမလေပြေရေ... အန်တီထက်ထက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခု
တွေပေါက်အောင် မမ လုပ်ထားတာမဟုတ်လား၊ ဟီး...
သူတော့ ထွန့်ထွန့်လူးနေတာပဲ သိလား...”

“ဟဲ့... ကောင်မလေး နင်ကတစ်မှောင့်၊ လေပြေရေ ညည်း
အဖေ ပြန်လာရင် ညည်းတော့ မလွယ်ဘူးဟေ့၊ ငါလည်း
မကယ်နိုင်တော့ဘူး...”

ကြီးကြီးက လေပြေအခန်းဝမှာ ရပ်ရင်း တတု
တွတ် ပြောဆိုပြစ်တင်နေသည်။ ကြီးကြီးပြောသလိုပဲ မကြာ

မှာ အိမ်ရှေ့ဆီက ကားသံ ကြားရကာ ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာပါ
သည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း...”

“လေပြေသွေး... နင် အခု ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဖေဖေက လေပြေ အခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်၍
ထက်သီးဖြင့် ထုကာ လေပြေကို ခေါ်လိုက်သည်။

လေပြေကလည်း ခပ်အေးအေးပင် အခန်းတံခါးဖွင့်
ထွက်လာသည်။

“လေပြေသွေး... နင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီး ရိုင်းစိုင်း
လာပါလားဟင်... နင့်ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့တော့
မဖြစ်တော့ဘူး”

ဒေါသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းနေသော ဖေဖေက ဖိနပ်
နှစ်ဖက်မှာ ထောင်ထားသော ဂျိမ်းအိတ်ထဲက ဂျိမ်းရိုက်တံ တစ်
ချောင်းကို ပြေးဆွဲလိုက်သည်။

“အမလေး... မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်ရဲသွေးရဲ့ လက်မပါပါနဲ့
ဟဲ့...”

ကြီးကြီးက အော်ဟစ်တားမြစ်ကာ ဇွတ်အတင်းဝင်
ပြီး ဂျိမ်းရိုက်တံကို လှည့်ထားလိုက်သည်။

ထက်မြတ်သူက သနားစဖွယ် မျက်နှာထားဖြင့်
လေပြေအခန်းမှာ ကပ်ရပ်ရင်း ငိုကြွေးနေသည်။

လေပြေက မတုန်မလှုပ် မျက်နှာလေးဖြင့် ဖေဖေကို
ညှပ်နေလိုက်ရင်း...

“မေမေနေရာမှာ သူဝင်အိပ်တာကို လေပြေ မကျေနပ်ဘဲ လုပ်တာ၊ နောက်လည်း လုပ်ဦးမှာပဲ ...”

“နင် လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်လိုက် လေပြေသွေး၊ နောက် တစ်ခါ ထက်ကို နင် ဒုက္ခပေးရင် ငါကလည်း နင့်ထံ ဒီအတိုင်းကြည့်မနေဘူး”

“ကိုကိုရယ် ... ထက်တော့ ကိုကို သမီးကို အရမ်းကြောက် လာပြီ၊ ထက် ဒီမှာနေရတာ မလုံခြုံဘူးလို့ ခံစားရတယ်၊ ထက်အတွက် အကာအကွယ်ရအောင် ထက် မိသားစုပဲ ခေါ်ထားမှပဲ ဖြစ်တော့မယ် ...”

ဖေဖေနား ကပ်၍ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်သော ထိုမိန်းမ ကို လေပြေက မုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖေဖေ ထိုမိန်းမကို ဖေးမကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကြီးကြီးက လေပြေကို ကြည့်ရင်း ...

“လေပြေ... ညည်း မဆင်မခြင်လုပ်လို့ ဟိုမိန်းမမှာ အ အရေးကြီးတစ်ခု ရသွားပြီ သိရဲ့လား၊ မကြာဘူး ... သူ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး တို့အိမ်ပေါ် ရောက်လာကြမိ မယ်”

ကြီးကြီး နိမိတ်ဖတ်လိုက်သလိုပင် ထက်မြတ်သူ အစ်မ၊ အမေနှင့် မောင်တို့က မကြာခင် လေပြေတို့ အိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေ အလုပ်ထဲမှာလည်း အုပ်စိုးခြယ်လှယ် သည်။

လေပြေ မကျေနပ်ချက်တွေလည်း ကြီးထွားသထက် ကြီးထွားလာသည်။

လေပြေစိတ်တွေက ကြမ်းတမ်း ရိုင်းခိုင်းလာသလို ဖင် ...။ ကားမောင်းရင်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ တစ်ခါတလေ အနီးအနားမှာ စက်ဘီးထွက်နင်းလျှင်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ...။ ကားပြောလျှင်လည်း ခပ်မာမာ ...။

ဖေဖေဘယ်လောက်ဆူဆူ လေပြေကတော့ လေပြေ ခိတ်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ အမြဲလုပ်သည်။

ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေ နိုင်ငံခြားသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နှစ်လ ခန့် ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ လေပြေ စစ်ဆင်ရေးက ပို၍ ပြင်းထန် ထာရတော့တာ ဖြစ်သည်။

တစ်ညမှာ လေပြေက ထက်မြတ်သူ အိပ်သည့် အခန်းကို သော့ပိုတစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်ဝင်လာကာ အိပ်နေသော သူမကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆောင့်တွန်းချပစ်လိုက်သည်။ သူမလည်း အိပ်ကြီးကို ပစ်ချခံလိုက်ရသလို ခုတင်အောက်သို့ ဘုတ်ခနဲ စစ်ကျသွားသည်။

“အမလေး ... အမလေး ... သေပါပြီ၊ ဘယ်သူလဲ၊ အား သ ... သခိုး ...”

သူမက သူမကိုယ် သူမ ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိရဘဲ မှောင်ထဲမှ ကြိုးရုန်းထရင်း ထစ်အ ထစ်အ အော်စွဲ ချိန်မှာ လေပြေက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရင်း ...

“အော်မနေနဲ့... သူခိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... လေပြေသွေး၊ နင် ... နင် ... အမလေး ခါးမှာ လိုက်တာ၊ နင် ... နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

သူမက မတ်တတ်ထရပ်ကာ ခါးတစ်ခြမ်းစောင် လျက် ခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်ဖိထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က လေဖြေကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဒေါသဖြင့် တုန်ရီနေသည်။

“နောက် ... ဒီလိုလုပ်တာ မခံချင်ရင် မနက်ဖြန် တခြား အခန်းလွှတ်တစ်ခုထဲကို ခုတင်အသစ် ဝယ်ထည့်ပြီး ပြောင်းနေလိုက် ...”

လေဖြေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လေဖြေစစ်ဆင်ရေးကတော့ ရေကူးကန်ဘေးမှာ ဖြစ်သည်။

သူမက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ သွားခါနီးဆဲဆဲမှ ဖုန်းထဲလာသဖြင့် ရေကူးကန်ဘေးမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းပြောနေသည်။

ဧည့်ခံပွဲသွားမှာမို့ ဝတ်စားထားတဲ့ စိန်တွေဟာ မေ့ဝတ်ဆင်ခဲ့သော စိန်တွေ ... ။ ဖုန်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောတာမို့ တစ်ချက်တစ်ချက် မြောက်တက်လှုပ်ယမ်းလာသော လမ်းမှာ မေမေ့ စိန်လက်ကောက်နှင့် စိန်လက်စွပ်က ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်နေသည်။

မေမေ့ စိန်ထည်တွေဖြင့် တောက်ပပြောင်လက်နေ

သော သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း လေဖြေ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ထိ တက်လာသည်။

လေဖြေသည် ဘာမှ စဉ်းစားဆင်ခြင် မနေတော့ဘဲ သူမဆီ ပြေးသွားကာ နောက်ကြောဘက်ကနေ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပါသည်။

ဗွမ်းခနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ သူမက ရေကူးကန်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟယ် ... ထက်ထက် ... ထက်ထက် ရေထဲကျသွားပြီ”

“မောင်လေးရေ ... မောင်လေး ... လာပါဦး ... လာကြပါဦး၊ ထက်ထက်ကို လေဖြေ တွန်းချတာ ငါမြင်တယ်”

အားလုံး အော်ဟစ်ပြေးလွှားယောက်ယက်ခတ်ကုန်သည်။ ထက်မြတ်သူရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲက ရေကူးကန်ထဲ ခုန်ချကာ သူမကို ဖမ်းမဆွဲတင်လာရင်း ...

“လေပြေသွေးကိုတွေ့ရင် အရှင်မထားဘူးဟေ့ ...”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထက်မြတ်သူကို သူ့အမေလက်ထဲအပ်ပြီး တုတ်တစ်ချောင်းကို ပြေးဆွဲယူကာ လေဖြေကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းရင်း ရှာဖွေနေလေသည်။

လေဖြေသည် ကားဂိုထောင်ထဲက တာယာအဟောင်းတွေထဲမှာ ပုဝပ်ပုန်းကွယ်ရင်း ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။

ခုလိုကျတော့လည်း လေဖြေ ကြောက်တတ်လာသည်။ စရိုက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုံပေါက်တဲ့ ဇော်လေးဟာ ခုခါနီးမှာ လေဖြေကို တွေ့ရင် တကယ် မရိုက်ဘူးဟု မပြောနိုင်။

သူ့ဘက်က အမျိုးတွေ ဝိုင်းလာရင် လေပြေ ဒုက္ခ ရောက်တော့မှာမို့ ကြက်သီးတွေထကာ ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။

ပြီးတော့... ဖေဖေ ပြန်လာလို့ လေပြေလုပ်ရပ်တွေ ကို သိရင် ဂေါ်ဖ်ရိုက်တံနဲ့ အသေအကြေ ရိုက်တော့မှာ သေချာ သည်။ ဖေဖေက ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သူပင် ...

လေပြေသည် ထိုသို့ အမျိုးမျိုး တွေးတောကြောက် ရွံမိပြီးနောက်မှာ တောင်ကြီးက လေပြေသူငယ်ချင်းဆီ သွားလည် သည်ဟု ကြီးကြီးအတွက် စာရေးထားခဲ့ပြီး အိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဲ့ဒီနေ့က ထီးမပါပါဘူးဆိုမှ မိုးတွေကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလာခဲ့သည်။

လေပြေ ငှားစီးလာသော တက္ကဆိကလည်း ဦးရှား တို့ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ ပျက်နေခဲ့သည်။

ပထမတော့ တောင်ကြီးက သူငယ်ချင်းဆီ သွားမည် ဟု စိတ်ကူးကာ အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ကားငှားလာခဲ့တာပင်။ ဦးရှား တို့ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ ကားပျက်တော့ လေပြေက စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းကာ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ဓဏတစ်ဖြုတ် အိမ်ငှားနေလိုက် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာနေစဉ်က လေပြေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ် ကြမ်းလူကြမ်းဖြစ်သည်ဆိုဆို ယောက်ျားဆန်ဆန်တော့ မနေခဲ့ပါ။ ဂါဝန်အကျပ်လေးတွေ၊ စကတ်တိုကလေးတွေနှင့် ကုတ်အင်္ကျီ ခါးတိုတို ပုံဆန်းဆန်းလေးတွေကို ဝတ်ကာ ဒေါက်ဖီနပ်အမြီး

ကြီးတွေကိုသာ စီးတတ်သော လေပြေပုံစံက မိုက်ပါသည်။ လူ လေးက ပုတုတုလေးပေမယ့် ဒေါက်ဖီနပ် အမြင့်ကြီးကြောင့် ဆီသလိုလေး ဖြစ်ကာ စတိုင်လ်ကျစွာ ကြည့်ကောင်းနေတတ် သည်။

လေပြေ အိမ်ကထွက်လာချိန်မှာတော့ တစ်ခါတလေ ဟိုနားဒီနား စက်ဘီးစီးသွားတဲ့အခါ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ နှင့် ရှပ်အင်္ကျီတွေကိုသာ ယူလာဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရမှာမို့ အကာအကွယ်ယူတဲ့အနေနဲ့ ယောက်ျားဆန်ဆန်သာ ပြောဆို နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။

ခုဆို လေပြေ ဦးရှားရဲ့ အိမ်ခန်းလေးကို ရောက် တာ တစ်လတောင် ပြည့်တော့မည်။

အပြောအဆို မပြေပြစ်လှပေမယ့် သဘောရိုးတဲ့... ဓဏနာ ကောင်းတဲ့ ဦးရှားနဲ့ စကားပြောရတိုင်း လေပြေစိတ်တွေ ခေါ်ပါးလာတတ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးရှားကိုဆို လေပြေက ဂျစ် တိုက်ချင်ပါသေးသည်။

လေပြေသည် သက်ပြင်းလေး တစ်ရွက်နှင့် အိပ်ရာ ခေါ်သို့ ပြန်လှဲကာ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထထိုင်နေမိပြန်သည်။ ထထိုင်လိုက် ပြန်လှဲ လိုက် လုပ်နေမိပြီးမှ အကြံတစ်ခုရကာ လေပြေက ဦးရှားဘက် အိမ်ခန်းနံရံဆီသို့ တိုးရွှေ့သွားလိုက်လေသည်။

“ဘုတ် ... ဘုတ် ...”

“ဦးရှား အိပ်ပြီလား ...”

စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်၍ စာရေးနေသော ရှားမင်းသည် အိမ်နံရံကို ဖွဖွပုတ်သံ နှစ်ချက်နှင့် လေပြေရဲ့ ခပ်တိုးတိုး မေးသံကြောင့် ခေါင်းထောင်ကာ နာရီ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

ည တစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။

ဒီကလေးမ ဒီအချိန်ထိ အိပ်မရသေးတာလား ...

တရေးနီးလားတော့ မသိပါ။

သူမကြောင့် စာရေးသည့် အာရုံ ပျက်သွားတာကို စိတ်တိုမိသော်လည်း မကြားချင်ယောင် ဆောင်မနေချင်တာကို ရှားမင်းက အခန်းနံရံနားသို့ ကပ်သွားကာ ချောင်းဟန့်လိုက်ရင်း

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... မင်းကရာ ခုထိ မအိပ်ဘဲ ဘာ လုပ်နေတာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

ပု ည ၁ န် ၁၁ အု ဝ် တို က်

“ခုထိ မအိပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ပြီးမှ တရေးနီးလာတာ၊ ပြန်အိပ်လို့ မရတော့လို့ ဦးရှားကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းမလို့ ...”

“ငါက ဘာကူညီရမှာလဲ ...”

“ပုံပြောပြပါလား ...”

“ဟမ် ...”

“ဦးရှားက ပုံပြင်ရေးတဲ့သူဆိုတော့ ပုံပြောလည်း ကောင်းမှာပဲလေ၊ ပုံပြင်ရေးတာကိုက ပုံပြောပြသလို ရေးရတာမျိုး မဟုတ်လား၊ ဦးရှား ရေးပြီးသား ပုံပြင်ပုံဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါလား၊ လေပြေ ငယ်ငယ်ကဆို ပုံပြင် သိပ်ကြိုက်တာ၊ မေမေက ညတိုင်း လေပြေကို ပုံပြောပြီး သိပ်ရတာ ... ၊ ပုံပြင်နားထောင်ရင်း အိပ်သွားရတာ သိပ်အရသာရှိတာပဲ၊ လေပြေ အိပ်မရတဲ့ ညတွေဆို မေမေ ပြောပြဖူးတဲ့ ပုံပြင် လေးတွေအကြောင်း အမြဲပြန်စဉ်းစားရင်း မေမေ့ကို သတိရပြီး ငိုချင်လာတတ်တယ် ...”

လေပြေအသံကလေးက ရှားမင်း ကြားနေကျ ဂျစ်ကန်ကန်အသံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ နူးညံ့တုန်ရီနေသည်။ ဒီအရွယ် ကြီးကို ပုံပြောပြရမှာ နည်းနည်းတော့ ဝန်လေးစရာဆိုပေမယ့် အမေ့ကို တမ်းတနေပုံရသော အသံကလေးက သနားစရာမို့ ရှားမင်းက အရင်လို ပိတ်မဟောက်ရက်တော့ပါ။

“အမေ့ကို သတိရရင် အမေ့ဆီ ပြန်ပေါ့၊ ဘာလို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း လာနေသေးလဲ ...”

ပု ည ၁ န် ၁၁ အု ဝ် တို က်

ရှားမင်းက အိမ်ခန်းနှစ်ခုကြား အထပ်သားနံရံလေးကို မှီကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပြောမိသည်။

“အမေ့ဆီ ပြန်လို့မရတော့လို့ပေါ့ ...”

“အမေက ဘယ်မှာရှိလို့လဲ ...”

“နတ်ပြည်မှာ ...”

ဒါဆို လေဖြေအမေက ဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့ ...။ သူမ ဖြေပုံက ပြုံးချင်စရာဆိုပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာပင် ...။

ရှားမင်းက ခဏငြိမ်နေတော့ သူမလည်း ငြိမ်နေသည်။ ရှားမင်းက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချမိရင်း ...

“အမေက နတ်ပြည်မှာ ဆိုပေမယ့် အဖေကတော့ လူ့ပြည်မှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ...”

“ရှိတော့ ရှိပေမယ့်၊ အာ ... ဦးရှား လူကို လာမအိမ်နဲ့လေဗျာ၊ လေဖြေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ မမေးဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား ...”

“အိုခေ ... အိုခေ၊ မကြိုက်ရင် မမေးတော့ဘူး ...”

“ကဲ ... ပုံပြောပြတော့လေ ...”

“ဒေါ်စောကို ပြောခိုင်းပါလား ...”

“ဒေါ်စောကဖြင့် ခလောနေပြီ၊ ဆင်အော်လို့တောင် မနိုးတော့ဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်၊ နားထောင် ...”

“အင်း ...”

“ဒီပုံပြင်က ရေးတောင်မရေးရသေးဘူး၊ ရေးဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ ပုံပြင်အသစ် ...”

“အင်း ...”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတဲ့ ...”

“အင်း ...”

“တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးမှာ ဆိုးသွမ်းပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ သမီးတော်လေး တစ်ပါး ရှိတယ်တဲ့”

“... ..”

“လေဖြေ ... ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“အင်း ... ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် ‘အင်း’ လိုက်လေ၊ ငါက မင်းကိုမြင်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း အင်းလိုက်မှ မင်း အိပ်မပျော်သေးဘူး နားထောင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိမှာပေါ့၊ မင်း အိပ်ပျော်လို့ ပျော်မှန်း မသိ ငါတစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြောနေမိမှာစိုးလို့ အင်း လိုက်ခိုင်းတာ ...”

“အင်းပါ၊ အင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ကဲ ... ဆက်ပြောမယ်၊ နားထောင် ...”

“အင်း ...”

“အဲ့ဒီ သမီးတော်လေးကို ဖခင်ဘုရင်ကြီးက သိပ်ချစ်ရှာလွန်းတော့ နာမည်ရွေးတာတောင်မှ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးကို မရွေးခိုင်းဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားရွေးချယ်ပေးခဲ့တာတဲ့ ...”

“အင်း...”

“သမီးတော်လေးကို မွေးဖွားတဲ့အချိန်ကာလဟာ နှင်းငွေ့ ပြယ်စ ဆောင်းနှောင်းအချိန်ကာလမှာ ဖြစ်လေတော့ သမီးတော်လေးကို နှင်းယွန်းဝတီလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အမည်ရွေးချယ်ပေးခဲ့တာပေါ့”

“အင်း...”

“ဒါပေမယ့် ဆိုးသွမ်းတဲ့ မင်းသမီးလေးကို တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေက ‘ဘီလူး’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ‘ယက္ခ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ်၊ မင်းသမီးလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ‘ဝတီ’ ဆိုတဲ့ စာလုံးရယ် ပေါင်းစပ်ပြီး ‘ယက္ခဝတီ’ လို့ပဲ ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ကြသတဲ့...”

“အင်း...”

“သမီးတော်လေး အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်လေးအတွက် ရွှေနန်းပြာသာဒ်ဆောင် တစ်ခု ဆောက်လုပ်စေပြီး အဲ့ဒီနန်းဆောင်ထဲမှာ ခြွေရံသင်းပင်း အပြည့်နဲ့ သမီးတော်လေးကို နေထိုင်စေခဲ့သတဲ့...”

“အင်း...”

“သမီးတော်လေးကတော့ အဲ့ဒီနန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ နေရတဲ့အတွက် အလွန် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေပြီး မင်းညီ မင်းသားတွေလို အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်သော ပညာတွေကိုသာ သင်ယူဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့သတဲ့...”

“အင်း...”

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းသမီးလေးဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့နန်းဆောင်က ရံရွှေဖော်တွေကို ရန်လုပ်အော်ဟစ်နေပြီး ဘုရင်ကြီးကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ယောက်ျားလေးအသွင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး နန်းတော်ထဲက ထွက်ထွက်သွားတတ်သတဲ့”

“အင်း...”

“မိုးတွေ အရမ်းရွာနေတဲ့ တစ်နေ့မှာ ယက္ခဝတီလေးဟာ နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြီး လည်ပတ်ရင်း လမ်းမှားပြီး အင်မတန် ဆင်းရဲတဲ့ ရွာစွန်နေပုဒ်ကလေးကို ရောက်သွားတော့သတဲ့...”

“အင်း...”

“အဲ့ဒီရွာလေးမှာ အင်မတန်မှ သဘောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ ပညာတတ် စာဆိုတော်တစ်ယောက်ဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်နေခဲ့သတဲ့...”

“အင်း...”

“ယက္ခဝတီဟာ ညကြီးသန်းခေါင်မှာ မိုးရေတွေ ရွှံ့ပြီး ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိတော့တာနဲ့ စာဆိုတော်ရဲ့ အိမ်တံခါးကို ခေါက်ပြီး ကျွန်တော် မျက်စိလည် လမ်းမှားလာလို့ ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာ တည်းခိုအိပ်စက်ခွင့် ပြုပါလို့ တောင်းပန်သတဲ့...”

“အင်း...”

“သနားတတ်တဲ့ စာဆိုတော်လေးကလည်း သနားသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခွင့်ပြုပြီး မကြာခင်မှာပဲ ယက္ခဝတီရဲ့ ဆိုးသွမ်းတဲ့ အကျင့်ဟာ ပြန်ပေါ်လာရောတဲ့၊ ယက္ခဝတီဟာ စာဆိုတော်လေးရဲ့ ထမင်းပွဲကို လုပြီးစား သတဲ့၊ စာဆိုတော်လေးရဲ့ အိပ်ရာကို အတင်းဆွဲလုတယ် တဲ့၊ သနားလို့ တည်းခိုခွင့်ပြုတဲ့ စာဆိုတော်လေးကို မာမာ ထန်ထန် စကားတွေ ပြောပြီး အမျိုးမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်သတဲ့ ...”

“ဦးရှား ...”

ဒီတစ်ခါတော့ လေပြေသွေးက အင်းမလိုက်တော့ ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်လိုက်တာမို့ ရှားမင်းက ပါးစပ်ပိတ် ကာ ကျိတ်ရယ်ရင်း ငြိမ်နေမိသည်။

“ဦးရှားနော် ... ဦးရှား ပုံပြင်က မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ...”

“လေပြေကို စောင်းပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ...”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဘီလူးမင်းသမီးလေး ယက္ခဝတီ ဆိုတာ လေပြေကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ ဟင်းဟင်း ... သူ ကိုယ်သူတော့ အင်မတန် စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ စာဆိုတော် လေးဆိုပဲ ...”

“တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွာ ...”

“တခြား ပုံပြင် ပြောင်းပြော ...”

“လောလောဆယ်တော့ တခြား ပုံပြင် စဉ်းစားထားတာ မရှိသေးဘူး၊ ဒီပုံပြင်တစ်ပုံပဲ ရှိတယ်၊ ဒီပုံပြင်ကိုပဲ ဆက် ပြောလို့ ရမယ် ...”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ပျော်စရာကောင်းတာတွေပဲ ဆက် ပြော ...”

“ဘယ်လို ပျော်စရာကောင်းတာတွေလဲ ...”

“မင်းသမီးလေးနဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပြန် ဆုံတာ ... ဘယ်လိုချစ်ခင်တာ ... ဘယ်လိုပျော်ကြတာတွေ ပြောပေါ့၊ လေပြေက ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပုံပြင်မျိုးပဲ နားထောင်ချင်တယ်”

လေပြေစကားတွေထဲမှာ လေပြေခံစားချက် တစ်စွန်း တစ်စကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ လေပြေဟာ ပျော်စရာ မိသားစု ဘဝကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူလား ...။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြောမယ် ... နားထောင်”

လောလောဆယ် ဒီကလေးမ စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့လျှင် နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာလာအောင် ပုံပြင်ကလေးနဲ့ ဖြည့် ဆည်းပေးလိုသည့် စိတ်စေတနာလေး ဝင်လာတာမို့ ရှားမင်းက ပုံပြင်ကို ဆက်လိုက်ပါသည်။

“မင်းသမီးလေး ဆိုးပေမယ့်လည်း အင်မတန် သည်းခံ တတ်တဲ့ စာဆိုတော်ကလေးဟာ ခွင့်လွှတ်သည့်အပြင် မင်းသမီးလေး စားသောက်ဖို့အတွက် တစ်နေ့ စင်းခွက်

၁၀ ခွက်ပြည့်အောင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ချက်ပြုတ်ကျွေးဇွေးသတဲ့ ...”

“အင်း ... မဆိုးဘူး၊ ဦးရှား ပုံပြင်က ပျော်စရာကောင်းလာပြီ၊ ဆက်ပြော ... ဆက်ပြော”

“စာဆိုတော်လေး ချက်တဲ့ ဟင်းတွေရဲ့ မွေးရနံ့ဟာ ရွာမြောက်ပိုင်းကနေ တောင်ပိုင်းအထိ မွှေးကြိုင်ပြီး အရသာကလည်း တစ်စွန်းလောက် စားကြည့်ရုံနဲ့ တစ်ဆွလုံး တစ်မျိုးလုံးကို မေ့လောက်အောင် ကောင်းတယ်တဲ့ ...”

“ဒါကတော့ နည်းနည်း ပိုလွန်းမနေဘူးလား ဦးရှား၊ နည်းနည်း ယုတ္တိရှိအောင်တော့ ပြောဦးပေါ့ ...”

“ပုံပြင်ဆိုတာ ယုတ္တိရှိဖို့ လိုလို့လား၊ မကြိုက်ရင်လည်း ဆက်မပြောတော့ဘူး ...”

“ကဲပါ ... ပြောပါ၊ နားထောင်ရတာတော့ အရသာရှိပါတယ်၊ မစားရ ဝခမန်းပေါ့”

“နားထောင်ရင် ကောင်းကောင်း နားထောင်၊ ငါပုံပြင်ကို ဝင်ဝင်ပြင်မနေနဲ့ ...”

“အင်းပါ၊ ပြော ... ပြော”

“တစ်နေ့ကျတော့ စာဆိုတော်လေးဟာ အိမ်ရှေ့မှာ သစ်ပင်စိုက်မယ်ဆိုပြီး မြေကြီးတွေကို တူရွင်းနဲ့တူးလိုက်တာ ... လား ... လား ... ရွှေဒဂါးပြားတွေ ထည့်မြှုပ်ထားတဲ့ အိုးလေးတစ်လုံးကို တွေ့ပါလေရော”

“ဟင် ... သူ့ဖို့ချည်းပဲ”

“လေပြေသွေး ... ငါ ဆက်မပြောတော့ဘူးနော်”

ရှားမင်းက ဟောက်လိုက်တော့မှ တစ်ဖက်က လေပြေသွေးက ငြိမ်ကျသွားပါသည်။

“အဲ့ဒါနဲ့ စေတနာကောင်းတဲ့ မင်းသားလေးက ရွှေဒဂါးတချို့ကို သွားရောင်းပြီး မင်းသမီးလေး ဖိမိရှိရှိ အိပ်ဖို့အတွက် ပိုးဖဲကတ္တီပါ မွေ့ရာကြီးတွေ ဝယ်လာပေးပြီး တစ်နေ့ကို ဟင်းခွက် ၂၀ ထိ တိုးပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့အပြင် တစ်ရွာလုံးကိုလည်း အလှူကြီးပေးလိုက်သတဲ့”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“အဲဒီနေ့မှာပဲ မင်းသမီးလေးဟာ မင်းသားလေး ချက်ကျွေးတဲ့ နတ်သုခဒါတမျှ အရသာရှိတဲ့ ဟင်းတွေကိုစားရင်း ဆွေမျိုးမေ့သွားလိုက်တာ သူဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သမီးတော်ဆိုတာကိုတောင် မေ့သွားရောတဲ့ ...”

“ဟင် ... အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ တော်ကြာ သူနေတဲ့ နေရာကို တစ်သက်လုံး မပြန်နိုင်ဘဲ နေမှာပေါ့ ...”

“ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးလေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဝင်ပြောမိတာ ဆောရီးပါ”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ စာဆိုတော်လေးဟာ အပြင်းဖျားပါလေရော၊ နေမကောင်းတော့ မင်းသမီးလေးအတွက်လည်း ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်မပေးနိုင်ရှာဘူးပေါ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းသမီးလေးဟာ မိုက်ဆာဆာနဲ့ပဲ ရွာထိမီက အကြော်ဆိုင်လေးမှာ အကြော်ဝယ်စားဖို့ ထွက်သွားခဲ့ရ

တယ်တဲ့၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ ဖြစ်ချင်တော့ အကြော်ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးကလည်း အမေ့အမေ့အလျော့လျော့နဲ့ မုန့်နှစ်တွေထဲကို သုံးခါတောင် ဆားထည့်လိုက်မိတယ်တဲ့၊ ဘူးသီးကြော် ကြော်မယ့် ဘူးသီးတွေ ပုပ်နေတာကိုလည်း မသိဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ငန့်လွန်းတဲ့ မုန့်နှစ်နဲ့ ပုပ်နေတဲ့ ဘူးသီးကို နယ်ပြီး ကြော်ထားတဲ့ ဘူးသီးကြော်ရဲ့ အရသာဟာ အလွန်ပဲ ဆိုးဝါးနေခဲ့တယ်တဲ့ ...

“ဒါကိုမသိတဲ့ မင်းသမီးလေးက အဲဒီ ဘူးသီးကြော်ကို ဝယ်ပြီး ဝိုက်ဆာဆာနဲ့ စားလည်း စားလိုက်မိရော စာဆိုတော်လေး လက်ရာ ကောင်းတဲ့အရသာတွေကို စားမိလို့ မေ့နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေအားလုံးကို ပြန်သတိရပြီး သူဟာ ဘုရင့်သမီးတော် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သတိရသွားတော့တယ်တဲ့ ...”

“အဟိ ... ဟိ ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ...”

“ဦးရှား ပုံပြင်က ရယ်စရာကောင်းတာကိုး၊ မိဒီယိုကားတွေ ထဲကလိုပဲ၊ ခေါင်းကိုရိုက်မိလို့ အတိတ်မေ့သွားတာ နောက်တစ်ခါလည်း ရိုက်မိရော ပြန်သတိရလာရော ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ”

“ငါ့ပုံပြင်ကို လာမဝေဖန်နဲ့ ...”

“ဟုတ် ... အဟိ၊ ဆက်ပြော ဦးရှား”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တိုင်းခန်းလှည့်လာ

တဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့သမီးတော်လေးကို ပြန်တွေ့ပြီး ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ဝေါယာဉ်ပေါ်တင်ပြီး နန်းတော်ဆီကို ပြန်ခေါ်သွားရောတဲ့၊ မင်းသမီးလေး နောက်တစ်ခါ ခုလို ထွက်မသွားအောင် နန်းတော်ထဲမှာ မင်းသမီးလေး အလိုကျ လွတ်လပ်စွာနေစေ၊ အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကိုလည်း မင်းညီမင်းသားများနဲ့အတူ သင်ယူစေလို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်တဲ့၊ ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ် ...”

ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ချိန်မှာ လေဖြေထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရတာမို့ ရှားမင်းက နံရံနားသို့ နားကပ်ထိုင်ရင်း ...

“အိပ်ပြီလား ...”

“... ..”

“လေဖြေ ... အိပ်သွားပြီလား”

“မအိပ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို ဘာလို့ ငြိမ်နေလဲ ...”

“စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“မင်းသမီးလေး ပျော်ရွှင်သွားရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပဲဟိုဖျားနေတဲ့ စာဆိုတော်က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ...”

“သူက သူ့ဟာသူ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းသမီးလေးက ဘယ်တရားမလဲ၊ ဘုရင်ကြီးလည်း ရောက်လာရော သူ့ကို တစ်နေ့ ဟင်းခွက်နဲ့ဆယ်

လောက် ချက်ကျွေးခဲ့တဲ့သူကို ပြန်စောင်းတောင်မကြည့်ဘဲ ထားပစ်ခဲ့တာပေါ့။ စာဆိုတော်လေးခမျာ ဖျားနေတာတော့ ပြုစုမယ့်သူမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်ရစ်ရရှာတာတော့ သနားပါတယ်နော် ...”

ရှားမင်းက လေပြေသွေးရဲ့ စာစာနာနာ အသံတွေကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲသို့ ဝေဒနာတစ်မျိုး ရိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာတာမို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။

ဒီလိုလေး တွေးပေးတတ်တယ်ဆိုတော့ သူမ စိတ်ရင်းက မဆိုးလှဘူးပေါ့ ...။ သူမရဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းအတွက် ကိုယ့်စိတ်မှာ ပီတိလှိုင်းတစ်မျိုး ရိုက်ခတ်လာရတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ သူ မတွေးတတ်ပါ။

“လေပြေသာဆို...”

သူမက ခပ်တိုးတိုး စကားစပြီးမှ ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ သူ ရင်နုနုစွာ နားစွင့်နေခဲ့ရသည်။

“လေပြေသာဆို စာဆိုတော်လေးကို ဒီအတိုင်း မထားရက်ပါဘူး”

“မင်းသမီးလေးက စာဆိုတော်လေးနဲ့ နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို မေ့နေလို့ ထားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ လေပြေရယ် ...”

“မင်းသမီးက မေ့နေလည်း စာဆိုတော်လေးက လိုက်သွားပြီး မှတ်မိလာအောင် ပြန်ပြောပြရမှာပေါ့ ...”

“စာဆိုတော်လေးက သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်လို့ လိုက်မသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကလေးက

ပုံပြင်ကိုတောင် ဆင်ခြေ တက်နေလိုက်တာ၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပုံပြင် ပြောဆိုလို့လည်း ပြောရသေးတယ်”

“ဦးရှား ပုံပြင်က ပျော်စရာဖြင့် မကောင်းဘဲနဲ့...”

“မင်းသမီးလေးက သူ့နန်းတော် သူပြန်ပြီး သူလုပ်ချင်တာလည်း လုပ်ခွင့်ရ၊ သူ့အဖေ ဘုရင်ကြီးနဲ့လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်ဆံ့ရတာလေ၊ ဒါထက် ပျော်စရာကောင်းတာရှိဦးမလား၊ ကဲ ... အိပ်တော်မမူသေးဘူးလားကွာ ...”

“နောက်တစ်ပုံ ပြောပြဦး...”

“မပြောတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ...”

“ငါပြောလည်း ညည်းက ငါ့ပုံပြင်ကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ဆင်ခြေကန်နေရင် ညည်း မျက်လုံးတွေက ဆက်ကျယ်နေမှာပဲ”

“ဒီတစ်ခါ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်မယ်လေ...”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမက ခပ်မှန်မှန် အင်းလိုက်နင်း ရှားမင်းရဲ့ ပုံပြင်ကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေလေသည်။

စောစောတုန်းကတော့ သူမကို စောင်းမြောင်းပြောဆိုလိုတာမို့ ဟင်းစားပြီး အတိတ်မေ့ကာ ဘူးသီးကြော်စားပြီး ငြိမ်သတိရတာတွေကို စိတ်ကူးပေါက်သလို လျှောက်ပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ပုံပြင်စာအုပ်ထဲက ပျော်စရာ ပုံလေးတစ်ပုံကို ရွေးပြီး ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမကလည်း

မှန်မှန် အင်းလိုက်၍ နားထောင်နေရင်းက တဖြည်းဖြည်း ‘အင်းသံကလေး မှိန်ပျော့လာကာ နောက်ဆုံးတော့ ဘာသံမှ မကြားတတ်တတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ သူက ပြောလက်စ ပုံပြင်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ...

“လေပြေ အိပ်ပြီလား ...”

“ ”

“လေပြေ ...”

“ ”

အိပ်ပျော်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ...။ သူမအခန်းဘက်က ဘာသံမှ မကြားရတော့ပြီမို့ သူက နံရံနားမှာ ကပ်၍ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်မိသည်။

ညက တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ခုနလေးကပဲ ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ လေပြေရဲ့ စံကားသံလေးတွေဖြင့် အသက်ဝင်နေသေးသည်။ သူမအသံ ပျောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ညထဲပို၍ မှောင်မိုက်ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်ဟု သူထင်မိပါသည်။

ရှားမင်းက စာဆက်ရေးမည်ဟု စဉ်းစားကာ စာစာစာပွဲဆီလျှောက်သွားမိသည်။ စာရေးစားပွဲမှာဝင်ထိုင်ပြီး ဘောလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သော်လည်း လူကမလှုပ်ဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေမိသည်။ စာရေးဖို့လည်း အာရုံစုစည်းလို့ မရနိုင်သဖြင့် ထိုရာမှ ထကာ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာလေးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လရောင်ပျံ့လာကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ သူက ဝရန်တာ

ချွေးထားသည့် ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာထိုင်ရင်း မလှမ်းမကမ်း ပိတောက်ပင်ပေါ်က သစ်ရွက်ကလေးတွေ လရောင်ဖြင့် လက်နေတာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့အာရုံထဲမှာတော့ လေပြေအကြောင်းကသာ ကြီးစိုးလျက်ရှိပါသည်။ ဒီကလေးမလေး ...။ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာ ကလေးဆန်လှတဲ့ လေပြေကို ‘ဒီကလေးမ’ ‘ဒီသူငယ်မ’ ‘ဒီကောင်မလေး’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းတွေ သုံးစွဲရင်း စိတ်တိုစိတ်ပျက်ရင်းကပဲ သံယောဇဉ် ဖြစ်လာခဲ့ရတာ ...။ ဘယ်လို ဖြစ်မြစ်ကလာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရင်းကပဲ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ပါလိမ့်ဟု တွေးတောစိတ်ပူခဲ့ရတာ။ ‘အလုပ်ရှုပ်ရန်ကော’ လို့ ချွတ်မှောင် ကြုတ်ရင်းကပဲ စားကောင်း သောက်ဖွယ်လေးတွေ စေတနာပါပါ ချက်ကျွေးခဲ့မိတာ ...။

အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ အတူထွက်ထိုင်ကာ ဆါစောနှင့်အတူ စကားပြောဖြစ်ကြတဲ့အခါ သူမရဲ့ ဟာသဆန်ဆန် ပြောစကားတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ကြည်လင် မြူးဖျလာခဲ့ရတာ ...။

ဟိန်းဟောက်ရင်း ဟန့်တားရင်း မာန်ထန်ရင်းကပဲ သူမက သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာခဲ့ရတာကို သူ ဝန်မခံလို့မရပါ။ ခုချိန်မှာတော့ လေပြေသွေးဆုံတဲ့ ကလေးမဟာ ရှားမင်းရဲ့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဘဝလေးထဲကို ဝင်လာပြီး ရသမျှစုံစုံနီတီးကာ စိုပြေစေခဲ့တာပင်။

၁၇၆ ■ ပုညဝင်

ခုတလောမှာ သူ မကြာခဏ တွေးခဲ့မိသော အတွေးကတော့ လေပြေဟာ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်များ သူ့အနားက ထွက်ခွာသွားမှာလဲဟူသော အတွေးပင် ...။ ရှားမင်း ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ကလေးထဲက ယက္ခဝတီမင်းသမီးလိုပဲ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟု တွေးခဲ့မိသော်လည်း လေပြေက ဒီပုံပြင်လေးကို ‘မတရားဘူး’ ဟု ဆိုကာ စာဆိုတော်လေးဘက်က စာနာခဲ့လေသည်။ လေပြေရဲ့ ဒီလိုအတွေးက ရှားမင်းကို တိတ်တခိုး ပီတိဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

အဲ့ဒီညက ရှားမင်းဟာ မလှမ်းမကမ်းက လရောင်လက်နေတဲ့ ပိတောက်ရွက်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ဝရန်တာက ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပါသည်။

မနက်တိုင်းလိုလို ဝမ်းနည်းစိတ်ကလေးဖြင့် နိုးလာမြဲဖြစ်သော လေပြေသည် ဒီနေ့မနက်မှာတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်လေး နိုးထလာခဲ့ရပါသည်။ ညက ပုံနားထောင်ရင်းအိပ်ပျော်ခဲ့ရသဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

လေပြေ နိုးတော့ အိပ်ပျော်ကြီးဒေါ်စောတောင် နိုးလောသေးပါ။ ဟိုဘက်ခန်းက ဦးရှားလည်း နိုးသေးမှာမဟုတ်ပါ။ လေပြေက လက်ဆန့် ကြောဆန့်ကာ ပျင်းကြောကလေး ဆွဲလိုက်ပြီးမှ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ဦးရှား ...”

ဝရန်တာက ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ အိပ်ချွန်နေသော ဦးရှားကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ လေပြေက အံ့ဩတိတ်ဆိတ်သွားကာ ဦးရှားအနီးသို့ ခြေဖွ၍ လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူကတော့ လမ်းမထက်ဆီက ‘ပဲပြုတ်’ မှူသော

အသံကျယ်ကျယ် အော်သံကိုတောင် မကြားဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်
မောကျလျက် ရှိလေသည်။

လေပြေသည် သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းလေးမှာ ရပ်တန့်
ရင်း သူ့ကို တိတ်တဆိတ်လေး ငေးကြည့်နေမိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ခုလို အိပ်မောကျနေတာကို
ခုလောက် အနီးကပ်ကပ်ကြီး လေပြေ မတွေ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပဲ
ဖြစ်ပါသည်။

ဦးရှား အိပ်နေပုံလေးက ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိ
နှုတ်ခမ်းကလည်း လုံးဝ ဟမနေဘဲ ပိရိစေ့ပိတ်နေသည်။ ခေါင်းက
ညာဘက်ကို အနည်းငယ် စောင်းနေသည်။ ဘေးခွဲဆံပင်ထူထူအုပ်
အုပ်လေးက နဖူးတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ အုပ်ဆိုင်နေသည်။ ဒီလို အိပ်
နေပုံဟာ ဘာမှ ထူးဆန်းလှတာမဟုတ်။ ညို့ငင်ဆွဲဆောင်အား
တွေ ပြည့်နေတာလည်း မဟုတ်။ ဦးရှားရဲ့ အရွယ်ကိုက နသစ်
လတ်ဆတ်နေတာလည်း မဟုတ်ပေမယ့် လေပြေစိတ်ထဲမှာတော့
သဘောကျ နှစ်သက်မိသည်ဟု အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံချင်ပါသည်။

အရောင်ဖျော့ဖျော့ ရုပ်အင်္ကျီ လက်တိုက်လေးတွေနဲ့
ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေးတွေကို ဝတ်ကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်နဲ့
အမှတ်တရ လက်ဆောင် စာတန်းတွေပါတဲ့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို
အပြင်သွားတိုင်း အမြဲလွယ်တတ်တဲ့ ဦးရှား ပုံစံက လှပချောဆင်
ခြင်း မရှိသော်လည်း ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေတတ်သည်။ မျက်နှာ
ထူထူနှင့် နှုတ်ခမ်း ခပ်ထူထူလေးက သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်

စူးဆုံးဖြစ်ပြီး ဗားဒံစေ့ပုံ အလျားရှည်ရှည် မျက်ဝန်းအိမ်က နည်း
နည်း ထူးခြားစူးရှသည်။ အသားက ခပ်ညိုညို၊ အရပ်ကလည်း
၅ ပေ ၇ လက်မထက် ပိုပုံမရ။ ကြည့်လိုက်ရင် သာမန်လို့ ထင်ရ
ပေမယ့် အဲ့ဒီ သာမန်ထဲကပဲ ဘာက ထူးခြားမှန်းမသိ တစ်မျိုး
ထူးခြား နွေးထွေးနေတတ်သည်ဟု လေပြေ ခံစားမိသည်။ စိတ်က
ခပ်တိုတိုမျိုး မျက်ခုံးထူထူကလည်း မကြာခဏ ကုပ်ကွေးနေတတ်ပြီး
လမ်းလျှောက်လည်း ခပ်မြန်မြန်၊ ပြောဆိုတာကလည်း မာမာပြတ်
ပြတ်။ သို့သော် သူ့နှလုံးသားကနူးညံ့တယ်ဟု လေပြေ ဘာကြောင့်
ထင်မိမှန်း မသိပါ။

လေပြေ ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မနက်ခင်း နေရောင်
ခြည်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တောက်ပစွာ ဖြာကျလာသည်။
သို့သော် သူ့ကဖြင့် နိုးမလာသေး။

လေပြေက သူ့ကို စချင်လာပြီမို့ သူ့ကုလားထိုင်နား
မှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချကာ သူ့နားနား ကပ်၍...

“ဟောဒီက ပဲပြုတ်...”

ဟု အော်လိုက်တော့မှ သူက ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးလာ
တာ...

“ပဲပြုတ်သည် လာပါဦး...”

ဟု လွှတ်ခနဲ ယောင်အော်လိုက်လေသည်။

“အဟိ ... ခွီ ... ခွီ ... ဟားဟား...”

“ဟင် ... လေပြေ၊ ဘာဖြစ်၊ ဟာ ... ဒီကောင်မလေး...”

သူ့ဗိုက်သူ နှိပ်ကာ အားပါးတရ ရယ်နေသော လေပြေကြောင့် ရှားမင်းက ရှက်ရှက်နှင့် သူမခေါင်းကို လှမ်း ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“အားပါးပါး... သေပါပြီ”

လေပြေက သူ့ခေါင်းလေး သူ့ပွတ်ကာ နှာခေါင်း လေးရှုံ့ရင်း ညည်းညူနေသည်။ ခုလို နံနက်ခင်းမှာ ကောင်မလေး ရဲ့ မချီမချဉ် ကြည်လင်တဲ့ မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတာ ကြည်နူး စရာတော့ အကောင်းသားဟု သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေးမိသွား သည်။ လေပြေဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဆည်းလည်းလေးများလားဟု တွေးမိတော့ သူ နည်းနည်းရှက်စနိုး ဖြစ်ချင်သည်။

သူက လေပြေခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်လိုက်ရင်း...

“ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား...”

“ပျော်တာပေါ့၊ ပုံပြင်နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ ဖို့ပဲ”

“ပုံပြင် ဘယ်မှာဆုံးသွားတယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“သိပါဘူး၊ ပြောဦးလေ... ပုံပြင်က အဆုံးမှာ ဘာဖြစ် သွားလဲ...”

“အခု မပြောချင်သေးဘူး”

“ဒါဆို... ညကျ လေပြေ အိပ်မပျော်ရင် အချက်ပြလိုက် မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဆက်ပြောပြပေါ့၊ ကဲ... လေပြေ မျက်နှာ သွားသစ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးရှားလည်း သွားသစ်တော့လေး ဦးရှား မျက်လုံးထောင့်မှာ မျက်ချေးတွေ... ဟိဟိ”

“ဒီကောင်မလေး...”

လေပြေက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာ မို့ ရှားမင်းက ကိုယ့်မျက်လုံးထောင့်စွန်းတွေကို လက်ညှိုးနှင့် ဖိပွတ်လိုက်ရင်း ပြုံးလျက် ကျန်ခဲ့ပါသည်။

နန်းကန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငရုတ်ဆုံထဲက ငရုတ်
သီးထောင်းပြီးသားတွေကို ခပ်ယူဖို့ ဇွန်းလိုတာမို့ ဇွန်းထည့်သည့်
ခွက်ထဲသို့ ခပ်မြန်မြန် နှိုက်ယူလိုက်ရာ ဇွန်းထဲမှာ ရောနေသော
အားက သူ့ညာလက်ညှိုးကို မြီခနဲ ထိုးခွဲသွားပါတော့သည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟင် ... ဦးရှား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လေပြေက ရှားမင်း အနီးသို့ အပြေးကလေး ရောက်
လာသည်။

“ဓားထိသွားလို့ပါကွာ ...”

“မှန်း၊ များလား”

လေပြေက ရှားမင်းလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူ
ဩဇာလိုက်ပါသည်။ ရှားမင်းက လက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်ရင်း ...

“မများပါဘူး၊ နည်းနည်းလေးပါ”

“ဘာမများရမလဲ၊ ဒီလောက် သွေးတွေထွက်နေတာကို၊
မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး ...”

လေပြေက ပျာယာခတ်သွားကာ အိမ်ရှေ့သို့ အမြန်
ပြေးထွက်သွားပြီး အရက်ပြန်ပုလင်းနှင့် ပလာစတိတ်တစ်ခု ယူလာ
တာ ...

“လာ ... လာ ... ဦးရှား ဒဏ်ရာကြီးကို အရက်ပြန်နဲ့
လောင်းပေးမယ်၊ ဒါမှ ပိုးမဝင်မှာ ...”

လေပြေက ပြောပြောဆိုဆို အရက်ပြန်ပုလင်းကို

ရှားမင်းသည် သူ့အကြိုက်ဆုံး ခရမ်းချဉ်သီး ငါးဖိ
ချက် ချက်ဖို့ ခရမ်းချဉ်သီးလေးတွေကို ပါးပါးလှီးရင်း ထမင်း
စားပြီးရင်တော့ ရေးလက်စပုံပြင်လေးကို ဆက်ရေးမည်ဟု စဉ်းစား
နေမိပါသည်။ ပုံပြင်လေးကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရင်ကောင်းမလဲ
ဟု စဉ်းစားဆဲမှာပဲ လေပြေက ဦးရှားရေ ... ဦးရှားရေဟု တကြော်
ကြော် ခေါ်ရင်း မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရောက်ချလာသည်။

ဦးရှားရေ ... လေပြေ ဗိုက်ဆာပြီ၊ ဘာချက်လဲ၊ ဒါက
ဘာဟင်းလဲ၊ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ... စသဖြင့် မေးခွန်း
တွေ အဆက်မပြတ် မေးရင်း မီးဖိုချောင်ထဲက အိုးခွက်ပန်းကန်
တွေကို လှန်လျှောကြည့်နေသည်။

ရှားမင်းက လေပြေ မေးသမျှကို ဖြေနေရတာမို့
ပုံပြင်ရေးဖို့ စိတ်ကူးလည်း ပျက်၊ အာရုံတွေလည်းများကာ လက်
ထဲက ဓားကို အမှတ်တမဲ့ပင် ဇွန်းတွေထည့်သည့် ခွက်ထဲသို့
ပစ်ထည့်ကာ လှီးပြီးသား ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို လက်ဖြင့် ကြိုးနှံ

အဖုံးဖွင့်ကာ ရှားမင်းဒဏ်ရာပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး လောင်းချတတ်
လိုက်လေသည်။

အရက်ပြန်တွေ လောင်းပုံက သင်္ကြန်ရေလောင်း
သလို ဖြစ်နေတာမို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရက်ပြန်တွေ ဖျန်းခဲ
ဖိတ်စင်သွားပါသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာမို့ ရှားမင်းထ
လန့်ဖျပ်သွားကာ ...

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ လေပြေရယ်၊ လုပ်လိုက်မှဖြင့်
အရမ်းကြီးပဲ၊ ညည်းလုပ်ပုံနဲ့တော့ မီးတွေလောင်ကုန်တာ
မှာပဲ”

“ခဏနေဦး ...၊ ပလာစတာ ကပ်ဦးမယ်”

“အား ...”

ဒဏ်ရာပေါ်ကို ပလာစတာနှင့် တအားဖိကပ်လိုက်
ပြန်တာမို့ လူက အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားရပါသည်။
လေပြေကတော့ မျက်လုံးလေး အပြူးသားဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း
ပျာပျာသလဲ မေးရှာပါသည်။

“နာလို့လားဟင် ... နာလို့လား”

“မနာဘူးဟေ့ ... မနာဘူး၊ ပလာစတာ ကပ်တာက ပန်း
ပေါက်သလို နူးညံ့တာဆိုတော့ လုံးဝ လုံးဝ မနာဘူး
ဟုတ်ပြီလား၊ ဟမ်း ... ဟမ်း”

ရှားမင်းက ‘ခပ်ရဲ့ရဲ့ပြောရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်က အရက်
ပြန်တွေကို ခြေသုတ်ဝတ်ဖြင့် နင်းပွတ်သုတ်ပြီး ခြေသုတ်ဝတ်
အပြင်ထုတ်ထားလိုက်သည်။

သူ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်လာတော့
လေပြေက နောက်ကလိုက်လာကာ ...

“ဦးရှား ဒဏ်ရာက ညာလက်ညှိုးမှာဆိုတော့ စာရေးနိုင်ပါ
လား ...”

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ဘယ်ရေးနိုင်မလဲ ...၊ မနက်ဖြန်
ကလေးဂျာနယ် အယ်ဒီတာကို ပုံပြင်စာမူ တစ်ပုဒ် ပေး
ရမှာ၊ ဒီနေ့ အပြီးရေးမလို့ဟာ၊ ခုတော့ ကတိပျက်ပြီပေါ့”

“ဪ ... ဒါလေးများ အလွယ်လေးရယ်၊ ဦးရှား ပါးစပ်
က ခေါ်ပေးရင် လေပြေ လိုက်ရေးပေးမှာပေါ့ ...”

“ညည်း ... တကယ် ရေးမှာလား”

“တကယ်ပေါ့ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆို အခုပဲ ရေးလိုက်ရအောင်၊ ဟောဟို
စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်နဲ့ ဘောလိပ်နဲ့ ရှိတယ်၊ သွားယူလာနဲ့”
“ဟုတ် ...”

လေပြေက ခုလိုကျတော့လည်း အရပ်မှာတုံးကလေး
ဖြစ်နေပါသည်။ စာရွက်ဖြူလေးတွေကို စာရေးရာမှာ အသုံးပြုရာ
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညှပ်ပြီး ရှားမင်း ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ် ကျက်ကျက်နဲ့ ခြေစိတ်
ရေးပေးလေသည်။

“... ပြခမာ”
ခုနောက်ပိုင်းအခါမှာ လေပြေကို ရှားမင်းကို အရင်
လို ဂျစ်တစ်တစ် မဆက်ဆံဘဲ ပျော့ပျောင်းပြီး ရှိနေလာသည်။

လေပြေ အိပ်မပျော်တော့ ခြေစိတ်ရေးရာ ရှားမင်းက
ခေါ်ခေါ်မှာ မှီထိုင်ရင်း ပုံပြင်အမိန့်များ ပြောပြနေခဲ့သည်။

တချို့သော ညတွေမှာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ ဒေါ်စောနှင့်အတူ သုံးယောက်သား ထိုင်မိတဲ့အခါ လေပြေတ ဒေါ်စော သုပ်ပေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို စားရင်း ‘ဦးရှား ပုံပြော ပြဦးလေ’ ဟု တောင်းဆိုတတ်သည်။ ထိုသို့ တောင်းဆိုတိုင်း လည်း ‘ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပုံမျိုးပဲ ပြောနော်’ ဟု မပျက်မကွက် ပြောတတ်သေးသည်။

သူမတစ်ယောက်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာရှိလို့ ပျော်ရွှင်စရာ ပုံပြင်ကလေးတွေ နားထောင်ရင်း စိတ်ဖြေရတာပဲဟု ရှားမင်းက အလိုလို နားလည် စာနာနေမိတတ်ပါသည်။

လသာသော ညတွေမှာ ပုံပြောပြနေတဲ့ ရှားမင်းက ကြည့်နေတဲ့ ပုံနားထောင်သူကလေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေဟာ ကြယ်ကလေးတွေလို တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတတ်ခဲ့သည်။ အဲဒါ မျက်လုံးလေးတွေကို တစ်ခါတစ်ခါမှာ သူ့အိပ်မက်တွေထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားမိတတ်ပါသည်။

ရှားမင်းသည် သူ ခေါ်ပေးသမျှကို ကြိုးကြိုးစားစား လိုက်ရေးပေးနေသော လေပြေကို ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးလည်း ပြုံးသည်။ ကြည်လည်း ကြည်နူးမိသည်။

“လေပြေ...”

“ရှင် ... ဦးရှား၊ ဆက်ပြောလေ ...”

“ညောင်းပြီလား ...”

“မညောင်းသေးပါဘူး...”

“ဒါဆို ဆက်ပြောမယ်နော်”

“ပြောလေ ... လေပြေ ရေးနိုင်ပါတယ်”

လေပြေက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ ခုံပုကလေး ဆီမှာ ရေးနေခြင်းဖြစ်ပြီး ရှားမင်းကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင် ဆီမှာ ထိုင်ကာ မျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားရင်း တစ်လုံးချင်း ပြတ် ဖြတ်သားသား ခေါ်ပေးနေခဲ့သည်။

ပုံပြင် အဆုံးသတ်သွားတော့မှ ရှားမင်းက ထိုင်ရာမှ ထရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲ လေပြေ ...”

“ရပါတယ် ဦးရှားရဲ့၊ အချင်းချင်းတွေပဲ”

“ကိုယ် ... ဟိုဘက်လမ်းကို ကျူရှင်သင်ဖို့ သွားရမယ်၊ လေပြေ စားနှင့်လိုက်တော့၊ ဒေါ်စောကိုလည်း ခေါ်ကျွေး လိုက်ဦး၊ ညနေ အပြန်နောက်ကျမယ်၊ ထမင်းစားမစောင့်နဲ့၊ ဟင်းက ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် တစ်ခွက်ပဲ ချက်ဖို့ ကျန်တာ၊ အိုးထဲမှာ ငါးရုကုလားဟင်းနဲ့ ဘူးသီးဟင်းခါး ရှိတယ်၊ ယူစား ... ကြားလား”

“ဦးရှား ငါးပိချက်လေးကို လေပြေ ဆက်ချက်ထားလိုက် မယ်လေ ...”

“အဟင်း ... ညည်းချက်ရင်တော့ စားကောင်းဦးတော့မယ်”

“အံ့မယ် ... အထင်မသေးပါနဲ့၊ ဦးရှားချက်တာကြည့်ထား လို့ လေပြေ ချက်တတ်နေပါပြီ၊ ဦးရှားက ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ပါမှ ထမင်းစားဝင်တာ လေပြေ သိတယ်၊ ညနေ

ကိန်းလေးလေးလေးလေး

[illegible]

ကျေးဇူးတင်စွာ ခုခံအကူပြုပါရန်

၁၂၁။ ခုနစ်ကြိမ် ခြောက်ပါးဟော ပေးတော်မူပြီးနောက် ကောင်းစွာ ပေးပေး ခရီးသွား
ရင်း ဂိုဏ်းဝင်တို့မှာပင် အာဇာနည်တော်လေး ဂိုဏ်း ပင်။ ခုနစ်ကြိမ်

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့

မြတ်သူမှာက ကားတစ်စီး သပ်သပ်ရှိတာမို့ ဖေဖေကားကို ယူ
မောင်းလေ့ မရှိခဲ့ပါ။

လေပြေသည် ခြံထဲမှထွက်လာသော ကားကို ကြည့်
ရင်း ရင်တွေတုန်ကာ ငိုချင်လာသည်။

ဖေဖေ ... ဖေဖေ ပြန်ရောက်နေပြီလား ... ။

ဖေဖေ ... အကြောင်းနဲ့ သိပြီးပြီလား ... ။

ဖေဖေ ... လေပြေကို မရှာဘူးလား ... ။

ဖေဖေ ... လေပြေကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား ... ။

ကိုယ့်ဘက်က လွန်တာတွေ ရှိခဲ့တာမို့ ဖေဖေကို
လေပြေ ကြောက်နေခဲ့မိသည်။

လေပြေ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဖေဖေကားက လေပြေ
ရှေ့ လမ်းပေါ်ကနေ ဖြတ်မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ကားမောင်းသွားသော ဖေဖေဘေးမှာ ထက်မြတ်သူ
က ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် လိုက်ပါသွားပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းက လေပြေကို ရင်နင့်သွားစေသည်။
လေပြေ မုန်းသော မိန်းမက လေပြေ ချစ်သော ဖေဖေဘေးမှာ
ပျော်ရွှင်နေခွင့်ရပြီး လေပြေကတော့ ဖေဖေအဝေးမှာ တိမ်းရှောင်
နေခဲ့ရသည်။

“အိ ... အဟင် ...”

လေပြေသည် စိတ်တင်းထားသည့် ကြားမှပင် အ
ခနဲ တစ်ချက် ရှိုက်လျက် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ မျက်ရည်

ဆူရင်းကပဲ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ကိုယ့်ရှေ့က အုန်းပင်ကို
ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

လေပြေ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်စဉ် ...

“မမ ... မမလေပြေလားဟင်”

ဟင် ... ဒါ အွန်စော အသံပဲ ... ။

လေပြေက မိုးကာအင်္ကျီခေါင်းစွပ်ကို မျက်နှာတစ်
ဖက်အုပ်အောင် ဆွဲချလိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ စောင်းငမ်းငမ်းလှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သပ ... အိမ်က ကောင်မလေး အွန်စော
က ဈေးသွားဖို့ ထွက်လာဟန်တူသည်။ လက်ထဲမှာ ခြင်းတောင်း
ဆစ်ဖက် ထီးတစ်ဖက်နှင့်။

“မမ ... မမလေပြေ မဟုတ်လားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး ...”

လေပြေက အသံကို တမင် ဩဩကြီး လုပ်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“တူတယ်၊ တူတာတော့ တော်တော် တူတယ်”

အွန်စောက နဝေတိမ်တောင်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။
လေပြေက ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ထွက်လာသည်။

အိမ်ရှာဝန်းတံခါးဝနှင့် တော်တော်ဝေးသေးတာမို့
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေရသော လေပြေနောက်မှာ ခြေသံတစ်
ဖက်ဖက်က ကပ်ပါလာသည်။ အွန်စောက သူ့ခြေထောက်ဆီ
ထက် ပိုကြီးသည့် ဖိနပ်မျိုးကို စီးလေ့ရှိတာမို့ သူ့ခြေသံက သူ

များထက် ပိုကျယ်သည်။ တဘတ်ဘတ် ခြည်တတ်သော ဆူခြေသံကို လေပြေက ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။

“တူတယ် ... တော်တော်တူတယ်၊ တော်တော် တူပါတယ် တူနယ် ... တယ့်နယ် ...”

အံမယ် ... ဒင်းက သီချင်းလုပ်ပြီးတောင် ဆိုလိုက်သေးရဲ့။ လေပြေက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရယ်မောချင်လာပါသည်။

“လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း မမလေပြေမျှပဲကွယ်၊ တူနယ် တွဲနယ် ... ဒန့် တန့်တန့် ...”

“ခို...”
လေပြေက ခွဲခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏမှာ အွန်စောက လေပြေရှေ့သို့ ကြိုလျှောက်လိုက်ပြီး လေပြေရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ဟိုလေ အဲဒီ ခေါင်းစွပ်ကလေး ခံကဖယ်ပြပါလား မမလေပြေ မဟုတ်တာ သေချာချင်လို့...”

လေပြေသည် အွန်စောရဲ့ အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ထူလည်ကျပုံကို ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ အိမ်ကအကြောင်းတွေလည်း သိချင်တာမို့ ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“က... ဒီမှာဟေ့ ... ဒီမှာ ကြည့်”
ဟင် ... မမလေပြေ အစ်ကိုကြီး၊ အမလေ ပျော်လိုက်တာ အမရယ်...

အွန်စောက လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကိုရှေး ထီးကိုမိတ်ချကာ လေပြေကို ပြေးမက်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အွန်စောရယ်၊ ဟိုမှာ ထီးလွင့်သွားပြီ၊ လိုက်ကောက်လိုက်ဦး”

အွန်စောက ထီးနှင့် ဆွဲခြင်းကို သွားကောက်ပြီး လေပြေရှေ့ ပြန်ရောက်လာကာ...

“မမလေပြေရယ် ... ခုမှ ပေါ်လာရသလား၊ ဘာလို့ အကြာကြီး ပြန်မလာဘဲနေရတာလဲ၊ အိမ်မှာ ကြီးကြီးကလည်း အရမ်း စိတ်ပူနေပြီ၊ မမ ထွက်သွားတာ နှစ်လတောင်ရှိပြီ၊ အိမ်ကိုလည်း အန်တီထက်တို့ အမျိုးတွေ အုပ်စီးနေကြပြီ ... ကြီးကြီးက မမဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ဆို၊ မမ သွားမယ်ပြောတဲ့ တောင်ကြီးမှာ ဖုန်းလှိုင်းမိရဲ့သားနဲ့ ပိတ်ထားတယ်ဆို...”

“ဖုန်းက ဘက်ထရီကုန်နေလို့ ပိတ်ထားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ တစ်ခါတလေ ကြီးကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက အိမ်ဖုန်းကိုဆက်ရတာဆိုတော့ ဖုန်းကို ကြီးကြီးက လာမကိုင်ဘဲ ထက်မြတ်သူ လာကိုင်တာနဲ့ တိုးမှာစိုးလို့ ခဏခဏ မဆက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဖုန်းက ဘယ်တုန်းက ဖြန့်ရောက်တာလဲ...”

“နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဦးဦးလည်း ပြန်ရောက်ရော အန်တီထက်ကလေး မမလေပြေက သူ့ကို တယ်လိုတွန်းချပါတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ကြံပါတယ်ဆိုပြီး ငိုကြွေးချက်မနဲ့ တိုင်လိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဦးဦးလည်း မမကို စိတ်ဆွဲ အရမ်းဆိုးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့ကုန်နေ...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အွန်စောရယ်၊ ဟိုမှာ ထီးလွင့်သွားပြီ၊ လိုက်ကောက်လိုက်ဦး”

အွန်စောက ထီးနှင့် ဆွဲခြင်းကို သွားကောက်ပြီး လေပြေရှေ့ ပြန်ရောက်လာကာ...

“မမလေပြေရယ် ... ခုမှ ပေါ်လာရသလား၊ ဘာလို့ အကြာကြီး ပြန်မလာဘဲနေရတာလဲ၊ အိမ်မှာ ကြီးကြီးကလည်း အရမ်း စိတ်ပူနေပြီ၊ မမ ထွက်သွားတာ နှစ်လတောင်ရှိပြီ၊ အိမ်ကိုလည်း အန်တီထက်တို့ အမျိုးတွေ အုပ်စီးနေကြပြီ ... ကြီးကြီးက မမဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ဆို၊ မမ သွားမယ်ပြောတဲ့ တောင်ကြီးမှာ ဖုန်းလှိုင်းမိရဲ့သားနဲ့ ပိတ်ထားတယ်ဆို...”

“ဖုန်းက ဘက်ထရီကုန်နေလို့ ပိတ်ထားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ တစ်ခါတလေ ကြီးကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက အိမ်ဖုန်းကိုဆက်ရတာဆိုတော့ ဖုန်းကို ကြီးကြီးက လာမကိုင်ဘဲ ထက်မြတ်သူ လာကိုင်တာနဲ့ တိုးမှာစိုးလို့ ခဏခဏ မဆက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဖုန်းက ဘယ်တုန်းက ဖြန့်ရောက်တာလဲ...”

“နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဦးဦးလည်း ပြန်ရောက်ရော အန်တီထက်ကလေး မမလေပြေက သူ့ကို တယ်လိုတွန်းချပါတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ကြံပါတယ်ဆိုပြီး ငိုကြွေးချက်မနဲ့ တိုင်လိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဦးဦးလည်း မမကို စိတ်ဆွဲ အရမ်းဆိုးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့ကုန်နေ...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အွန်စောရယ်၊ ဟိုမှာ ထီးလွင့်သွားပြီ၊ လိုက်ကောက်လိုက်ဦး”

ကျတော့ မမအတွက် စိတ်ပူလာလို့ထင်တယ်။ ကြီးကြီးကို မမ ဘယ်သွားလဲ မေးပြီး လိပ်စာတောင်းတယ်။ ကြီးကြီးက သူလည်း လိပ်စာ တိတိကျကျ မသိဘူးပြောတော့ ကြီးကြီး ကို ဆူတယ်။ သမီးအပျိုရွယ်လေး ဘယ်သွားလို့သွားမှန်း မသိရကောင်းလား ဘာလားပေါ့၊ မျက်နှာလည်း မကောင်း ဘူး၊ ငိုငိုနေတယ်”

လေပြေလည်း ငိုငိုသွားမိကာ ...

“အဲ့ဒီတော့ ထက်မြတ်သူက ဘာပြောသေးလဲ ...”

“မမလေပြေက အရွယ်ရောက်နေပြီတဲ့၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မရှိဘူးတဲ့၊ ပိုက်ဆံသုံးစရာကုန်ရင် ပြန်လာမှာပဲတဲ့၊ ပြန် လာရင်တော့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးပါ တဲ့၊ ဦးဦးလည်း သနားပါတယ်၊ မမအတွက် စိတ်ပူနေပုံ ရတယ်၊ ကြီးကြီးလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ နေနေရတယ်၊ ခု မမက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ အိမ်ပြန်လာတာ မဟုတ် လား၊ လာလေ... သွားကြမယ်လေ၊ မမကိုတွေ့ရင် ကြီးကြီး အရမ်းပျော်သွားမှာ ...”

လေပြေက ငေးငိုငိုငြိမ်သက်သွားမိပါသည်။ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ့်ရာကို ပြန်တော့ ပြန်ချင်သားပေါ့ ...။ ဖေဖေ လေပြေ ကို ရိုက်ဆုံးမမှာလည်း ကြောက်သည်။ ဖေဖေကို စိတ်လည်းနာ ပြီး သနားလည်း သနားသည်။ ကြီးကြီး မျက်နှာငယ်ရမှာလည်း စိုးသည်။ လေပြေရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရသည်။ ရှုပ်ထွေးသည့် ခံစားချက်ပေါင်းများစွာထဲက ရှင်းလင်းသည့် ခံစား

ချက်တစ်ခုကတော့ ဦးရှားရဲ့ အိမ်ကလေးဆီကနေ ခွဲခွာမလာချင် သေးတာပါပဲ ...။

ဦးရှား နောက်တီးနောက်တောက် ပြောပြဖူးတဲ့ ပုံပြင် ထဲက ယက္ခဝတီ မင်းသမီးလေးလို စာဆိုတော်လေးကို စိမ်းစိမ်း တားကား ချန်မထားခဲ့ချင် ...။

လေပြေ ချမ်းသာပြည့်စုံစွာ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို လွမ်းရသော်လည်း အဲ့ဒီအိမ်ကြီးက လေပြေအတွက် စိတ်ချမ်းသာ မှတော့ ပေးနိုင်ပါတော့မလားဆိုတာကိုလည်း လေပြေ သံသယ ဖြစ်မိသည်။ ဖေဖေဟာ လေပြေကို ချစ်သော်လည်း သူ့ဇနီးကို မလွန်ဆန်နိုင်တာကို လေပြေ သိသည်။ လေပြေတို့ မိသားစု ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို လေပြေ စွန့်ခွာမသွားချင် တာလည်း အမှန်ပင်။ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေကို ဖေဖေဇနီးနဲ့ အမျိုးအဆွေတွေရဲ့ လက်ထဲသို့လည်း မအပ်လိုက်ချင်ပါ။ ဒါဟာ မေမေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အိမ်၊ လေပြေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတဲ့ အိမ်။ ဒီအိမ်ကနေ ရွုံးနိမ့်ထွက်ခွာသွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဟု လေပြေက မာန်တင်းထားသည်။ သို့သော်လည်း လတ်တလောမှာတော့ လေပြေဟာ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်တဲ့ အိမ်ခန်း လေးတစ်ခြမ်းကို ငြိတွယ်နောက်ဆန်ငင်၍ နေလေသည်။

“နော် ... မမလေပြေ၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဟင် ... မမကလည်း ...”

အွန်စောက အားလျော့ စိတ်ပျက်သံဖြင့် ပြော၏။
လေပြေက ငေးငိုင်နေရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ငါ အခု ပြန်မလာချင်သေးဘူး၊ ကြီးကြီးကိုလည်း ငါနဲ့
တွေ့ခဲ့တယ်လို့ သွားမပြောလိုက်နဲ့ဦး၊ ဖေဖေကိုလည်း
မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောနဲ့၊ ငါ အခြေအနေ
ကြည့်ပြီး ပြန်လာသင့်တဲ့အချိန် ပြန်လာမယ်၊ ကဲ ... ငါ
သွားပြီ”

“မမ ... နေပါဦး မမ”

အွန်စောက လွမ်းခေါ်သော်လည်း လေပြေလည်း
မကြည့်ဖြစ်တော့ချေ။

လေပြေသည် အိမ်ရှာဝန်းထဲက ထွက်လာပြီး လမ်း
ထိပ်နားလေးမှာ ရပ်၍ တတ္တဆီ တားဖို့ စောင့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှာဝန်းထဲသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်လာသော
ဆီ ကားတစ်စီးက နောက်ပြန်ဆုတ်၍ လေပြေရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
ပါသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက ထက်မြတ်သူရဲ့ မိခင်
ဒေါ်အေးအေးအုပ်ငယ် ...။

“ညည်းက ဒီနားကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာတာပေါ့၊ အဒေါ်
ကြီးရဲ့၊ အဒေါ်ကြီးကလေး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မပြန်ဘဲနဲ့
ဘယ်ကိုးလာတာလဲ”

“ငါ့အိမ်က ဒီထဲမှာမို့လို့ ဒီကိုးလာတာပေါ့တဲ့ ...”

“အဒေါ်ကြီး မရှက်ဘူးလား”

“တာ ... ဘာ ...”

“အဒေါ်ကြီးသမက်က အဒေါ်ကြီးထက် ကြီးတာကို အဒေါ်
ကြီး မရှက်ဘူးလားလို့ မေးတာလေ ... ဟာဟ ...”

“ဟင် ... ညည်း ... ညည်း”

“အနာပေါ် တုတ်ကျသွားပြီထင်တယ် ...”

အဒေါ်ကြီးက ဆွေ့ဆွေ့ခန့်မတတ် ဒေါသတွေ ကြီး
လာကာ ...

“ညည်း လူကြီးကို တယ်စော်ကားပါလား၊ ဒီမှာ လေပြေ
သွေး ... ညည်း ဒီနားကို ခဏခဏ ရစ်သိရစ်သိ လာချောင်း
နေတာ ငါမသိဘူး မှတ်သလား၊ ခုတစ်ခေါက်ရော အိမ်ရိပ်
တောင် နင်းရဲရဲလား၊ ဒီမှာ ညည်းသိအောင် ပြောရဦး
မယ်၊ ညည်းအဖေ ငါသမက်ကလေး အခု ညည်းကို အရမ်း
စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ညည်းကို တွေ့တာနဲ့ ရိုက်ပြီး ဆုံးမမှာပဲ၊
ညည်း ပြန်လာရဲ လာကြည့် ... ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ၊ ခုဆို
ညည်းအဖေက ညည်းနှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ငါ့သမီးကို သနားလွန်း
လို့ ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ သိရဲလား၊ ငါ့သမီးတင် မဟုတ်ဘူး၊
ငါ့ကိုပါ ဖူးဖူးမှုတ်ပြီး ငါ့စီးဖို့ ကားတောင် ဝယ်ပေးထား
ရတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား ...”

အဒေါ်ကြီးက ဒေါသတကြီးပြောပြီး သူ့ကားသစ်
ကြီးပေါ် တက်ကာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သွားလေသည်။
လေပြေသည် ဒေါသလည်း ထွက်၊ ဝမ်းလည်းနည်း

၁၅၈ ■ ဖုလင်

ကာ မခံချင်စိတ်က ရင်ဝသို့လာဆောင်ပြန်တာမျိုး အော်ဟစ်လိုသော
ငိုပစ်ချင်လာပါသည်။

တက္ကဆီဌားပြီး ပြန်လာရင်း လေပြေ မျက်ရည်ကျ
လာသည်။ ကျလာသည့် မျက်ရည်ကိုသုတ်လိုက်၊ တောက် တစ်
ချက်ခေါက်လိုက်ဖြင့် လေပြေတစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာ ဖြောင်
ဆန်အောင် ခံစားနေရပါသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့
တော့ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာလေးမှာ ထိုင်နေသော ဦးရှားက လေပြေ
ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“လေပြေ ဘယ်ကပြန်၊ ဟင် ... မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလာ
တာဖြစ်လာလဲ ...”

“အင့် ... အိ ... အိ ... ဟီးဟီး ...”

လေပြေက ဦးရှား မေးတာကို ပြန်မဖြေဘဲ ကိုယ့်
အိမ်ခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်ရင်း တဟီးဟီး
ငိုချလိုက်လေသည်။

“ရှားကြီး ... မင်းလျှောက်နေတာ ဘယ်နှခေါက် ရှိပြီလဲ၊
လိပ်စာဖြင့် အတိအကျ မသိဘဲနဲ့ ... လက်လျှော့လိုက်
ပါတော့ကွာ၊ ငါလျှောက်နေရတာ ညောင်းပြီကွ ...”

ဇော်ကိုက တဂျီဂျီတားနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရှားမင်း
ကတော့ လက်မလျှော့ချင်သေးဘဲ အိပ်ရာဝန်းကြီးရဲ့ လမ်းတွေပေါ်
မှာ ဆက်လျှောက်နေမိပါသည်။

ဇော်ကို ပြောစကားအရ လေပြေ နေတယ်လို့ ထင်
ရတဲ့ ဒီအိမ်ရာဝန်းထဲကို လာရင်း လေပြေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံ
တစ်ရာ သိရလေမလား။ ဒါမှမဟုတ် လေပြေ ဒီကိုလာတဲ့အချိန်
နဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး သဲလွန်စ ရလေမလားဟု မျှော်လင့်မိတာပင်။

ဟိုတစ်နေ့က အပြင်ကပြန်လာပြီး ကလေးကြီး
တစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေတဲ့ လေပြေပုံစံက ခုထိ ရှားမင်း
မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်သေးပါ။

ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတာကို ဘယ်လို ချောမေးမေး
မရခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့်ပင် ဇော်ကိုကို အဖော်ခေါ်ကာ ဒီအိမ်ရာ
ဝန်းကြီးနားကို လာလာနေတာ ဒါပါနဲ့ဆို သုံးခေါက် ရှိပြီ ...။

“ရှားကြီး ပြန်ကြရအောင်ပါကွာ၊ ငါလေ မင်းကို ပြောပြ
မိတာ မှားပါတယ်ကွာ၊ ဒီနားမှာ သူ့အိမ်ရှိတယ်လို့ သေ
ချာပေါက် ပြောလို့မှမရတာ၊ သူ့အသိ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
အိမ်ကို ခဏခဏ လာတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်း
စုံစမ်းချင်ရင် ဒီလို သာလှိုင်းကြီး လျှောက်ကြည့်နေမယ်
အစား နောက်ယောင်ခံ လိုက်ပါလား ...”

“နောက်ယောင်ခံ လိုက်တယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာ
လွယ်တာကွ၊ စာကယ်တမ်းကျတော့ လူတစ်ယောက်
နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး၊
ပြီးတော့ လေပြေက အရမ်းပါးတာ၊ ငါ နောက်ယောင်ခံ
လိုက်ရင် မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လေပြေက သူ့ကိုယ်
ရှေးကိုယ်တာကို မေးတာတောင် မကြိုက်တဲ့လူဆိုတော့
ငါ နောက်ယောင်ခံလိုက်မှန်းသာ သိရင် မိုးမီးလောင်မှာ
ကွ ...”

“မင်း ဒီလိုပဲ ဒီနားမှာ လမ်းသလားရဲ့နဲ့တော့ သူ့သတင်း
ကို ရမှာမဟုတ်ဘူး ရှားကြီး၊ သူ့မင်းအိမ်က ထွက်ထွက်
သွားတယ်ဆိုတာ သူ့အိမ်ကို လာတာလည်း ဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်မှာပေါ့ကွ ...”

“ဒေါ်စောကိုတော့ တစ်ခါပြောပြဖူးတယ်တဲ့၊ သူ့ အပြင်
သွားရင် စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူ့သွားတာ သူ့အိမ်နားကိုပါတဲ့”

“သူ့အိမ်နားဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီနေရာက သူ့အိမ်
နား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့ ...”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေနိုင်တာပဲလေ ...”

“ဗုဇ္ဇ ရာခိုင်နှုန်းက မဟုတ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ချေက
တစ် ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတာ”

“အဲ့ဒီ တစ် ရာခိုင်နှုန်းကို မင်းပဲ ပြောပြခဲ့တာလေ၊ မင်း
ပြောတော့ လေပြေကို ဒီအိမ်ရာဝန်းထဲမှာ နေတဲ့သူလို့
ထင်တယ်ဆို ...”

“အေး ... မှားပါတယ်ကွာ၊ မှားပါတယ်၊ မင်း ဒီလို လာ
စုံစမ်းမယ် မထင်လို့ အာချောင်မိတာပါ”

ဇော်ကိုက ညည်းညူရင်း လမ်းဘေးက ခုံတန်းလေး
တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ ရှားမင်းလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။
ခုံထဲမှာတော့ မောနေသည်။ လေပြေ ငိုသံကလေးကို ခုထိ
ကြားယောင်နေသည်။ လေပြေအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်သည်။
သူခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ထိုင်နေမိသည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ လေပြေ ...”

ဇော်ကိုအသံကြောင့် သူ့ အလန့်တကြား ခေါင်း
ဆောင်လာသည်။ ဇော်ကို ညွှန်ပြသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့
ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာနေသော လေပြေကို တွေ့လိုက်

ရပါသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ တီရှပ်ပွပွနှင့် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော လေပြေကို သူ ငေးကြည့်နေမိဆဲ “ဟေ့ကောင် ... ငါတို့ကို သူမြင်လို့မဖြစ်ဘူးလေကွာ၊ လာ လာ ... ပုန်းနေမှဖြစ်မယ်”

ဇော်ကိုပြောမှ သတိဝင်လာကာ သူက မလှမ်းမကမ်းက အလှပုံဖော်ညှပ်ထားသည့် ပုဏ္ဏရိုက်ပင် လုံးလုံးလေးတွေနောက်သို့ ပြေးဝင်ကွယ်နေလိုက်ရင်း လေပြေကို ချောင်းကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမက ရှားမင်းတို့ ပုန်းနေသည့် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်ထဲ ကျော်ကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဟိုဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ရွှင်ရယ် အုန်းပင်တန်းနောက်မှာ ကွယ်၍ရပ်လိုက်သည်။

“အဟက် ... ဟက် ... သူလည်း တို့နဲ့ ဘဝတူပဲကွ”

လေပြေပုန်းကွယ်နေတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဇော်က မှတ်ချက်ချသည်။ လေပြေက အုန်းပင်ကြီး နောက်မှာ ကွယ်ရပ်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ဘက်သို့ ကြည့်နေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လေပြေ ကြည့်နေသည့် တိုက်ဝှေ့တာမှာ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် ရပ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လေပြေက ထိုဦးလေးကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ထူထပ်တစ်ဖက်က မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်သည်။

“ငိုနေတာလား မသိဘူးကွ ...”

ဇော်ကိုက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ သူလည်း ဇော်ကိုလိုပဲ ထင်မိသည်။

ထိုဦးလေးကြီးက ဝရန်တာမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ လေကျင့်ခန်းလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝရန်တာလက်ရန်းတို့ လက်ထောက်၍ လေပြေ ပုန်းနေသည့်ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

လေပြေက ခေါင်းပြု၍ ချောင်းနေရာက အုန်းပင်ပင်စည်နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲကပ်၍ ကွယ်နေလိုက်သည်။ ဦးလေးကြီးကလည်း ဝရန်တာမှာ ဆက်ရပ်နေရင်း လေပြေ ပုန်းနေသည့်နေရာဆီ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာနှင့် လေပြေ ပုန်းနေသောနေရာက လူလုံးကွဲစွာ မြင်သာသော အကွာအဝေးမှာ ရှိသည်။ ရှားမင်းတို့ကလည်း လေပြေကိုရော ထိုဦးလေးကြီးကိုပါ သေသေချာချာ မြင်ခွင့်ရနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ လေပြေက အနီးအနားက ရွှင်ရယ်အုန်းပင်တွေ၊ အလှစိုက်ထားသည့် တရုတ်စံကားပင်တွေကို အကာအကွယ်ယူကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

လေပြေ ပုန်းနေရာဆီသို့ ရပ်တန့် မျှော်ကြည့်စူးစမ်းနေပုံရသော အန်ကယ်လ်ကြီးက ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှား ပျာယာ ခတ်သွားပုံဖြင့် ဝရန်တာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ခြံဝန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာလေသည်။

လေပြေကတော့ အပြေးထွက်ခွာသွားနှင့်ပြီး အန်ကယ်လ်ကြီးသည် လေပြေ ပြေးသွားရာဘက်သို့ မြှောက်

လာရင်းကပင် ရုတ်တရက် ရင်ဘတ်ကို ဖိကာ ဒူးညှပ်တယ်။ ထိုသို့ သွားလေသည်။

ရှားမင်းနှင့် ဇော်ကိုမှာ တိုင်ပင်ထားသလိုပင် ဖုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လျက် အန်ကယ်လ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွား အေးလိုက်ရင်း ...

“အန်ကယ်လ် ... ရရဲ့လား၊ ခေါင်းမူးသွားတာလား”

“ဟို ... ဟိုမှာ ... သမီး ... သမီးထင်တယ်၊ လိုက်မှဖြစ်မယ် ဖယ် ... ဖယ်”

အန်ကယ်လ်ကြီးက လေပြေထွက်သွားရာဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြေးလိုက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မောဟိုက်လာပုံဖြင့် ဒူးညှပ်ကျသွားပြန်သည်။ ရှားမင်းနဲ့ ဇော်ကိုက တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ဖမ်းဆွဲထိန်းထားရင်း ...

“အန်ကယ်လ် ... အန်ကယ်လ် အနားယူမှဖြစ်မယ်”

အန်ကယ်လ်ကြီးက စိတ်လျှော့လိုက်ပုံဖြင့် သူ့ရင်ဘတ် သူဖိကာ ငြိမ်သွားသည်။

“အန်ကယ်လ် ... ခဏထိုင်နားပါဦး ခင်ဗျာ”

ရှားမင်းနှင့် ဇော်ကိုက အန်ကယ်လ်ကြီးကို ခုံတန်းလေးဆီသို့ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အန်ကယ်လ်ကြီးက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ကာ ခဏငြိမ်သက် အမောဖြေနေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းအေးလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရင်တို့ရယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင်တို့ နာကလေးမလေးကိုတော့ မြင်လိုက်ကြတယ်မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်တော့ မြင်လိုက်ပေမယ့် သေသေချာချာတော့ မမြင် ...”

“နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ရင် မှတ်မိဦးမလား ...”

“အသေအချာကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မှတ်တော့ မှတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေ့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သွားလာရင်း ခုနကလေးမလေးကို တွေ့ရင် အန်ကယ်လ်ဆီ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပေးပါကွယ်၊ အန်ကယ်လ်နာမည် ဦးရဲသွေးပါ၊ အန်ကယ်လ် ဖုန်းနံပါတ်က”

ရှားမင်းက ဦးရဲသွေး ရွတ်ပြသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... အန်ကယ်လ်လည်း သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးရဲသွေးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ရရဲ့လား အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖို့ရမလား ခင်ဗျ”

“ရတယ် ... ရတယ် ... အန်ကယ်လ်အိမ်က နီးပါတယ်၊ ဟောဟိုက ခြံတံခါး အနီရောင်နဲ့ဟာ အန်ကယ်လ်အိမ်ပဲ”

ဦးရဲသွေးက သူ့အိမ်ဘက်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ ရှားမင်းက ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်ကျန်ရစ်ရင်း ဦးရဲသွေးကို လှမ်းငေးနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေ ချစ်ဆွေးလျက် ဘာကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိဘဲ တွေ့ဝေနေမိပါသည်။ ဇော်ကိုက ရှားမင်းကို ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ရှားကြီး...”

သူ မဖြေနိုင်။ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။

“ခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ လေပြေ အိမ်ကထွက်ပြေးနေတဲ့ သဘောပဲ။ သူ ဘာလို့ထွက်လာတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သူ့အဖေကြီး ကြည့်ရတာတော့ သူ့သမီးအတွက် စိတ်ပူပေါ့ပဲပဲ။ လေပြေ မင်းအိမ်မှာ ငှားနေတာကို အကြောင်းကြား အသိပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မိန်းကလေး အပျိုအရွယ်လေး ခုလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာဇာတ်မြုပ်နေတာ လေပြေအတွက်လည်း မကောင်းဘူးလေ...”

“သူ့မှာလည်း အိမ်မှာမနေချင်တဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိမှာပဲလေ။ သူ မနေချင်လို့ ထွက်လာတဲ့နေရာကို ပြန်ရောက်အောင် ငါလုပ်လိုက်ရင် သူ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးမှာပေါ့... ပြီးတော့ သူ ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်။ သူ့အမေက နတ်ပြည်မှာတဲ့။ သူ့အမေက ဆုံးပြီပေါ့ကွာ၊ အဖေအကြောင်းတော့ သေချာမပြောဘူး။ သူ့လေသံကို ခန့်မှန်းမိသလောက်တော့ အဖေအပေါ် မကျေနပ်ချက် တစ်ခုခု ရှိပုံရတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုခု ရှိလို့သာ သူထွက်လာတာ နေမှာအဲ့ဒီတော့ သူ့ကို ငါ ပြန်ပို့ရင် သူ့ခမျာ...”

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် အဆက်မပြတ် အကြောင်းချက်တွေပေးနေသော ရှားမင်းသည် သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ခိုင်း

ကြည့်နေသော ဇော်ကိုအကြည့်တွေကြောင့် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြင့် ငြိမ်သွားသည်။

ဇော်ကိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ရင်း...

“အင်း... မင်းလည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့ကွာ”

“သံယောဇဉ်...”

ဇော်ကိုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မင်း လေပြေသွေးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

ရှားမင်းက မဖြေနိုင်ဘဲ ဝိုင်းသွားသည်။

သံယောဇဉ်တဲ့။

ညညဆို သူမ အိပ်လို့မှပျော်ပါ့မလားလို့ တွေးတောစိုးရိမ်မိတာဟာ သံယောဇဉ်လား...။ နံရံကို ပုတ်လာမယ့် အသံ တဘုတ်ဘုတ်ကို နားစွင့်နေမိတာဟာ သံယောဇဉ်လား...။

“ဦးရှား ပုံပြောပြ” ဟု တောင်းဆိုလိုက်တိုင်း စိတ်ပါလက်ပါ ပုံပြောပြခဲ့မိတာဟာ သံယောဇဉ်လား။ ကိုယ်က ပုံပြောရင် သူက ‘အင်း’ လိုက်တဲ့အခါ အဲ့ဒီ ‘အင်း’ သံကလေးကိုပဲ မက်မော နှစ်သက်နေမိတာဟာ သံယောဇဉ်လား...။

တချို့သော ညတွေမှာ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ ပုံပြောပြဖြစ်တဲ့အခါ လက်ဟန် ခြေဟန် သံနေသံထားတွေနဲ့ ကွက်စိပ်ဟောဆရာလို မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် ငပေါကြီးလုံးလုံး အဖြစ်ခံပြီး လေပြေ ပျော်အောင် ပျော်ဖြေခဲ့တာဟာ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ အရာကြောင့်လား...။ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ မှာ ကိုယ်စားဝင်ပြီး အသံတု အမျိုးမျိုးနဲ့ ဟန်ပန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပုံ

၁၆၈ ■ ပုညသင်

ပြောပြနေတဲ့ ကိုယ့်ကို ကြည့်ရင်း သူမ အားပါးတရ ရယ်စောတိုင်း ကိုယ်ပါ ကြည့်နှိုးပျော်ရွှင်လာရတာဟာ သံယောဇဉ်ကြောင့်လား။ ပုံနားထောင်ရင်းက အင်းသံကလေး ပျောက်သွားကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတဲ့ သူမ မျက်နှာကလေးကို ဒေါ်စော လာမနီးခင်အထိ ငေးကြည့်နေခဲ့မိတာဟာ သံ ... ယော ... ဇဉ် ... ပဲလား။

နေ့စဉ် သူမ ကြိုက်မယ့် ဟင်းတွေကို ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ စေတနာပါပါလေး ချက်ပြုတ်ကျွေးဖို့နေခဲ့မိတာကရော။

“မင်း မဖြေလည်း မင်းမေးချက်ကို ငါ နားလည်ပါတယ် ရှားကြီးရာ ...”

“ဘာ ... ဘာကို နားလည်တာလဲ”

“တစ်ခါတစ်ခါ ကာယကံရှင်တွေတောင် ဘာရယ်လို့ မစေခွဲနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဘေးလူက အရင်ရိပ်မိတာမျိုးတွေ ရှိတတ်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေပြေသွေးက မိဘအုပ်ထိန်းသူရှိတဲ့ မိန်းကလေးလေ၊ သူ့မှာ ဘာတွေပဲ စိတ်ညစ်စရာရှိရှိ သူ့မိဘရှိတဲ့ အိမ်မှာနေတာက သူ့အတွက် အလုံခြုံဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့အပေါ် တကယ် စေတနာမေတ္တာရှိရင် သူ့မိဘအရိပ်ကို ပြန်သွားဖို့ ကူညီရမှာပဲ”

ဇော်ကို စကားဆုံးတော့ သူ အကြာကြီး ငြိမ်ထိုင်နေမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေပါသည်။

အဲဒီညက လေပြေရယ် ... သူရယ် ... အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ အတူထိုင်နေခဲ့သည်။ ဒေါ်စောကတော့ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ တိစီဖွင့်ပြီး ကိုရီးယားကား ဇာတ်လမ်းတဲ့ ကြည့်နေသည်။

ထမင်းစားပြီးခါစမို့ လေပြေက ပျင်းရိရိကလေး ဖြစ်နေကာ မျက်ကြောကလေး စင်းလာပြီး ...

“ဦးရှားရဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ရယ်၊ မျှစ်ချဉ်နဲ့ ဝက်သားရယ်၊ မှိုအရည်သောက်ဟင်းရယ် စားလိုက်တာ အကြောတွေ တက်လာသလား မသိဘူး၊ အိပ်တောင် အိပ်ချင်လာပြီ”

ဟု ပြောပြီး တစ်ချက် သမ်းလိုက်သည်။ ရှားမင်းက အလင်းရောင်ကို နောက်ခိုင်းထိုင်နေတာမို့ လေပြေကို ငေးကြည့်နေတာကို လေပြေ သိပုံမရပါ။

“လေပြေ ...”

“အင်ဟင် ... ဦးရှား”

“လေဖြေကို ကိုယ့် ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ဆုံးစကားလေး နည်းနည်း ပြောချင်တယ်၊ လေဖြေ နားထောင်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

“အင် ...”

လေဖြေက ခေါင်းကလေးမော့ကာ စဉ်းစားသလို အိုက်တင်ခံနေပြီးမှ ...

“နားထောင်စေချင်ရင် ဒီည ပုံတစ်ပုံ ပိုပြောပြရမယ်”

“ပြောပါ့မယ် ...”

“အင်း ... ဒါဆို ဆုံးမတော့ ...”

ချစ်စဖွယ် အမူအရာကလေး ...။

ဒီလိုအမူအရာလေးတွေကို နောက် မြင်ရဖို့ဆိုတာ မသေချာတော့ပါ။

“လေဖြေအကြောင်းကို မေးတာမကြိုက်ရင် ကိုယ် မပေါ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လေဖြေမှာ အမေ မရှိတော့ရင်တောင် အဖေတော့ ရှိဦးမယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်၊ ခုလို လေဖြေက ဒီမှာ လာနေနေတော့ လေဖြေအဖေမမျှာ ဘယ်လောက် စိတ်ပူရှာမလဲ ...”

“ဖေဖေလား စိတ်ပူမှာ ...”

“ဒီလို မပြောရဘူး လေဖြေ ...။ လေဖြေအဖေဟာ ဘယ်လို အဖေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လေဖြေကို စိတ်ဆင်းရဲစေတဲ့ ဆိုးသွန်တဲ့ အဖေမျိုး ဖြစ်ရင်တောင် အဖေရှိတာဟာ အဖေ မရှိတာ

ထက်တော့ ကောင်းသေးတာပဲ၊ ဘယ်လို မိဘမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဆိုတာ သားသမီးအတွက် တံတိုင်းတစ်ခုပဲ၊ ခြေလက်ပြတ်နေတဲ့ မိဘဆိုရင်တောင် သားသမီးကို အကာအကွယ်လေးတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးနိုင်တာပဲ၊ ကိုယ့် အဲ့ဒါလေးပဲ ပြောချင်တာပါ၊ လေဖြေ အဖေရဲ့ အရိပ်ကို ပစ်ပယ်မထား စေချင်လို့ပါ”

လေဖြေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သွားခဲ့ပါသည်။ ရှားမင်းကတော့ မပြည့်တပြည့် လဝန်းဖြူဖြူပေါ်မှာ တိမ်ညိုမည်းတချို့ ဖြတ်သန်းလွင့်မျောသွားတာကို ငေးမော ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

“ဦးရှား ...”

“အင်ဟင် ...”

ရှားမင်းက ကောင်းကင်ပေါ် မော့ငေးရင်းကပဲ ပြန်ထူးမိသည်။

“လေဖြေကို အိမ်ပြန်စေချင်သလား ...”

“အင်း ...”

“လေဖြေက အိမ်မှာနေရတာထက် ဒီမှာနေရတာကို ပိုပျော်တယ်ဆိုရင်ကော ...”

“... ..”

“အဲ့ဒီလိုဆိုရင်ကော ဦးရှားက လေဖြေကို ပြန်စေချင်ဦးမှာပဲလား”

လေဖြေအသံက အက်သံပါလာသည်။ သူ့နှလုံးသားတွေပါ လိုက်အက်လာသလို ထင်မိသည်။

“ဟင်... ဦးရှား၊ လေပြေမေးတာ ဖြေလေး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကော ဦးရှားက လေပြေကို ပြန်ခိုင်းမှာပဲလား...”

ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ လေပြေ...။

ဒီမှာပဲ အမြဲနေလိုက်ပါတော့လို့ ပြောလိုက်ရင် ကိုယ်ဟာ မျှမျှတတ တွေးခေါ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ် တော့ဘူးလေ။ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတဲ့ အတ္တကြီးကြီး လူတစ် ယောက် ဖြစ်သွားတော့မှာလေ...။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်ခဲ့ရင် လူ တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အနားမှာ အမြဲနေအောင် ကိုယ်နဲ့ ပူးချည် ထားလို့ရတဲ့ ကြိုးတစ်ကြိုးအဖြစ်တော့ အသုံးမချချင်ပါဘူး ကလေး မရယ်။

“ပျော်ရာမှာ မနေရ၊ တော်ရာမှာ နေရ ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား လည်း ရှိသားပဲ လေပြေရယ်”

သူ့အခြေစကားကြောင့် လေပြေက သူ့ကိုနာကြည့် သော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ အော်လိုက်သည်။

“ဦးရှား... ငတုံးကြီး... ငအကြီး... ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ တဲ့ အဘိုးကြီး”

သူ လေပြေကို ငေးရိုရိုလေးပဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“တော်ပြီ... ဦးရှားနဲ့ စကားဆက်မပြောချင်တော့ဘူး၊ အိမ် ပေါ်တက်တော့မယ်”

လေပြေက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း ရှားမင်း

ကို စွေတေတေကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း စူပုပ်ထော်လန် နေပါသည်။

“တက်ချင်ရင်လည်း တက်လေ၊ ဒီည ပုံပြောရ သက်သာ တာပေါ့”

အိမ်ပေါ်သို့ တက်လုဆဲဆဲ လေပြေက ခြေလှမ်းတုံ ကာ ရှားမင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ဆောင့်အောင့်အောင့် လေ သံဖြင့်...

“ဒါဆို ဒီည ပုံမပြောတော့ဘူးလား”

“မပြောတော့ဘူး...”

ရှားမင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတော့မှ လေပြေက ဆောင့်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“ဟွန့်... အံ့ရော၊ သူ့ပုံကို နားထောင်ချင်မှန်းသိလို့ ဈေး ကိုင်နေလိုက်တာ၊ တကတည်း အမြင်ကတ်ချင်စရာကောင်း လိုက်တာ၊ ကဲ... ပုံပြောမှာဖြင့် ပြော၊ နားထောင်မယ်”

အဲဒီနောက်တော့ ရှားမင်းက ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် စတင်ပြောပြပါသည်။ ပုံပြင်ကလေးက ပျော်စရာကောင်းသော် လည်း ရှားမင်း စိတ်ထဲမှာတော့ မပျော်ရွှင်ဘဲ မှိုင်းညှို့နေပါသည်။ တိုယ့်ကိုကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလက်လက်လေးတွေကိုလည်း ရင်ဆိုင်မကြည့်ချင်တော့ပါ။

ခဏနေတော့ ဒေါ်စောကပါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လာ ထိုင်သည်။ မကြာခင်မှာပဲ ပုံပြင်နားထောင်နေသော သူမက ဒေါ်စော ကို မှီရင်း အိပ်ပျော်နေလေသည်။

ရှားမင်းသည် အိပ်ပျော်သွားသော သူမမျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ဒေါ်စောကို ကြည့်မိရင်း ...

“ဒေါ်စော ကျွန်တော် အပြင်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်ကိုတုန်း မောင်ရှားရဲ့”

“ဒီနား ခဏပါ၊ ခဏနေရင် လေပြေကိုနိုးပြီး အိမ်ပေါ် ခေါ်သွားလိုက်ဦး၊ ခုမှ အိပ်သွားတာဆိုတော့ ချက်ချင်း တော့ မနိုးလိုက်နဲ့ဦး၊ ဒီနားမှာ ခြင်နည်းနည်းကိုက်တယ်၊ ယပ်တောင်လေးနဲ့ ခြင်ယပ်ရင်း ခဏစောင့်နေပေးလိုက် ဦးနော် ဒေါ်စော ...”

“တကတည်း အမှီခံထားရတဲ့သူ့အတွက်တော့ စိတ်မပူဘဲ အိပ်ပျော်နေတဲ့သူကိုပဲ စိတ်ပူနေ၊ ဒီမှာဖြင့် ညောင်းလို့သေ တော့မယ်ဟာ”

“ခဏပဲဟာ ... ဒေါ်စောကလည်း”

“အေးပါဟယ် ... စိတ်ချလက်ချ ကြွတော်မူပါ”

ရှားမင်းက ဒေါ်စောကို မှီကာ အိပ်ပျော်နေသော လေပြေကို လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့်ပင် ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဇော်ကိုတို့အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်နေပါသည်။

ရှားမင်းသည် လမ်းမီးရောင် မှိန်မှိန်ကို အားကိုး၍ လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေရင်း တစ်ဝက်တစ်ပုလင်း ငွေလမင်းကို မကြာမကြာ မော့ငေးလာပါသည်။ ရင်ထဲမှာထား တိမ်ညိုဖုံးနေသည်။

“ဇော်ကို၊ ဇော်ကို အိပ်ပြီလား”

သူ ဇော်ကိုတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ခေါ်မိတော့ ဇော်ကို က အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ...

“ဟာ ... ရှားကြီးပါလား၊ ဒီအချိန်ကြီး မလာစဖူး ...”

“ငါ့ကို မင်း ဖုန်းခဏငှားပါလား”

“ဪ ... အေး ... ရတယ်လေ၊ မင်း ဘယ်ကိုဆက်မလို့ လဲ ...”

“ဦးရဲသွေးဆီ ...”

ရှားမင်း အဖြေကြောင့် ဇော်ကိုက ခဏငြိမ်သွား သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ အိမ်ပေါ်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်တက်ပြီး ဖုန်းယူလာပါသည်။

ဇော်ကိုက သူ့ကို ဖုန်းလှမ်းပေးရင်း ...

“မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“အေး ...”

“မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“မင်း စိတ်အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ...”

“ပြေပါတယ်၊ ပြေရမှာပေါ့ ...”

ဇော်ကိုက သူ့ပခုံးကို ဖွဖပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... မင်း အေးအေးဆေးဆေး ဆက်၊ ငါ အိမ်ထဲက ပြန်ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

၁၇၆ ■ ပုညသင်

ဇော်ကိုက သူ့အိမ်ကလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။
သူ ဇော်ကိုတို့အိမ်ရှေ့ ပိတောက်ပင်ရိပ်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်
ကာ ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။
သူ့လက်တွေကဖြင့် တုန်ရီလို့ ...။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာ ရှားမင်းက
လေပြေအတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူနွေးနွေးလေးပေါ်မှာ
ပဲပြုတ်ကလေးဖြူးပြီး ငါးရုံခြောက်ဖုတ်လေးတွေကို ကောက်ညှင်း
ပေါင်းပုံကလေး ဘေးမှာ ဝန်းရံပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါသည်။

အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ ဒေါ်စော၊ လေပြေနှင့်
ရှားမင်းတို့ သုံးယောက်လုံး မနက်စာ ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေး
တို့ စားနေချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့သို့ အမည်းရောင် Salsior ကားတစ်စီး
ရပ်လာပါသည်။

“ဗေဗေ ...”

ကောက်ညှင်းပေါင်း ဆုပ်ကလေးကို ပဲပြုတ်နှင့်လုံး
ဖြီး ငါးရုံခြောက်လေးနှင့် တို့ယူနေသော လေပြေက တုန်လှုပ်
စွာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းဆုပ်ကလေးကို ပန်းကန်
ထဲသို့ ပြန်ချထားလိုက်မိပါသည်။

“ဗေဗေ ... ဘယ် ... ဘယ်လိုသိ ...”

လေပြေ အံ့သြ တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်နေဆဲမှာပင် ဦးရဲသွေးက ရှားမင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ဦးရှား...”

လေပြေသည် ဒါဟာ ရှားမင်းရဲ့ သတင်းပေးမှုပဲဟု ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားကာ ရှားမင်းကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း ခပ်မာမာ တစ်ချက် ခေါ်လိုက်သည်။

ရှားမင်းက လေပြေကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည်။

ဦးရဲသွေးက လေပြေ လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“သမီး ဖေဖေနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ သမီး ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ နားလည်တယ်၊ သမီး ဒီလို ဘယ်လိုရောက်လာပြီး ဘယ်လိုနေနေတယ်ဆိုတာ မောင်ရှားမင်း ပြောပြလို့ ဖေဖေ သိပြီးပါပြီ၊ အန်ကယ်လ်သစ်လေးကို ခုလို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် မောင်ရှားမင်းကိုလည်း အန်ကယ်လ် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်ကွယ်”

လေပြေသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက် အေးစက်တင်းမာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ရှားမင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ဦးရဲသွေး ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ကားဆီသို့ လျှောက်သွားနေသော လေပြေဟာ နောက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်မသွား...။

ကားထွက်ခါနီးမှာ ဦးရဲသွေးက ရှားမင်းနှင့် ဒေါ်စောကို နှုတ်ဆက်နေသော်လည်း လေပြေက တင်းမာစွာ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ကားဘီးစလှိမ့်တော့မှ ဒေါ်စောကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒေါ်စော... လေပြေ သွားမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ဒေါ်စောက လက်တပြုပြန် မျက်ရည်သိမ်းလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

ရှားမင်းကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကိုယ့်အိမ်ကလေးဆက်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်လာပါသည်။

ကိုယ် တစ်သက်လုံး နေပျော်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးဟာ ဘာတော့လည်း ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

အိုင်း(၂)

“မောင်ရှားရေ... မောင်ရှား”

“ဪ... ဒေါ်စော”

ရှားမင်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ ထိုင်၍ စာဖတ်နေတုန်းမှာ ဒေါ်စောက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုလှမ်းအော်ခေါ်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။

သူက ဒေါ်စောကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိတော့ ဒေါ်စောက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း...

“မင်းက ဘာပြုံးတာတုန်းကွယ့်”

“ဪ... ဒေါ်စော ခုထိ ဇွဲမလျော့သေးတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ခုလာတာလည်း ကျွန်တော့် အိမ်တစ်ခြမ်းကို အငှားတင်ဖို့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား...”

“မှန်လိုက်လေ မောင်ရှားရယ်၊ ဒေါ်စောက ပွဲစားဆိုတော့ ပွဲစားအလုပ် လုပ်ရမှာပေါ့၊ မင်း အိမ်ခန်းကို အငှားပေးရင် ဒေါ်စောလည်း ပွဲခရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် မငှားဘူးလို့ ပြောထားပြီပဲ ဒေါ်စောရယ်”

“အေး... အဲဒါကိုက ပုံမှန်မဟုတ်တာပဲလေ မောင်ရှားရဲ့၊ ဟိုအရင်တုန်းကဆို တစ်လလောက် အိမ်ငှားမရှိရင်ဘဲ မင်း စီးပွားပျက်တော့မယ့်အတိုင်း ဒေါ်စောကို အိမ်ငှားတင်ပေးဖို့ ဂျီပူဂျီပူလုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ခု လေပြေ ပြန်သွားတာ လေးလတောင် ရှိနေပြီ၊ လေပြေ ပြန်သွားကတည်းက မင်း ဒီအခန်းကို အငှားမတင်တော့တာဆိုတော့ မင်းစီးပွား က တော်တော် ထိခိုက်နေပြီနော်...”

“ထိခိုက်လည်း ငတ်တော့မသွားဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် မတင်ချင်လို့ မတင်တာကို ဇွတ်အတင်း တင်ခိုင်းမနေပါနဲ့”

ဒေါ်စောက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် ရှားမင်း ရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“မင်း... လေပြေ ဒီကိုပြန်လာမယ်လို့ ထင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် မောင်ရှား”

“ဟာဗျာ...”

“ကဲ... ကဲ... ကြည့်၊ အဲဒါ ရှက်သွားတဲ့ရုပ်”

“ဒေါ်စော... ပြန်ဗျာ... ပြန်တော့၊ ဒီမှာ စာကောင်းကောင်း မဖတ်ရဘူး”

ရှားမင်းမျက်နှာက ချက်ချင်း နီရဲလာကာ ဖတ် လက်စ စာအုပ်ဖြင့် မျက်နှာကိုကွယ်ကာ စာဖတ်ချင်ယောင်ဆောင် လိုက်လေသည်။

ဒေါ်စောသည်လည်း ရှားမင်းရဲ့ ခံစားချက်ကို သိနေ ရသူမို့ ခေါင်းယမ်းရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

မောင်ရှားရဲ့ ခံစားချက်ကို ဥပေက္ခာပြုချင်တာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် မောင်ရှား ခုလိုကြီး စောင့်မျှော်နေတာက တဆိတ် တော့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဒေါ်စောတို့ကတော့ လက်တွေ့ကျကျပဲ၊ လေပြေ ဆွားကို သံယောဇဉ်ဖြစ်တုန်းက ဖြစ်လိုက်သည်။ လေပြေ ပြန်သွား ဆော့လည်း ဝမ်းနည်းပြီး ငိုရတာပါပဲ။ သို့သော်လည်း အချိန်ကြာ လာတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ သတိရပေ မယ့် သူ့ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ဘဝက အဝေးကြီးမို့ ဘယ်တော့ ပြန်လာ လေ့ဟု တမ်းတမနေချင်တော့ပါ။ ခုလောလောဆယ် အရေးကြီး ဘာက ကိုယ် ပွဲခရဖို့ပဲ...။

မောင်ရှားကတော့ လေပြေ ပြန်သွားတဲ့ အချိန်က စလို့ တမြေမြေ ဆွေးလျနေပုံနဲ့ သူ့အိမ်ခန်းအလွတ်ကလေးကို အငှားမတင်ဘဲ လေပြေကို တိတ်တခိုး စောင့်မျှော်နေခဲ့တာ...။ အဲဒီအိမ်ခန်းလေးကို သူကိုယ်တိုင် သန့်ရှင်းရေး ဝင်လုပ်နေတတ် တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအိမ်ခန်းလွတ်လေးထဲမှာ ညသွားသွား အိပ်တတ်တာ...။ ဒေါ်စောက မောင်ရှားအိမ်ကို မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေသူမို့ မောင်ရှားရဲ့ အပြုအမူနှင့် ခံစားချက်တွေကို နိပ်မိ နားလည်နေရပါသည်။

လေပြေ ပြန်သွားကာစတုန်းကတော့ မောင်ရှားက အိမ်ခန်းလွတ်ကလေးကို သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်နေတာ မြင်တိုင်...

“အိမ်ငှားတင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားတာလားဟင်...”

ဟု မေးရတာ အမောပါ။ နောက် တဖြည်းဖြည်းမှ မောင်ရှားဟာ ဒီအိမ်ခန်းလွတ်ကလေးမှာ ဘယ်အိမ်ငှားမှတင်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတာကို သိခဲ့ရတာ ...။

ခုခေတ်ကြီးမှာက အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် မရှိသူက ခပ်များများမို့ အိမ်ငှားချင်တဲ့သူတွေက ပုံနေတာ။ မောင်ရှားရဲ့ အိမ်ခန်းလေး လွတ်နေတာကို သိတဲ့သူတွေကလည်း ပြောပေးဖို့ ဒေါ်စောကိုပဲ အပူကပ်။ ဒေါ်စောကလည်း ပွဲခလိုချင်။ ဟင်း ... ခက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ မောင်ရှားရဲ့ ... မင်းလည်း ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို ဖြစ်နိုင်၏၊ မဖြစ်နိုင်၏ စဉ်းစားတတ်မှာပါ။ လေပြေက ခုမှ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်လေး၊ ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာသေး ...။ ခုလောက်နဲ့ သူ့ရွယ်တူ အဖော်တွေနဲ့ ပျော်ပါးပြီး မင်းကို ဘယ်သတိရပါတော့မလဲကွယ်။ ခုပဲ သူပြန်သွားတာ လေးလလောက်ရှိနေပြီ၊ မင်းကို အဆက်အသွယ်လုပ်သလား၊ တစ်ခါတလေ လာပြန်လည်သလား၊ ပြန်သွားတုန်းကရော မင်းကို တစ်ချက်လေး ငဲ့ကြည့်သလား၊ ဒါကို မင်းက အိမ်ခန်းလေး လွတ်ထားပြီး မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတော့ မင်းအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ သိပ်ရှုံးနိမ့်ရာ ကျမနေဘူးလား၊ လက်တွေ့ကျစမ်းပါ မောင်ရှားရယ်၊ လက်တွေ့ကျမှ ပိုက်ဆံရတာကွယ်၊ မင်း ခုနေ ငှားလိုက်ရင် ...”

“ဒေါ်စော ...”

ရှားမင်းက လက်ထဲကို စာအုပ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ချကာ လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်တော့မှ ဒေါ်စောက ဇက်ကလေးပုကာ သူ့စကားသူ ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ပါသည်။

“အေးပါ ... အေးပါ ... ဒီတစ်ခေါက်လည်း ဒေါ်စောပဲ အရှုံးပေးလိုက်ပါမယ်၊ မင်း စိတ်ပြောင်းရင်တော့ ဒေါ်စောကို ပြောပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်စောက လက်လျှော့၍ ပြန်သွားချိန်မှာ ရှားမင်းက ငေးငိုင့်၍ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်လေး ဖတ်လိုက်၊ စာလေးရေးလိုက်၊ ကျူရှင်လေး သင်လိုက်ဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ပျောက်အောင် ကြိုးစားနေရချိန်မှာ ခုလို ဒေါ်စော လာလာနေတာပြီဆို စိတ်က ချုံးချုံးကျသွားတတ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ရှားမင်းရဲ့ ဘဝဆိုတာ လေပြေရောက်မလာခင်အထိတော့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်တစ်ခုပါ။

လေပြေသွေး ဆိုတဲ့ ခဲလုံးလေး ကျလာတဲ့အချိန်က စပြီး ထသွားခဲ့တဲ့ ဂယက်တွေဟာ ခုထိတောင် မပျောက်ပျက်သေးဘဲ ဂယက်ငယ်လေးတွေ ဆက်ဆက်ထနေတုန်းပါ။

သို့သော်လည်း သူ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။ သူဟာ အသက် ၃၀ နီးပါးအရွယ် သာမန် ယောကျ်ားတစ်ယောက်။ ဘဝမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှပိုင်ဆိုင်ထားတာလည်း မဟုတ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် အဖေဆုံးသွားချိန်က စလို့ သူ့ဘဝဟာ ဒီလိုပဲ အထီးကျန်ကျန် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ နေထိုင်လာခဲ့တာ ...။

လေပြေ ရောက်လာချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝဟာ တစ်ဖန် ပြန်လည် နီးထသက်ဝင် စိုပြေလာခဲ့ရတာ။ ခုတော့လည်း ဒဲ့ရင်းပါပဲလေ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်လေး ချက်လိုက်၊ ကျူရှင် သင်လိုက်၊ စာရေးလိုက်နဲ့ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ရှိတော့လို့လဲ။ လေပြေကို သံယောဇဉ် ရှိပေမယ့်လည်း သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရင်မှာ ဖြစ်တည်တိုင်း မဆင်မခြင် ငြိတွယ်အပ်သော အရာမဟုတ်။

ရှားမင်းသည် သတိရတိုင်း သက်ပြင်းကိုသာ နာနာ ချရင်း ထိုင်ရာမှထကာ တစ်ဖက် အိမ်ခန်းလေးဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့မိသည်။ အိမ်ခန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ နေ့တိုင်း တံမြက်စည်း ဝင်လှည်းထားသဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည့် အိမ် ခန်းလွတ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဟာတာ တာ ခံစားချက်ကို ခံစားရပြန်သည်။

ရှားမင်းရဲ့ အိမ်ခန်းဘက်နဲ့ ခြားထားတဲ့ အထပ်သား နံရံနဲ့ ကပ်လျက်မှာတော့ ကာတွန်းရုပ်လေးတွေ ပါသည့် အနီရဲရဲ မွေ့ရာအပါးလေး၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ ဖက်လုံးတစ်လုံးနဲ့ စောင် ပါးကလေး တစ်ထည်က ပုံစံမပျက် ကျန်ရှိနေတုန်းပင်။

ဒီရောက်မှ ထပ်ဝယ်တဲ့ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးကိုမှ ပြန်ယူမသွားဘဲ လာတုန်းကအတိုင်း ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ် ပြီး ပြန်ထွက်သွားတဲ့အတွက် လေပြေရဲ့ အသုံးအဆောင်လေးတွေ ဟာ ခြေရာလက်ရာမပျက် ကျန်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းက ခေါက်စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ မစ်ကီးမောက်စ် ကာတွန်းရုပ်လေးပါ သည့် ကော်ဖီကြွေခွက်၊ ပန်းနုရောင် ရေဘူးလှလှလေးနှင့် ဖန်ခွက်

လေးတစ်လုံး။ ပြီးတော့ ကာတွန်းစာအုပ်နှင့် ဝတ္ထုစာအုပ်အဟောင်း သုံးလေးအုပ် ...။ အိပ်ရာခြေရင်းမှာတော့ pooh ရုပ်လေးပါသည့် အိမ်နေရင်း စီးသည့် ဖိနပ်လေး တစ်ရံ ...။ ဒါလေးတွေသာ အလွမ်းပြေ ကြည့်စရာ ကျန်နေခဲ့သည်။ ဒီပစ္စည်းလေးတွေကို မကြာခဏ ဖုန်ခါပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးနေတာမို့ ခုနေ လေပြေ ပြန်လာရင်တောင် အသင့်နေလို့ရနေသည်။ သို့သော် လာမယ်လို့ တော့ မထင်ပါဘူးလေ ...။

ရှားမင်းက အိမ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ခန်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒီညအဖို့ နံရံကို ပုတ်သံလိုလို ကြားပြီး လန့်နိုး မလာပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရပါဦးမည်။

ဒီခင်ဘာမနက်ခင်းက အရမ်းမအေးသော်လည်း နှင်းမှုန်လေးတွေဖြင့် မှုန်ရီနေခဲ့သည်။

ထိုဆောင်းနံနက်ခင်း တစ်ခုမှာပဲ ကံဇာတ်ဆရာကြီး က ရှားမင်းရဲ့ ကံတရားကို မျက်လှည့်ပြခဲ့ပါသည်။

သူ့အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်လာတော့ သူ နည်းနည်း ရင်ခုန်သွားမိသေးသည်။ သို့သော် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက လေပြေ အဖေကားကို မောင်းလာခဲ့ဖူးသော ဒရိုင် ဘာကြီး ဖြစ်သည်။

သူက အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး သွားလိုက် မြီး...

“ဦးလေး... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“လေပြေ ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ စာလေး လာပို့တာပါကွယ်”

ဒရိုင်ဘာကြီးက စာအိတ်လေး တစ်အိတ်ကို သူ့ လက်ထဲထည့်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဆက်ရပ်နေခဲ့သည်။

သူ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်လေးကို ဆွဲထုတ်ဖြန့် စိတ်လိုက်သောအခါ လက်ရေး ညီညီဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။

ယကွဝတီ မင်းသမီးလေးဟာ ဖခင်ဘုရင်ကြီး ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်ပါသွားရပေမယ့်လည်း ကျန်ရစ်လေတဲ့ စာဆိုတော်လေး အကြောင်းကိုပဲ အမြဲ တွေးတော နောက်ဆန်ငင်နေလိုက်တာ တစ်ရက်မှ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရတယ်လို့ကို မရှိဘူးတဲ့... ဒါပေမယ့် စာဆိုတော်လေးအပေါ်ကို အမျက်တော်ရှုနေမိတဲ့ အတွက် စာဆိုတော်လေး ရှိရာကို ပြန်မသွားဘူးလို့ပဲ အားတင်း ပြီးသာ နေရှာသတဲ့။ ဘယ်လိုပဲ အားတင်းနေပါစေ... ပုံပြင်တွေ မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် လောကကြီးကို ငြီးငွေ့စိတ် ကုန်သလိုဖြစ်ပြီး စာဆိုတော်လေးသာ သူ့ကို လာတွေ့ရင်ဖြင့် ရွှေစိတ်တော် ကြည်လင်စွာနဲ့ ကြိုဆိုမိမှာပဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သေချာနေသတဲ့... ဒါပေမယ့်လည်း စာဆိုတော်လေးက မင်းသမီးလေးရဲ့ နန်းတော်ကို လိုက်သွားဖို့ သတ္တိမရှိခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ မင်း သမီးလေးဟာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ရဲ့ စီးတော်ယာဉ်နဲ့ မြေမြန်တော် တပ်သားကို စာဆိုတော် လေးဆီ လွှတ်ပြီး သူ့စီးတော်ယာဉ်နဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့ဖို့ မှာလိုက် သတဲ့။ မင်းသမီးလေး အမှာတော်ပါးတဲ့အတိုင်း စာဆိုတော်လေး လိုက်ပါလာခဲ့ရင်တော့ မင်းသမီးလေးဘက် ကြိုဆိုဖို့ အသင့် ပါပဲတဲ့။ လိုက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။ ကဲ... ပုံပြင်လေးက တော့ ဒါပါပဲကွယ်...။

[ပုံပြင်ရေးသားသူ - ကုလားအုပ်မ]

၁၂ ■ ဖုလင်

ပုံပြင်ဖတ်ရင်း ပြုံးနေမိသော ရှားမင်းက ပုံပြင်ဆရာ
လောအခါ အသံထွက်ပြီးတော့တောင် ရယ်မောလိုက်မိသည့်
ဒရိုင်ဘာကြီး ကြည့်နေတာကို သတိရတော့မှ မျက်နှာပိုး သတ်ရင်း
“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ကားဆီသို့ မပြေးရုံတမည် ခြေလှမ်း
များဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူ့မျှော်လင့်တာက ဆံပင်တို့တို့ ကောက်ကောက်
နှုတ်ခမ်း ထူထူစုစုနှင့် ရယ်စရာကောင်းသော ကလေးမလေးသာ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူတွေ့လိုက်ရတာက ရွှေညိုရောင် ဆံနွယ်
ဆွေးတွေ ပခုံးနားသို့ ဖြာကျနေသော ဝဲကြွားလှပသော အပျိုမ
ကလေး ဖြစ်သည်။

အညိုရောင်ဆိုးဆေး ဆိုးထားသည့် ဆံပင်တို့ကောက်
ကောက်လေးဟာ လေးလအတွင်းမှာ လှပစွာ ရှည်စင်းလာခဲ့သည်။
ဆေးရောင်ပြန်ဆိုးကာ အဖျားကလေးတွေသာ ကွေးလိမ်နေသော
ဆံဝင်တွေကို သပ်ရပ်စွာ ပြန်လည်ပုံသွင်းထားပုံရသည်။ အရင်လို
စာကလေး တက်ဥချင်စရာ ငှက်သိုက်ပုံမျိုး မဟုတ်တော့။

ခူးဖုံးရုံကလေးပဲ ရှည်သည့် ကြက်သွေးရင့်ရောင်
သက်ပြတ်လည်ဟိုက် ကိုယ်ကျပ်ဂါဝန်ကလေးက သူတစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးသော သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကို တိတိကျကျ
သိလွင်နေအောင် ဖော်ပြထားသည်။

ဧည့်ခန်းအလယ်က တန်ဖိုးကြီးစွာ လှပသော အိမ်
ရောင် လည်သာ ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ခြေချိပ်ထိုင်နေသဖြင့် ခြေသင်္ဃာ
သား ဝင်းဝင်းလေးတွေသာမက ဒူးအထက်ပိုင်းအထိ ပေါ်လွင်နေ
သည်။

မျက်နှာကလေးကလည်း သူမြင်ဖူးသော မျက်နှာ
ပြောင်ကလေး မဟုတ်တော့။ စုစုခဲခဲလေးဖြစ်အောင် ပုံကျကျ
ရိတ်ထားသော မျက်ခုံးမွေးအောက်က ဆေးရောင်ခြယ်သထားသော
မျက်ဝန်းအစုံက ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ လှပသော်လည်း သူကတော့
မြင်ဖူးတဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေကိုပဲ နှမြောနေခဲ့မိသည်။

အနီရောင် ဆိုးဆေးကြောင့် လက်ညှိုးလေးနဲ့ လှူ
ပြီး တို့ထိချင်စရာ ဖူးရွနေသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို တင်းတင်း
စေ့ထားသဖြင့် မျက်နှာကလေးက တင်းမာသယောင် ထင်ရသည်။
ကိုယ့်ကို စောင့်ကြိုနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်
အတွက်တော့ လေပြေသွေး မဟုတ်သလိုပင်။

ကောင်မလေးကို တွေ့ရင် မာမာထန်ထန်လေး ခြေ
ဆိုပြီး ခေါင်းကို ဂေါက်ခနဲ ခေါက်ပစ်လိုက်ဦးမည်ဟု တွေးထင်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ရွှင်လာခဲ့တဲ့ စိတ်ဟာ မပုံမရဲ ခေါင်းဖြူ
သွားရသည်။ အဖြူရောင် ဆိုဖာပေါ်က ကြက်သွေးရင့်ရောင်
မင်းသမီးကလေးကတော့ သူ့ကို ခပ်တည်တည် လှည့်ကြည့်နေ
“ထိုင်ပါ ... ဦးရှား”

ဟု အဆင့်မြင့်သော လေယူလေသိမ်းဖြင့် ခြေ

လိုက်သည်။ ဟင်းအင်း ... အရင်လို ခပ်သွက်သွက်နဲ့ ထောင့်မကျိုး
တဲ့ လေသံမျိုးပဲ ကိုယ်ကြိုက်တာပါ လေပြေရယ် ...။

သူ ... သူမရှေ့က ဆိုဖာဖြူတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ခြေသလုံးလေးက ကိုယ်နဲ့နီးလှသဖြင့် ခြေသလုံးကို မကြည့်
မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားရသည်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခြေသလုံး
ခေါင်းများစွာကို မြင်ဖူးသော်လည်း ဒီခြေသလုံးဖြူဖြူလေးကတော့
သူ့ကို ရင်ခုန်တုန်လှုပ်စေလို့ပင်။ သူမရဲ့ ဝုံကြားတောက်ပလွန်း
သော အလှတရားက သူ့ကို ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်စေပါသည်။
ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါလား ... ရွှေစိတ်တော် ကြည်လင်စွာနဲ့ ကြိုဆို
နေတာ။ ပဲများပြီးတော့ ကြိုဆိုနေတာ မဟုတ်လား လေပြေသွေး။
ငါ့အိမ်ကို ဒီပုံနဲ့သာ လာကြည့် ... ငါ ညည်းကို ခေါင်းခေါက်ပြီး
ပြီ။ ခုတော့ ညည်းပုံစံက ‘အချေမကြီး’ ပုံ ပေါက်နေလို့ ငါ့မှာ
ညည်းကို အမ်းပြီး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူးလေ
လေပြေသွေးရဲ့ ...။

“ဦးရှားကို လေပြေ မေးစရာလေးရှိလို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်
ရတာပါ”

ညည်း ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ဒီပုံစံနဲ့ ဘာတွေ လာ ‘စား’
ဦးမလို့လဲ လေပြေသွေး ...။

ရှားမင်းက စိတ်ထဲက ပြန်ပြောသော်လည်း နှုတ်
ခမ်းကိုတော့ စေ့ပိတ်ထားကာ လွမ်းဆွတ်စွာ တစ်မိမိမိ ငေးကြည့်
ချင်သော ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ ဘေးသို့ ခပ်လွဲလွဲ ပိတ်ထား
ပါသည်။

“လေပြေမှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေလို့ အဲဒီအခက်အခဲ ကို ဦးရှား ဖြေရှင်းပေးနိုင်မလားလို့ မေးချင်တာပါ။ လေပြေ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေကိုလည်း ပြောပြပြီးပါပြီ။ ဖေဖေကလည်း ဦးရှား ဖြေရှင်းနိုင်ရင် ဖြေရှင်းဖို့ ခွင့်ပြုထားပါတယ်”

ကဲ... ရွှေမင်းသမီးရယ်။ လိုရင်းကိုသာ ပြောပါ

လေ ...။

“လေပြေ ပုံပြင်တွေ နားမယောင်ရတာ လေးလရှိနေပြီ ပုံပြင် နားထောင်ပြီးမှ အိပ်ပျော်နေကျဆိုတော့ ညည ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်တာလည်း လေးလရှိပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် လေပြေ အသက်တွေကြီးပြီး သေခါနီးအချိန် အထိ ညတိုင်း ပုံပြောတဲ့ တာဝန်ကို ဦးရှား ယူနိုင်မလား လေပြေ သိချင်ပါတယ် ...”

ရှားမင်းသည် လေပြေ စကားကို ချက်ချင်း သဘော မပေါက်ချေ...။ တစ်သက်လုံး ပုံပြောရမယ်ဆိုတော့...။ ညဘက် တွေလည်း ပြောရမယ်ဆိုတော့...။ ငါက သူ့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာ ကနေ ပြောရမှာလဲ ...။ သူ့အခန်းဝမှာ စပီကာတပ်ပြီး ပြောရ မှာလား...။ သူတို့အခန်းအုတ်နံရံတွေ ဒီလောက်ထူနေတာ အပြင် က ပြောနေတာတွေကို အထဲက ကြားရပါ့မလားဟု ရှည်ရှည်ဆေး ဆေး လျှောက်တွေးရင်း ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။ မျက်မှောင်ကြွယ် နေရင်းကပဲ ခေါင်းတစ်ချက် ကုပ်ရသေးသည်။

သူမကတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှားမင်းကို ကြည့် ချစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ ဦးရှား၊ တာဝန်ယူပေးနိုင်မလား။”

“ကိုယ်က ဘယ်နားကနေ ပြောရမှာလဲ...”

“လေပြေနားကနေ ပြောရမှာပေါ့”

“လေပြေက ဘယ်နားက နားထောင်မှာလဲ”

“လေပြေ အခန်းထဲကပဲ နားထောင်မှာပေါ့”

ရှားမင်းက မျက်မှောင်တွန့်လျက် ခေါင်းငုံ့ကာ ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးတေးတေး သဘောပေါက်လာ ကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော၍ လေပြေကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲ မှာ မျက်ရည်ကြည်ကလေးတွေ ဝေ့လည်နေခဲ့ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့် ခွန်းလေးတွေက မသိမသာလေး တုန်နေသည်။ ရှားမင်းသည် သူမနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ငြိတွယ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးရှိန်းမြဲ လျက် မျက်ဝန်းတွေ စွတ်စိုလာရာက...

“အဲဒီလိုဆို ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်မှဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု တိုးတိတ်တုန်ရီစွာ ပြောသောအခါ သူမက အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တည်တံ့နေသော မျက်နှာ သားဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညိတ်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ ... လက်ထပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

လေပြေသွေးတို့က ချစ်တာတောင် အဲဒီလိုပုံစံနှင့် ချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ပုံပြင်ရေးတာလည်း ရေးပေါ့ ဦးရှားရယ်၊ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေးတစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ် မဟုတ်လား၊ ဖေဖေ အလုပ်တွေကို ဝင်ကူရင်း လေ့လာသင်ယူပေါ့၊ ဦးရှားက ဖေဖေအလုပ်တွေကို နားလည်လာရင် ထက်မြတ်သူဘက် က အမျိုးတွေလည်း လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရတော့ဘူး ပေါ့”

ရှားမင်းသည် ဦးရဲသွေး နောက်က တကောက် ကောက် လျှောက်လိုက်ရင်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ သောင်းညာလာပါ သည်။

ဒီနေ့လည်း ခါတိုင်းနေ့တွေကလိုပဲ ကိုယ်ယောက္ခမ နောက်က လိုက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စတွေကို လေ့လာသင်ယူနေရတာ ပင်။ ဦးရဲသွေးမှာက ပဲဆီသန့် ထုတ်လုပ်သော စက်ရုံရှိသည်။ ကုန်ကြမ်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူသည့် ပွဲရုံတစ်ခုလည်း ဘုရင့် နောင်မှာ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ... ရန်ကုန်-နေပြည်တော် ပြေးဆွဲ သည့် အဝေးပြေးကားကြီးတွေလည်း ရှိသည်။

လေပြေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာ သူက လေပြေအိမ် မှာ လိုက်နေရပြီး လေပြေဆန္ဒအရ သူ့ရဲ့ ကျူရှင်ပြသည့် အလုပ် ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကျူရှင်မပြရတော့လည်း ပုံပြင်လေး တွေ ပိုရေးဖြစ်တာပေါ့ဟု တွေးရင်း ပုံပြင်ရေးဖို့ အားခဲနေတုန်း မှာ လေပြေက သူ့ကို တိုက်တွန်းလာပါသည်။

လေပြေမှာက သူ့မိတ္တူနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမြဲ အပူတစ်မျိုးကပ်ကာ မအေးချမ်းနိုင်အောင် ရှိသည်။

လေပြေအဖေ ဦးရဲသွေးက သမီးကို ငဲ့ညှာလိုက် သောသည့်အနေဖြင့် သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်နေသည့် ထက်မြတ်သူရဲ့ အမေ၊ ညီမနှင့် မောင်ကို အိမ်မှာမနေစေတော့ဘဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း သပ်သပ် ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

လောလောဆယ်မှာ ဦးရဲသွေး အိမ်မှာမရှိလျှင် ထက် မြတ်သူက တစ်ယောက်တည်း သမား ... လေပြေမှာက ရှားမင်း နဲ့နေတာမို့ လေပြေက အားတွေရှိနေပုံ ရပါသည်။

“သမီးကို ကြည့်ထိန်းပေးပါ မောင်ရှားရယ်၊ သမီးက သိပ်စိတ်ကြီးတယ်၊ အန်ကယ်လ်ဇနီးကိုလည်း အန်ကယ်လ် ထိန်းမယ်၊ မင်းလည်း လေပြေကို ထိန်းပေးပါကွယ် ...”

ဦးရဲသွေး စိတ်ပူတာလည်း မလွန်ပါ။ လေပြေဟာ သူ့မိတ္တူ လမ်းလျှောက်လာရင်တောင် ခြေထိုးခံချင်တဲ့ လူမျိုး ... မှာ လေပြေနားကပ်ကာ အမြဲပဲ ဖျောင်းဖျ ချော့မော့ပေးနေ ပါသည်။ သူ့မိတ္တူ ဘာလုပ်လုပ် လေပြေ မျက်စိထဲမှာ အမြဲ

ကြည့်မရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူက လေပြေကို နားချကြည့်သည်။

“လေပြေရယ်... သူ့ကို ဒီလောက် မုန်းနေရင်လည်း ကိုယ့်တို့ သပ်သပ် ခွဲနေလိုက်မယ်လေ...”

“အို... ခွဲမနေပါဘူး... ဦးရှားကလည်း၊ လေပြေတို့ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့နေ့ဟာ ထက်မြတ်သူ အမျိုးတွေ ဒီအိမ်ပေါ်က တက်လာမယ့် နေ့ပဲ။ လေပြေမေမေနဲ့ အတူနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို သူ့လက်ထဲ အပါမခံနိုင်လို့ လေပြေ မကြည့်ချင်တော့ မျက်နှာကို အောင့်အည်းကြည့်ပြီး ဒီအိမ်မှာ နေနေတာ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုလည်း သူ့လက်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ အဲ့ဒီတော့ လေပြေက ဒီအိမ်ကို ထက်မြတ်သူ အုပ်စီးမသွားအောင် ကာကွယ်မယ်၊ ဦးရှားက ဖေဖေအလုပ်တွေကို ထက်မြတ်သူ အမျိုးတွေ အုပ်စီးမသွားအောင် ကာကွယ်ရမယ်၊ လေပြေတို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် တာဝန်ယူကြတာပေါ့...”

အဲ့ဒီလို စကားတွေ ပြောနေသော လေပြေကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေခဲ့မိဖူးသည်။ လေပြေဟာ သူထင်သလို ကလေးဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သူမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ သေချာသည်။

ရှားမင်းဆန္ဒကတော့ ကိုယ်ချစ်သော မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဘဝထဲကိုပဲ ခေါ်ဆောင်သွားချင်တာပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကနေ ရဲ့အလယ်မှာ ခြားထားတဲ့ အထပ်သားနံရံကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး အိမ်

ကျယ်ကျယ်လေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြမည်။ သူမအတွက် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။ ကျူရှင်လစနှင့် စာမူခလေးတွေ ရလျှင် လေပြေ လိုချင်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးမည်။ ဒီလိုမျိုး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိပေမယ့် လေပြေက ကိုယ့်အိမ်ကလေးမှာ မပြည့်မစုံနဲ့ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲလေဟု စိတ်လျော့ရကာ လေပြေတို့ အိမ်မှာပဲ လာနေလိုက်ရတော့တာ။ ယောက္ခမဖြစ်သူကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို ထည့်မတွက်ဘဲ သူ့သမီးကလေးကို ထိန်းကြောင်း သွန်သင်ပေးမယ့်သူအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပေးခဲ့တာပါ။

လေပြေဆန္ဒအရ၊ ဦးရဲသွေးရဲ့ ဆန္ဒအရ၊ ယောက္ခားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားအရ၊ ဒီလို စီးပွားရေးအလုပ်တွေကို လိုက်လေ့လာနေခဲ့ရတာ ခုဆို တစ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ...။ ခက်တာက ဒီအလုပ်တွေကို သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဉာဏ်ကလည်း အထုံအထိုင်း ဖြစ်သွားပြီလားမသိ။ စီးပွားရေးသဘောတရားတွေကို ခုထိ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ လေပြေကတော့ ဒါကို မကျေနပ်ချင်...။ သူ့ကို မတက်ကြွဘူးဟု ပြောတတ်၏။

“မောင်ရှားရေ... မင်း ပြန်နှင့်လိုက်တော့၊ အဖေ ဒီနေ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဂေါ်ဖ်ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ နောက်ကျမယ်၊ ဦးလူမော်ရေ... မောင်ရှားကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါဦး၊ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ရုံးခန်းမှာ ပြန်လာခေါ်...”

“နေပါစေ အဖေ၊ ဒီအချိန် ကားလမ်းတွေက အရမ်းကားကျပ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့နေရရင် အဖေဆီ

နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်နေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်နဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာကွာ၊ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“ရပါတယ် ... အဖေ၊ မပို့ခိုင်းပါနဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆို ရုံးကား တစ်စီးစီးကို မောင်းပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရုံးကားတွေလည်း တစ်စီးမှ မအားပါဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်နဲ့ ပြန်တာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါဆို တက္ကသိုလ် ငှားလို့ရတဲ့ လမ်းမထိပ်အထိ ဦးလူမော်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်၊ မင်းလည်း ကားမောင်းနိုင်ဖို့ ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါလား မောင်ရှားရာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းနိုင်ရင် မင်း သွားရေးလာရေးအတွက် ကားတစ်စီး သပ်သပ်ပေးထားလို့ ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော် မောင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ် အဖေ၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝ အဆင်မပြေဘူး၊ စတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်တာနဲ့ လက်တွေတုန်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာတာ”

“အေး ... အေးပါကွာ၊ အဲ့ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကဲ ... သွား ... သွား၊ သမီး ဒီအချိန် မင်းကို မျှော်နေလောက်ပြီ”

ဦးရဲသွေးက သွားခိုင်းလိုက်တာနှင့် ရှားမင်းက မြင်း

အောင်းထဲက အလွတ်ခံလိုက်ရသော မြင်းလို တက်ကြွစွာဖြင့် ဦးရဲသွေး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

ဦးရဲသွေး ရုံးထိုင်သည့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ သူ့အတွက် အခန်းတစ်ခု သီးသန့်ပေးထားပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်ပြီး ထိုင်နေရတာလည်း ဝင့်ကြေးတစ်ခု ...။ လုပ်ငန်းတွေကို ဦးရဲသွေးနှင့်အတူ လိုက်စစ်ဆေးနေရတာလည်း ဝင့်ကြေးတစ်ခု ...။ သို့သော် လေပြေ ဆန္ဒလေးကို လိုက်နာချင်တာမို့ သူ ဒီအလုပ်တွေအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနိုင်ဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားနေရတာပင် ...။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ရုံးခန်းထဲမှာ စာရင်းတွေ စစ်ဆေးရင်း ပျင်းရိလာတဲ့အခါ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ်လေး ထုတ်ပြီး ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်တော့ ရေးမိတတ်ပါသည်။

“မောင်ရှား ... ပြန်တော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလူမော်၊ ကျွန်တော့်ကို လမ်းထိပ်အထိပဲ လိုက်ပို့ပေး၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် ငှားသွားမယ်”

“လေပြေကတော့ မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ၊ မင်း အဲ့ဒီလို ကြုံသလို သွားလာနေတာကို လေပြေက ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

ဦးလူမော် စကားကြောင့် ရှားမင်းက ပြုံးရင်း ကားချွန်ခန်း ဦးလူမော်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ချစ်သော ကောင်မလေးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့မဟုတ်တာလေးတွေကိုလည်း လိုက်ပြီး စိတ်တိုနေတတ်သည်။

လေပြေက ရှားမင်းကို အမြဲပဲ အကျီ ဘောင်းဘီ အကောင်းစား တန်ဖိုးကြီးတွေ ဝတ်စေချင်သည်။ စတိုင်လ်ကျကျ နေစေချင်သည်။ ကားကို ဖိမိကျကျ စီးစေချင်သည်။

အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ ထက်မြတ်သူရဲ့ ညီမ အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပိုဆိုးလာသည်ဟုဆိုလျှင် ဘာဆိုင်လို့လဲဟု ထင်စရာရှိသည်။ ဆိုင်တော့ဆိုင်သည်။ ထက်မြတ်သူရဲ့ ညီမလေးဟာ ရုပ်ချောချော မာယာကြွယ်ကြွယ်လေး။ သူ့ယောက်ျားက ဟိုင်းဘော့စ် ဆိုလား။ သူ့အစ်မဆီလာလိုက်ရင် ကားအကောင်းစားနဲ့...။ လူပုံကလည်း မင်းသားတစ်ပါးနယ် စတိုင်လ်ကျနေကာ သူ့ရဲ့အောင်မြင်နေသော လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်း တွေအကြောင်းကို လေသံမြင့်မြင့်နှင့် ပြောတတ်သည်။ သူတို့ လင်မယား အိမ်လာလည်ပြီး ပြန်သွားတိုင်း လေပြေက သူ့ကို အလုပ်ကို ပိုပြီး ကြိုးစားဖို့ တဂျီဂျီ တိုက်တွန်းတတ်ပါသည်။

“မောင်ရှား... ဘယ်နားမှာ ရပ်ပေးရမလဲ”

“ဟို ရှေ့မှတ်တိုင်နားမှာ ရပ်ပေး ဦးလူမော်”

“မင်း ဘတ်စ်ကားတော့ စီးမသွားနဲ့နော်”

“အဟဲ့... မစီးပါဘူး ဦးလူမော်ရ”

“မင်းက သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးလူမော်က ကားကို ကားမှတ်တိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း မှာ ရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရှားမင်းက ကားပေါ်က ဆင်းမည်ပြင် ပြီးမှ ဦးလူမော်ကို မေးဖို့သတိရကာ...

“ဦးလူမော် သားလေး ဒီနှစ် ဘယ်နှတန်းလဲဗျ”

“ခြောက်တန်းတက်ရမှာလေ...”

“ကျူရှင်တွေ ဘာတွေ ယူလား”

“မယူနိုင်ပါဘူး မောင်ရာ...”

“ဒါဆို ဒီနှစ်အတွက် စိတ်မပူနဲ့ ကျွန်တော် သင်ပေးမယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ကွာ”

ရှားမင်းက နောက်ကားရှင်းမရှင်း ကြည့်ပြီးမှ ကား တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

သူက ပလက်စောင်းပေါ်မှာ ရပ်ကာ တက္ကဆီ စောင့်နေလိုက်သည်။ ညနေစောင်းချိန်မို့ တက္ကဆီတိုင်းလိုလိုမှာ ဓရီးသည် ပါနေသည်။ ၁၅ မိနစ်ကြာသည်အထိ ကားငှားလို့ မရသောအခါ သူက ဘတ်စ်ကားကို မျက်စောင်းထိုးစ ပြုလာပါသည်။

ကိုယ်ဟာ သူဌေးသမီး ယောက်ျား၊ သူဌေးသမက် ဆိုသော်လည်း ယောက္ခမပိုက်ဆံဟာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဟု ခံယူထားသူမို့ ပိုက်ဆံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချွေတာတတ်တာ သူ့အကျင့်ပင်။

လောလောဆယ်မှာ တက္ကဆီလည်း ငှားမရ၊ မှတ်တိုင်မှာ ရပ်လာသည့် ဘတ်စ်ကားတွေကိုလည်း မြင်နေရ၊ ကားတွေက ကိုယ်တို့လမ်းထိပ်နားထိ ရောက်မှန်းလည်း သိနေတာမို့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားပြီး အသင့်ရပ်လာသည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် ပြေးတက်လိုက်ပါသည်။

ဘတ်စ်ကားစီးရင်း ဗိုက်ကလည်း ဆာတာတာ ဖြစ်

လာသည်။ ဒီညနေစာကို ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်လေးနဲ့ စားရင် ကောင်းမှာပဲဟု ဘတ်စ်ကားစီးရင်း တွေးတောလာပါသည်။

မနက်က ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် စားချင်သည်ဟု အွန်စောကို ပြောမိတော့ အွန်စောက ဈေးမသွားရသေးလို့ ခရမ်းချဉ်သီး ကုန်နေတယ်ဟု ပြောတာကို သတိရသည်။ လမ်းထိပ်မှာ မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်တော့ လမ်းဘေးမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်သည် လေးတွေ တွေ့တာမို့ အတော်ပဲဖြစ်သွားကာ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်း နည်းနည်း ဝင်ဝယ်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် သူက မီးဖိုချောင်ထဲ တန် ဝင်သွားသည်။ ဟင်းချက်နေသော အွန်စောက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဦးရှား ... ဗိုက်ဆာလာလို့လား”

“အေး ... နည်းနည်းတော့ ဆာတယ်”

“ထမင်းဦးလိုက်ရမလား”

“မဦးနဲ့ဦးလေ၊ လေပြေနဲ့မှ အတူတူစားမှာပေါ့”

“အဆာပြေ စားမလားလို့ပါ”

“မစားဘူး၊ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်လေး ချက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မ ချက်ပေးရမလား”

“မချက်နဲ့၊ နင်ချက်ရင် အစပ်အဟပ်မတည့်ဘူး၊ ငါစားချင်တဲ့ အရသာ ငါပဲသိတယ်၊ လေပြေရော အပေါ်ထပ်မှာလား၊ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဟုတ် ...၊ စောစောကတော့ တီဗီကြည့်နေတာပဲ ...”

ရှားမင်းက ဝယ်လာသည့် ခရမ်းချဉ်သီးထုပ်ကို မီးဖိုချောင်ထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ အပြင်က ပြန်လာလို့ ကိုယ့်ဇနီးလေးကို မြင်လိုက် တွေ့လိုက်ရရင် တော်တော် စိတ်ချမ်းမြေ့ရတာမို့ပင်။

ရှားမင်းက စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်နေသော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အနားမှာလည်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်၊ ကာတွန်းစာအုပ်တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ iPad ကို တင်ထားပြီး နားနှစ်ဖက်မှာတော့ အီးယားဖုန်း တပ်လျက်သား။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီ iPad နဲ့ ဂိမ်းဆော့လိုက်၊ သီချင်းနားထောင်လိုက်၊ အင်တာနက်သုံးလိုက်ဖြင့် သူ့ခမျာ နားကို မနားရရှာပါ။

“ဒီအချိန်ကြီး အိပ်နေလိုက်တာ၊ နီးရင်တော့ ထုံထိုင်းလေး လံနေတော့မှာပဲကွာ၊ အချိန်မတော် အိပ်တော့ ညကျ အိပ်မပျော်တော့ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ ဒီယောကျ်ားပဲ အာပြီအောင် ပုံပြောတော့ပေါ့ ... ဟုတ်လား ဂျစ်တူးမလေး”

ရှားမင်းက အိပ်ပျော်နေသော သူမမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ကာ ချစ်စနိုးနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း သူမ နားမှာတပ်ထားသည့် အီးယားဖုန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ဖြုတ်၊ ရင်ဘတ်ပေါ်က

i pad ကို ယူကာ ပါဝါပိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ဆေး စားပွဲလေးပေါ် လှမ်းတင်၊ ပြန်ကျနေသည့် စာအုပ်တွေ လိုက်ကောက်စီထပ်ပြီးမှ စောင်ပါးလေးကို ယူကာ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်ကြီး မအိပ်စေချင်ပေမယ့် အိပ်နေတော့လည်း မနိုးရက်ပြန် ပါ။ နို့မိပြန်ရင်လည်း သူမ စိတ်ဆိုးမှာ သေချာသည်။

ခုချိန်မှာ လေပြေဟာ ကိုယ့်ဇနီးလို့ ဆိုပေမယ့်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဆိုးတာတွေတဲ့ နှမကလေးလို့၊ ကိုယ် ဆုံးမ ရမယ့် တပည့်ကလေးလို့ ထင်မိတုန်းပင်။ ဘာမဆို ယုယဉ်းညှာ ကာ သူမကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း ထားခဲ့ပါသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဒီကလေးမလေးဟာ ကိုယ့်ဇနီးဖြစ် လာလိမ့်မယ်လို့လည်း မတွေးခဲ့။ ချစ်ရုံသက်သက် ချစ်ပြီး လွမ်းရုံ သက်သက် လွမ်းကာ ကိုယ့်အိမ်ကလေးဆီကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်လာဖို့လောက်ပဲ မျှော်လင့်မိတာပါ။

သူမကို လက်ထပ်ယူရတာကိုက သိပ်ကို အားနာ စရာကောင်းနေပြီဟု ယူဆကာ သူမမျက်နှာညိုတိုင်း ကိုယ့်မှာ နေစရာမရှိအောင် ခံစားရမြဲပင်။

ရှားမင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်လွှဲထိုင်ကာ သူမ မျက်နှာကို ငုံ့ငေးနေပြီးမှ သူမရဲ့ နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး ငုံ့နမ်း လိုက်မိသည်။ သူမကတော့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ အိပ်မော ကျမြဲ ကျနေခဲ့ပါသည်။

အဲကွန်းဖွင့်ထားတာမို့ အခန်းထဲမှာတော့ အေးစိန် နေခဲ့သည်။ စောင်ပါးကလေး ခြုံပေးထားပေမယ့်လည်း သိပ်များ

အေးနေမလားဟု စဉ်းစားကာ ရီမု လှမ်းယူ၊ အဲကွန်းကို လျှော့ လိုက်ပြီးမှ သူ အဝတ်အစားလဲရသည်။

လေပြေ ဆင်ထားသည့် ခြောက်သောင်းတန် ရုပ် အင်္ကျီကို ဖွဖွလေးချွတ်သည်။ ခြောက်ထောင်တန် ရုပ်အင်္ကျီလောက် သာ ဝတ်ခဲ့ဖူးသူမို့ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အင်္ကျီကို ဝတ်ရတော့ ကျောပဲ ယားသလိုလို၊ ချွေးပဲ ပေမှာစိုးသလိုလို။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအင်္ကျီ ပေရေဟောင်းနွမ်းမှာ စိုးတာနဲ့ပဲ အသွားအလာ အနေ အထိုင်ကို ဂရုစိုက်နေရသည်။ လေပြေက ...

“ဦးရှား အိမ်ကပါလာတဲ့ အင်္ကျီတွေ လုံးဝမဝတ်နဲ့တော့ နော်၊ အဲ့ဒါမျိုးအင်္ကျီက ဒီမှာဆို ဦးလူမော်ပဲ ဝတ်တာ၊ ဦးရှား အဲ့ဒီအင်္ကျီတွေ ဝတ်နေရင် အိမ်က မိတ္တေးတော်က ဦးရှားကို ဘယ်ဘဝက လာသလဲဆိုပြီး အထင်သေး နှိမ့်ချ နေလိမ့်မယ်၊ လေပြေ ယောက်ျားအနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ ဝတ်ရမယ်”

ဟု ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုသာ မငြင်းရဲတဲ့ ဝတ်လိုက်ရတာပင်။ ဒါတောင် လေပြေ ဇွတ်အတင်း ဝတ်ခိုင်းနေတဲ့ စတိုင်လ်ဆောင်းဘီတွေ၊ နက်ခံတိုင်တွေ၊ ဘွတ် တွေ ရွတ်တွေကို မဝတ်ပါရစေနဲ့ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြော ထားလို့ ပုဆိုးလေး ဆက်ဝတ်ခွင့်ရနေတာပင် ...။ ခုလို အိမ်ပြန် ရောက်ပြီး ပုဆိုးအနွမ်းလေးနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအဟောင်းကလေးကို လွဲ ဝတ်လိုက်ရတော့မှ လူက သက်သာချောင်ချိသွားရတာပဲပါသည်။

ရှားမင်းက အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် အခန်းတံခါးကို ဖွဖွပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူစားချင်သည့် ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ကို အေးအေးဆေးဆေး ချက်နေလိုက်သည်။ အွန်စောက အနားမှာ လာရပ်ကာ ...

“ဦးရှား ... ကျွန်မ ဘာကူရဦးမလဲ”

“ရတယ် ... မကူနဲ့၊ ဒီညနေ နှင့်မမ စားဖို့ ဘာရှိလဲ”

“ငါးခုကြော်ရယ်၊ ငါးဥချက်ရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်ရယ် ရှိတယ်”

“ငါးခုကို ဘယ်လိုကြော်လဲ ...”

“တစ်ပိုင်းစီ ဖွန်းပြီး ဆီထဲထည့်ကြော်တာပေါ့”

“အဲဒီလိုကြော်ရင် လေပြေ မကြိုက်ဘူးလေ၊ ယိုးဒယားစတိုင်လ် ငါးခုမွကြော်လေးမှ ကြိုက်တာ ...”

“ကျွန်မ မကြော်တတ်လို့ ...”

“ငါ ဟင်းချက်နည်းစာအုပ် ဝယ်ပေးထားတယ်လေ ...၊ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့် တင်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ကဲ ... ပြောနေကြတာယ်၊ ငါပဲ ချက်လိုက်ပါတော့မယ်”

ရှားမင်းက စာအုပ်သွားယူကာ သေချာဖတ်ပြီး စာအုပ်ထဲက အညွှန်းအတိုင်း လေပြေအကြိုက် ငါးခုမွကြော်လေးကြော်ထားလိုက်ပါသည်။

အားလုံးပြီးလို့ ဟင်းတွေကို ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ညှညနေဆဲ ...

“ဦးရှား ... ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မီးဖိုခန်းအဝဆီမှ လေပြေအသံကြောင့် ရှားမင်းက နားသွားကာ လေပြေကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နီးလာပြီလား ကလေး၊ ဒီမှာ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်လေး စားချင်လို့ ဝင်ချက်နေတာလေ၊ ကလေးဖို့လည်း ...”

“အရေးမပါတာတွေ ...”

လေပြေရဲ့ လေသံခပ်မာမာကြောင့် စကားမဆက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဦးရှားကို မီးဖိုချောင် မဝင်ဖို့ လေပြေ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ သူများတကာ ယောက်ျားတွေ ထက်ထက်မြက်မြက် စီးပွားရှာနေချိန်မှာ ဦးရှားက ဒီမီးဖိုချောင်ကိစ္စပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ တဆိတ်ရှိခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ပဲ ချက်နေ၊ ကြာရင် အတုံးအအ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်မယ့်အစား စာရင်းအင်းကိစ္စတွေ လေ့လာနေပါလား”

စူပပ်ပုပ် မျက်နှာထားနှင့် မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ ခြေခြင်ခြင် ပြောနေပုံကလေးက ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း အားလုံးတွေက အဆိပ်ပြင်းသည်။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မကြာခဏ ကြားကြားနေရပြီး ကြားတိုင်းလည်း အဆိပ်မှာ အားငယ်နာကျင်ရသည်။

“အလုပ်ကိစ္စတွေက တစ်နေ့လုံး လေ့လာပြီးပြီလေ ကလေးရဲ့၊ ညနေစာစားဖို့ ကိုယ်ကြိုက်တာလေး ကိုယ့်ဘာသာ ဝင်ချက်ရင်း လေပြေဖို့ ငါးခုမှကြော်လေး လုပ်ပေးနေတာ လေပြေ မိုက်ဆာပြီလား၊ စားမယ်ဆို ထမင်းပွဲပြင်လိုက် မယ်လေ ...”

“အွန်စော ပြင်လိမ့်မယ်၊ ဒါ သူ့အလုပ်၊ ဦးရှား မီးဖိုချောင် ထဲက ထွက်ခဲ့၊ နေပါဦး... မနက်က အွန်စော ပြောနေတာ တော့ ခရမ်းချဉ်သီး ကုန်နေတာဆို၊ ခု ခရမ်းချဉ်သီးက အွန်စော သွားဝယ်ပေးတာလား”

“ကိုယ် ဝယ်လာတာ ...”

“ဘုရားရေ... ဦးရှားက ဘယ်လိုဝယ်လာတာလဲ”

“လမ်းထိပ် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နားမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် သည်လေးတွေ တွေ့လို့ ဝင်ဝယ်လာတာလေ”

“အိမ်ရှေ့မှာ ကားလည်း မတွေ့ပါလား၊ ဦးရှား ဘာနဲ့ပြန် လာတာလဲ”

“ဘတ်စ် ... အဲ ... ဟိုဟာ ...”

“ဟင် ... ဒီဘတ်စ်ကားကို စီးပြန်ပြီလား”

“မ ... မစီးပါဘူး”

“ဘာမစီးရမလဲ၊ လိမ်ဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့ ဦးရှား၊ ဖေဖေက ဦးရှားကို ကားပေးမသုံးလို့လား ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေက သူ့ကားနဲ့ ပြန်ပို့မေး ပြောပါတယ်၊ ကိုယ်က အားနာလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကား

ပြန်မယ်လုပ်ပြီးမှ ဘတ်စ်ကားတွေ အဆင်သင့် ရပ်လာတာ နဲ့...”

“ဦးရှားကြောင့် လေပြေ သိပ်စိတ်ညစ်တယ် သိလား၊ လေပြေ ယောက်ျားက ဘတ်စ်ကားတိုးစီးလာပြီး လမ်းဘေး မှာ ဈေးဝယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးထုပ်ကလေး ကိုင်ပြီး ပြန်လာ တာကိုသာ ထက်မြတ်သူရဲ့ ညီမ မြင်ရင် ဘယ်လောက် အထင်သေး ကဲ့ရဲ့လိုက်မလဲ ...၊ သူက အစကတည်းက လင်ချင်းပြိုင်ချင်နေတာ ...၊ လေပြေက ရပ်ကွက်ထဲက အညတရ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တော်ကောက်လာပါ တယ်ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ အတင်းတုတ်ချင်နေတာ၊ သူက တော့ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ သူ့ယောက်ျားက သူဌေးကိုး၊ ပညာတတ် အင်ဂျင်နီယာကိုး၊ လေပြေမှာတော့ ဦးရှား ကြောင့် အမြဲမျက်နှာငယ်ရတယ်၊ အရင်တုန်းက ဦးရှားဘာ သာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေခဲ့နေခဲ့ လေပြေယောက်ျား ဖြစ် လာရင် လေပြေ အဆင့်အတန်းနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် နေဦးပေါ့၊ တကယ်ပါပဲ ... ဒီလူကြီးကို ဒီလိုမှန်း မသိလို့ ယူမိတာပါ ...”

“ဟဲ့ ... လေပြေ ...”

ရှားမင်းက လေပြေကို အံ့သြ နာကျင်စွာ ငေးကြည့် ရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဆွံ့အနေချိန်မှာ ကြီးကြီးမားမား ခိုခန်းဝမှာ ရပ်လာကာ ...

“ညည်း တော်တော်လွန်ပါလား လေပြေ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ ညည်းလို့ ယူထားတဲ့ ယောက်ျားလေ ...၊ ညည်းပဲ လွန်စွာ ဆွေးလှပါချည်ရဲ့ ဆိုပြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေ၊ ညည်းထင်ရာစိုင်းပြီး ထွက်သွားတုန်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ပြီး အုပ်ထိန်းသူနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားလေ၊ ညည်းထက်လည်း အသက်အနုကြီး ကြီးတယ်၊ ညည်း ဒီလိုမပြစ်မှားနဲ့၊ ညည်း ကမ္ဘာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေပြီ၊ အသိတရရှိစမ်းပါ၊ မောင်ရှားရယ် ကြီးကြီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီကောင်မလေးကိုက ဆိုးတာပါ ...”

“သူ မကျေနပ်တာလေးတွေရှိလို့ ပြောတာ ပြောပါကြီးကြီးရယ်၊ ကလေးက စိတ်ရင်းကလေး ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တမင် နစ်နာအောင် ပြောရှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အေး...မင်းကလည်း မင်းပဲ၊ ကလေး ကလေးနဲ့ အရာခွင့်လွှတ်သည့်ခံနေတော့ ဒီကောင်မလေးက မင်းခေါင်းအီးတက်မပါရင်တောင် ကံကောင်း ...”

“ဦး ...”

ကြီးကြီးရဲ့ ပြောင်မြောက်လှစွာသော ဥပမာကြောင့် အွန်စောက ခွဲခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ လေပြေက အွန်စောမျက်စောင်းထိုးကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

ရှားမင်းကတော့ လေပြေ ခုလို ပြောင်းလဲသွားတာကို မယုံနိုင်လွန်းလို့ ငိုငိုတွေ ငြိမ်သက် ကျန်ခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာ ကလေးဆန်ဆန် ဆိုးနွဲ့တတ်ပေမယ့် ကာလာတွေ မရှိတဲ့ အဖြူထည်လေး လေပြေသွေးပါ ...။

ခုတော့ ...

လေပြေရယ် ...

ညသည် ခဲပုပ်ရောင် ကာလာရင့်ရင့်ဖြင့် လရောင်
မလင်းသော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ မှုန်မှိုင်းမှောင်ရဲနေခဲ့
သည်။

ခြံထဲက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကတော့ အလှဆင် မီး
တိုင်ကလေးတွေကြောင့် စိမ်းမြမြလေး လင်းနေခဲ့သည်။

မြက်ခင်းစိမ်းရဲ့ အဆုံးက အဖြူရောင် ဒန်းလေးပေါ်
မှာတော့ လေပြေက ငြိမ်သက်စွာ တိုင်နေခဲ့သည်။

ကြီးကြီးဆူတာ ခံလိုက်ရပြီးကတည်းက ခြံထဲဆင်
သွားခဲ့တဲ့ သူမဟာ ညမိုးချုပ်သည်အထိ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်မလာ
သေးပါ။ ထမင်းလာစားဖို့ အွန်စော သွားခေါ်သော်လည်း ပြန်
လိုက်မလာ။ သူမ မစားတော့ ကိုယ်လည်း စားမဝင်။

ရှားမင်းက အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာလေးကနေ
ခြံထဲမှာထိုင်နေသော သူမကို ငေးကြည့်နေရာမှ အိမ်အောက်ထိ
သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ လေပြေဆီ လျှောက်သွားပြီး လေပြေရှေ့မှာ
ရပ်သည်အထိ လေပြေက သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေခဲ့သည်။

သူ အသာအယာ သက်ပြင်းချရင်း ဒန်းရဲ့ တစ်ဖက်
စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လေပြေက စကားမဆို။ သူလည်း
စကားမဆိုဘဲ ငြိမ်သက်ရင်း အမှောင်ကောင်းကင်ဆီ အဓိပ္ပာယ်
မဲ့ ငေးမျှော်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာမှ သူက တိုးဖွဲ့စွာ ပြောမိသည်။

“ကိုယ် ...တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမက သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ သူ့လိုပင် အမှောင်
ကောင်းကင်ဆီ မော့ကြည့်နေရင်းက ...

“ဦးရှား မှားတယ်လို့ ဝန်ခံတဲ့ သဘောလား ...”

“မှန်သည်ဖြစ်စေ ...မှားသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ အမြဲ
တောင်းပန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကလေးက ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူမို့လို့ပါ”

“... ..”

“ကိုယ် အရမ်း နှမြောမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ကိုယ်တို့အိမ်ကလေးမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကိုပါ ...၊
ပြီးတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်တဲ့
လေပြေသွေးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို လွမ်းမိတာလည်း
အမှန်ပဲ”

“ဦးရှားက လေပြေကို ပေါတောတော စရိုက်မျိုးနဲ့ပဲ အမြဲ မြင်ချင်တာလား၊ ဟင်အင်း... အဲဒီစရိုက်က အခိုက်အတန့် ပါ၊ ဦးရှားရဲ့ အိမ်ကနေ ပြန်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး အဲဒီလို ပုံစံ လေပြေသွေးဟာ မရှိတော့ဘူး၊ အခု လေပြေသွေးက ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းအစ အနိုင် အာဝါသအောက်မှာ လုံခြုံချင်တဲ့ လေပြေသွေး၊ ယောက်ျားတွေချင်း ယှဉ်ရင် ကိုယ့်ယောက်ျားက သာချင်တဲ့ လေပြေသွေးပဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် မျက်နှာငယ် ခေါင်းငုံ့နေရတဲ့သူ မဖြစ်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ လေပြေကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် နေမယ်၊ ဦးရှားလည်း လေပြေလို နေရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကလေးရယ်၊ ကိုယ်ကြိုးစားပါမယ်၊ ကလေးမျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး၊ ကလေးမကြိုက်တဲ့ အမူအကျင့် မျိုးလည်း မလုပ်တော့ပါဘူး”

“ယုံရမှာလား...”

လေပြေ အသံကလေးက ဆိုးနဲ့သည့် လေသံမျိုး ပြန်ဖြစ်လာတာမို့ ရှားမင်းက စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“စိတ်ချ လက်ချ ယုံလိုက်ပါ”

“နောက်ကို ဘတ်စ်ကား တိုးမစီးရဘူး”

“စိတ်ချ၊ တိုးမစီးတော့ဘူး”

“ခရမ်းချဉ်သီး ဝင်မဝယ်ရဘူး”

“မဝယ်ဘူး၊ လုံးဝပဲ”

“ကားမောင်း သင်ရမယ်”

“ထပ် ကြိုးစားပါမယ်”

“မီးဖိုချောင်ထဲ မဝင်ရဘူး”

“မဝင်ဘူး...”

“ထက်မြတ်သူရဲ့ ညီမယောက်ျားထက် သာအောင် နေရမယ်”

“အင်း... ဒါကတော့...”

“ဟင်... ဘာလဲ... ဒါလေးတောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

လေပြေရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် တောင်းဆိုမှုကြောင့် သူကပြုံးကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း...

“သာတယ်... မသာဘူးဆိုတာ အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့ ရတာမျိုးမှမဟုတ်တာ ကလေးရယ်၊ အများအမြင်မှာ အစစအရာရာ သာလွန်မြင့်မားနေတဲ့ ယောက်ျားဟာ သူ့ဇနီးအတွက် သည်းမခံနိုင်စရာ ဆိုးဝါးတဲ့ သူမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သူ့ဇနီးက မြင်တဲ့အမြင်နဲ့ အများက မြင်တဲ့အမြင် မတူနိုင်ဘူး ကလေးရဲ့...”

“မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်တဲ့အခါ အများအမြင် အဆင်ပြေတဲ့သူကို ရွေးမှာလား၊ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေတဲ့သူကို ရွေးမှာလားဆိုတာ စဉ်းစားရမှာလေ...၊ အများအမြင် အဆင်ပြေပြီး ကိုယ့်အတွက်

အဆင်မပြေရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေပြီး အများအမြင် အဆင်မပြေရင်လည်း မကောင်းပြန်ဘူး၊ နှစ်ခုစလုံး အဆင်ပြေတာကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ကံကောင်းဖို့ကလည်း သိပ်မလွယ်လှဘူး မဟုတ်လား...”

“ဦးရှားစကားတွေက များလွန်းလို့ လေပြေ နားရှုပ်သွားပြီ”

“ဥပမာကွာ ... ကိုယ့်ယူမယ့် ယောကျ်ားက ပညာတတ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ ဘာဘွဲ့ရ ညာဘွဲ့ရ၊ ရုပ်ကလည်း ချော၊ မျိုးရိုးကလည်း ကောင်း၊ အဲဒီလိုဆိုရင် အများအမြင်လည်း လှ၊ ဖိတ်စာပေါ်မှာလည်းလှတာပေါ့၊ တကယ်တမ်း ပေါင်းကြည့်တော့မှ အဲဒီယောကျ်ားက စိတ်ဓာတ်မကောင်းဘူး၊ ဇနီးအပေါ် ငဲ့ညှာစိတ် မရှိဘူးဆိုရင် အများအမြင်ကောင်းပြီး ဇနီးအတွက် မကောင်းတဲ့ ယောကျ်ားပါ...”

“ဒါဆို ဦးရှားကရော ဘယ်လိုအမျိုးအစားထဲမှာ ပါလဲ”

“ကိုယ့်မှာက အများအမြင်မှာ အထင်ကြီးလောက်စရာ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မရှိပါဘူး၊ ကလေးအတွက် အများရှေ့မှာ ဂုဏ်ယူစရာ ယောကျ်ားမျိုးတော့ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကလေးကို မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပြီး ကလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်ဘက်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာပဲ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“အများအမြင် မလှပေမယ့် လေပြေအတွက် အဆင်ပြေတဲ့ ယောကျ်ားလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ကလေးဘက်က အဲဒီလို ယူဆမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဝမ်းသာရမှာပေါ့...”

လေပြေက ငြိမ်သက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ တိုးမျှင်းသော ပင့်သက်ရှိကံသံကလေးကို ကြားရသည်။

“လေပြေ ... ဦးရှားနဲ့ လက်ထပ်တုန်းက သိပ်အများကြီး မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး၊ လေပြေစိတ်ခံစားချက်အတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်တော့မှ မိန်းမသား အိမ်ထောင်သည်တွေရဲ့ လောကမှာ သူ့လင် ကိုယ့်လင် နှိုင်းယှဉ် ပြိုင်ဆိုင်တတ်ကြပါလားဆိုတာ သိလာတယ်၊ ကိုယ့်ယောကျ်ားရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမှုအပေါ် မူတည်ပြီး မိန်းမတွေရဲ့ တန်ဖိုး တက်ရတယ်လို့ ထင်လာတယ်၊ ဥပမာပဲ ကြည့်လေ ... ထက်မြတ်သူဟာ ဖေဖေနဲ့ မညားခင်က ဘာတန်ဖိုးမှမရှိလှတဲ့ မိန်းမ၊ ဖေဖေနဲ့လည်း ညားရော ဖေဖေ တပည့်တွေ၊ ဖေဖေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက သူ့ကို ဖေဖေနဲ့တန်းတူ နေရာပေးရရော ...၊ ဖေဖေကြောင့် သူ့တန်ဖိုးက တက်လာရော...”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေသော လေပြေရဲ့ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို သူက ဆွဲယူကာ ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်မိရင်း

“ကလေး ပြောသလိုဆို မိန်းမတွေရဲ့ ဘဝဟာ ပိုအဆံ့ချမ်းသာ ပညာတတ် ဂုဏ်ရှိ ယောကျ်ားမျိုးကို တန်ဖိုး

ရှိရမလို ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ လောကမှာ သာမန် ယောက်ျားတွေ ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ တန်ဖိုးကြီး မိန်းမသားတွေ အများ ကြီးရှိပါတယ် ကလေးရယ်၊ မိန်းမဆိုတာ ပင်ကိုက တန်ဖိုး ကြီးပြီးသားဆိုရင် သူယူတဲ့ ယောက်ျားဟာ ဘယ်လို ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ပင်ကို တန်ဖိုးကို ယုတ်လျော့မသွား စေတတ်ပါဘူး...။

“သူများအစွမ်းအစကြောင့် တက်လာတဲ့ တန်ဖိုးထက် ကိုယ့်အစွမ်းအစကြောင့် တက်တဲ့ တန်ဖိုးကမှ ပိုပြီး ရေရှည်တည်တံ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပိုပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျားရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ် ကို ခိုပြီး တန်ဖိုးတက်နေရတဲ့သူဆိုတာ အဲဒီယောက်ျားက ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားအောင် ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒ၊ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ၊ ကိုယ်ပိုင် ခံယူချက်တွေကို ချိုးနှိမ်ပြီး နေရတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ကိုယ့်ယောက်ျားက ဖောက်ပြန်ရင်တောင် မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး အောင်အည်း သည်းခံပေါင်းနေတဲ့ မိန်းမ မျိုးတွေလည်း ရှိတာပဲမဟုတ်လား...”

လေပြေက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့ပြီးမှ...
“လေပြေကတော့ အများအမြင်ရော လေပြေအတွက်ပါ အဆင်ပြေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဦးရှား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နေရင် သူများအထင်သေးမှာ ကြောက် တယ်၊ လေပြေ ဂုဏ်သေယံမှာကြောက်တယ်၊ ဦးရှားညှပ်ရင် လေပြေ ဒေါသဖြစ်တယ်၊ ခပ်ညှပ်ညှပ် ယောက်ျားမျိုးရဲ့ ဇနီး

မဖြစ်ချင်ဘူး၊ လေပြေကိုယ်တိုင်က မကြိုးစားချင်လို့ ဦးရှား ကို ကြိုးစားခိုင်းနေတာ ရှင်းလား...”

လေပြေရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် ဂျစ်ကန်ကန် အပြော လေးကြောင့် သူက ဓမ္မမယူရက်ဘဲ ပြုံးမိပါသည်။

ကလေးစိတ်တောင် ကောင်းကောင်း မပျောက်သေး ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တော့လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို ကလေးတွေ ဘေးနေမိတာပေါ့လေဟု တွေးရင်း ခွင့်လွှတ်ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ ကလေးရယ်၊ ကိုယ် ကြိုးစားပါမယ် နော်၊ ကဲ...ညဉ့်နက်တော့မယ်၊ လာ...ထ...အိမ်ပေါ်သွားကြ ရအောင်”

ရှားမင်းက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး လေပြေလက် ကလေးကို ဆွဲယူကာ ထူလိုက်သည်။ လေပြေက သူ့လက် တံတောင်ကွေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချိတ်၍ ယီးလေးခိုကာ ထရပ် ဆိုက်ရင်း...

“လေပြေ ဗိုက်ဆာတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ...လေပြေ ဆာနေရောပေါ့၊ ညနေစာမှ မစား ရသေးတာ၊ ကိုယ်လည်း နည်းနည်းတော့ ဆာတယ်”

“ဦးရှားက စားပြီးသား မဟုတ်ဘူးလား”

“မစားရသေးပါဘူး”

“ဘာလို့ မစားလဲ...”

“လေပြေ လာမစားတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘာစားစားဝင်ပါ့မလဲ...”

“ဟွန်း...အပိုတွေ၊ မကြီးမငယ် လာခွဲနေ”

လေပြေက မချိုမချဉ်ရုပ်နှင့် မျက်စောင်းကလေး
ထိုးလိုက်ပါသည်။

လေပြေ ခုလိုလေး ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာ
တော့လည်း စောစောက ခံစားနာကျင်ရတာတွေ အကုန်ပျောက်
ကာ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။ သူက လေပြေမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်ရင်း...

“လေပြေကို ကိုယ် တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“... ..”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့တာမျိုး
တွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ...”

“... ..”

“လေပြေ စိတ်တိုပြီဆို ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်အတွက် နေစရာ
မရှိတော့သလိုပဲ...”

“... ..”

“ပြီး...ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို မနှိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ လေပြေ လိုချင်
တာတွေ ကိုယ့်မှာ အခုမရှိပေမယ့် နောက်ရှိလာအောင်
ကိုယ် ကြိုးစားမှာပါ။ တခြားသူတွေ ကိုယ့်ကို အထင်သေး
ရင် နှိမ်ရင် ကိုယ် ဘယ်လိုမှမခံစားရဘူး၊ လေပြေ ပြောရင်
တော့ ကိုယ် ဒီအရွယ် ယောက်ျားကြီးတန်မယ့်နဲ့ ငိုရင်
လာတတ်တယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ လေပြေက သူ့ခါးလေးကို ဖက်
တာ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာကပ် မှီလိုက်သည်။ ဒီကလေးဟာ
ဒီလိုပဲ ပြောချင်တာပြောပြီးရင် ချော့မော့ချင်သည်။ သူက လေပြေ
ခေါင်းလေးကို မေးစေ့ဖြင့် ဖိပွတ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ ...ကလေး အိမ်ပေါ်သွားကြမယ်နော်”

“ချီ...”

“ဟင်...”

“ချီလေ၊ လေပြေကို ချီသွားပေါ့...”

“ဟာ...ဒီအိမ်က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့အိမ်မှ
မဟုတ်တာ၊ သူများတွေ မြင်ကုန်မှာပေါ့...”

“သူများတွေက အိပ်ကုန်ပါပြီ ဦးရှားရဲ့၊ မချီရင် လေပြေ
စိတ်ဆိုးမှာနော်”

“ဘယ်...ဘယ်လို ချီရမှာလဲ”

“ဗွေ့ချီသွားလေ...ထမင်းစားခန်းထဲထိ ဗွေ့ချီပြီး ခေါ်သွား
ပေါ့”

“ကဲ...ကဲ...ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ လာပါ...ကလေးမရဲ့”

“ဟင်း...ဟင်း...ဒီလိုမှပေါ့...”

ရှားမင်းက လေပြေ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဗွေ့ချီကာ
အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေပြေက သူ့လည်ပင်းကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခိုတွဲကိုင်ထားရင်း မိမိကျကျလေး လိုက်ပါလာ
သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ ရှားမင်းက သူ့ကို

၂၆ ■ ပုညသင်

ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ချပေးလိုက်ပြီး ထမင်းစားဖို့ ထမင်းခူးလိုက် ပါသည်။

“ဦးရှား ... တစ်ပန်းကန်ပဲ ခူးနော်”

“လေပြေ မစားဘူးလား”

“စားမယ်လေ ... ဦးရှား ခွဲကျွေးပေါ့”

အင်း ... ဒီလိုအချိန်လေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့ လည်း ဘဝဟာ အလွန်ပဲ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရလေသည်။

သူက ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထဲမှာ ထမင်းနှင့် ဟင်း တွေ ပုံထည့်ပြီး ဇွန်းဖြင့် သူမကို တစ်လုတ်ခွဲလိုက်၊ သူတစ်လုတ် စားလိုက်ဖြင့် ထမင်းတစ်ပန်းကန်ဟာ ခဏလေးနှင့် ကုန်သွားလေ သည်။

လေပြေရယ် ... လေပြေ ခုလို ခွဲနဲ့ပြီး အယုယ ခံချင်တဲ့ အချိန်လေးတွေကို ကိုယ် အမြဲပိုင်ဆိုင်ပါရစေ ...။

“အဟင်း ... ဟင်း၊ ထက် ညီမလေးက ခုလို အဆင့် အတန်း မြင့်မြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင် ဖက်ရတော့ ထက်လည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့ မမရယ်၊ မမလည်း သိတဲ့အတိုင်း ထက် ညီမလေးက အရမ်းလိမ္မာ ယဉ်ကျေးတာလေ ...၊ လူကြီးမိဘကို ရိုသေသိတတ်တော့ သူ့ဘဝက ဘယ်တော့မှ နိမ့်ပါးမသွားပါဘူးပေါ့ ...။

“သူ့ အမျိုးသားလေးက အင်ဂျင်နီယာလေး လေ၊ မိဘကလည်း သိပ်ချမ်းသာတာ၊ အဖေက အင်ဂျင် နီယာ၊ အမေက ဆရာဝန်၊ သူ့အဖေ အင်ဂျင်နီယာက ကန်ထရိုက်လည်း ကန်ထရိုက်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံထောတာ ပေါ့၊ ခု ကောင်လေးကလည်း အိမ်ရာ ပရောဂျက်တစ်ခုကို တာဝန်ယူ ဆောက်နေပြီလေ ...။

“ထက်ဖြင့် ထက်ညီမလေး အိမ်ထောင်ကျ ခင်ကဆို ပူလိုက်ရတာ ... ပူလိုက်ရတာ၊ ရပ်ကွက်ကြို

ရပ်ကွက်ကြားက ဆင်းဆင်းရဲရဲ တုံးတုံးအအ ယောက်ျား
မျိုးနဲ့သာ ရရင် ထက် ရင်ကျိုးရမှာလေ မမရဲ့...

လေပြေ ထိုင်နေသည့်နေရာနှင့် အနီးဆုံးက ခုံမှာ
လာထိုင်ရင်း ဖုန်းပြောနေသော ထက်မြတ်သူဟာ ဖုန်းပြောရင်းက
ပဲ လေပြေကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသေး၏။

လေပြေက ရီမုဖြင့် ကြည့်လက်စ တီဗီကို အသံဖြင့်
လိုက်တော့မှ လေပြေနားက ထွက်သွားလေသည်။

ထက်မြတ်သူဟာ ခုနောက်ပိုင်းမှာ လေပြေနှင့် ခပ်
ကင်းကင်းသာ နေပေမယ့် ကြုံရင်ကြုံသလို လေပြေကို ကပ်
တတ်တာမို့ လေပြေက သူ့ကို 'ကြိုကလိမ' ဟု နာမည်ပေးထား
ပါသည်။

လေပြေတို့ အိမ်ဟာ နှစ်ထပ်ခွဲတိုက် အကျယ်ကြီး
မို့ တစ်အိမ်တည်းနေသော်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
မတွေ့ချင်လျှင် မတွေ့ဘဲ နေလိုရသည့် အိမ်မျိုး။ ခြံကလည်း
ကျယ်ဝန်းတာမို့ ခြံထဲ လမ်းလျှောက်ရင်တောင် မဆုံအောင် ရှောင်
လိုရသေးသည်။

သို့သော် သူမကတော့ ခုလို ကြားဝါချင်တဲ့ အနီး
တွေမှာ တမင် မဆုံဆုံအောင် လုပ်လေ့ရှိတာပင်။

သူမကို လေပြေ မကျေနပ်ဆုံးကတော့ ဦးရှားကို
အထင်သေးသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်တတ်တာပင်။ သူမစိတ်
မှာ လေပြေဟာ အနံ့ညာတ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကောက်ယူလိုက်တယ်ရယ်လို့ လှောင်ပြောင်ချင်ပြီး သူမရဲ့ ညီ

တတော့ ယောက်ျားအကောင်းစား ရထားတယ်ဟု ဂုဏ်လုပ်ကြား
ဝါ ပြိုင်ဆိုင်ချင်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

သစ်ငှက်တောင် နဲ့ပါများရင် နဲ့သေးတာပဲ။ လေပြေ
ဟာလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသိမကြွယ်သူမို့ ကြာတော့ ဦးရှား
ကို အပြစ်မြင်လာရပါသည်။

လေပြေဟာ တကယ်ပဲ အနံ့ညာတ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို လက်ထပ်မိလို့ လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ရ
တော့မှာလားဟု တွေးကာ ကြောက်လာသည်။ ထိုကြောက်စိတ်
နှင့်အတူ ဦးရှားရဲ့ အရည်အချင်းကို အားမရဖြစ်လာသည်။

လေပြေဟာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ အိမ်ကထွက်လာခဲ့
စဉ်က ဦးရှားတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် သွားနေခဲ့မိပေ
မယ့် လေပြေစိတ်ရင်းက လူနေမှုအဆင့်အတန်း နိမ့်ပါးတာကို
လုံးဝမကြိုက်ပါ။ လေပြေ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ချမ်းချမ်းသာသာ
ပဲ နေချင်သည်။

ခုချိန်မှာ ဦးရှားက သူ့ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ နေခဲ့
သလိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတဲ့အခါ လေပြေ
မျက်စိထဲမှာ ကြည့်မရချင်ပါ။ ပုဆိုးအနွမ်းကလေး၊ အင်္ကျီအဟောင်း
ကလေး ဝတ်ပြီး အနေကုပ်ကုပ်နေတတ်သူဟာ လေပြေယောက်ျား
ရယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြရမှာ သိမ်ငယ်စရာ ဖြစ်နေပြီလားဟု မကြာ
ခဏ တွေးကာ စိတ်ညစ်ရပါသည်။

ဦးရှားကို လေပြေ မချစ်လိုတော့မဟုတ်ပါ။ လေပြေ
ဦးရှားအိမ်ကနေ ပြန်ခဲ့တဲ့နေ့က စလို့ ဦးရှားကို တစ်နေ့မှ မမေ့

နိုင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်။ ဒီလွမ်းဆွတ်စိတ်ကို မခံနိုင်လွန်းလို့ သာ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တဲ့ လေပြေဟာ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီလိုမျိုး ထွက်ချက် စဉ်းစားတာမျိုး မရှိခဲ့ဘဲ ချစ်ခြင်းသက်သက်ဖြင့် လတ်ထပ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ လေပြေဟာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ပယောဂ အမျိုးမျိုးကြောင့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုယ် စိတ်တိုင်းမကျ နိုင်ဘဲ ပူလောင်နေခဲ့ရပါသည်။

ထက်မြတ်သူ ထွက်သွားပြီးနောက်မှာ လေပြေ တိမ်ဆက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း လုံးဝ အာရုံစုစည်းလို့မရတော့ဘဲ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လာပါသည်။ ပြီးတော့ ဦးရှားဆီကိုပဲ ဒေါသက ဦးတည်သွားသည်။

ဦးရှား အခု ဘယ်မှာလဲ။ ဘာလုပ်နေလဲ။ ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ခုထိ နည်းနည်းပါးပါးတောင် တာဝန်မယူနိုင်သေးဘူးလား။ ခုထိ ဖေဖေနောက်က လိုက်ပြီး လေ့လာနေရတုန်းပဲလား။ ဘာအစွမ်းအစမှ မပြနိုင်သေးဘူးလား စသဖြင့် ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ပဲ့တင်ထပ်သွားကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဦးရှား ... ဦးရှား”

လေပြေက ဦးရှားကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အချိန်က ညဦးပိုင်းကလေးမို့ ဦးရှား အိမ်မှာရှိနေသည်။

“ဦးရှား ... ဦးရှား ဘယ်မှာလဲ”

“ဟဲ့ ... လေပြေ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်ခေါ်တာ ဒီလောက် မာမာကျယ်ကျယ် ခေါ်စရာမလိုပါဘူး၊ မောင်ရှား ခုနကပဲ ခြံထဲဆင်းသွားတယ်၊ လိုက်သွား...”

ကြီးကြီး လှမ်းပြောတာမို့ လေပြေက ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြံထဲသို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ ခြံထောင့်မှာ ချထားသည့် စားပွဲကုလားထိုင် ပုပုလေးတွေပေါ်မှာ ဦးလူမော်၏ သားလေးနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ဦးရှားကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

လေပြေက ဦးရှားထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဦးရှားက ဦးလူမော်ရဲ့ သားလေးကို စာသင်ပေးနေတာပင် ...။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် လေပြေဒေါသက ပို၍ ပြင်းထန်လာပါသည်။

“ဦးရှား ...”

“ဪ ... လေပြေ”

ဦးလူမော်၏ သားလေးကို စာရှင်းပြပေးနေသော ရှားမင်းက လေပြေ ခေါ်သံမာမာကြောင့် အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

လေပြေက ရှားမင်း ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး ရှားမင်းကို စူးရှမာကျောသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ရသလဲဆိုတာ သူ နားမလည်ပါ။

“လေပြေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“လေပြေကို မမေးနဲ့၊ ဦးရှား အခု ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတာပဲ ပြော”

“ဒီကလေးကို စာသင်ပေးနေတာလေ၊ လေပြေ မြင်ရင် သားနဲ့ကွာ”

“ဦးရှားက လေပြေကို နည်းနည်းမှ မငဲ့ဘူး...”

“ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ...”

“လေပြေ လုပ်စေချင်တဲ့ အလုပ်ဆို ဦးရှား ဘယ်တော့မှ စိတ်ပါလက်ပါ မလုပ်ဘူး၊ ဦးရှား လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ဆို ရင်သာ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်တာ၊ ညည ဖေဖေစက်ရုံက စာရွက်စာတမ်း စာရင်းအင်းတွေ လုပ်နေပါဆိုလည်း ပုံပြင်ပဲ ရေးနေတာပဲ၊ ခုလို ညနေခင်းဆိုလည်း အိမ်ကိုပြန်ဖို့ပဲ စိတ်စောနေတာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေ ဂျိမ်းရိုက်တဲ့နောက်ကိုသာ လိုက်သွားရင် ဦးရှားမှာ မိတ်ဆွေတိုးမယ်၊ မျက်စိပွင့် နားပွင့် ဖြစ်လာမယ်၊ ဒါမျိုးကျတော့ မလုပ်ဘဲနဲ့ မကြီးပွား မတိုးတက်မယ့် အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ချင်နေတာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဦးရှား ဘယ်တော့ ကြီးပွားမလဲ၊ ဘာလုပ်ငန်းရှင်မှ ဖြစ်မလာဘဲ ယောက္ခမ တောက်တိုမည်ရပ် ဖြစ်မှာသေချာတယ်”

အဆက်မပြတ် ပြောရင်း မျက်နှာတွေတောင် နီမြန်းလာသော လေပြေကို အံ့သြလွန်းလို့ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

အရိပ်အကဲ သိသော ဦးလူမော်၏ သားလေးက သူ့စာအုပ်တွေကို အမြန်သိမ်းဆည်းကာ အိမ်နောက်ဘက် ဝန်ထမ်းတန်းလျားလေးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ရှားမင်းက မတ်တတ်ထရပ်ကာ လေပြေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း...

“လေပြေ... ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ဟိုကလေးကို ဘယ်လောက် အားနာစရာကောင်းလဲ၊ ကိုယ် အားတဲ့အချိန်လေး စာသင်ပေးမိတာ ဘာမှားလို့လဲ...”

“ဦးရှားရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်ပုံစားပုံ ပြောပုံဆိုပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကအစ အားလုံးမှားနေတာ”

“ကဲ... အဲ့ဒါဆို မှန်သွားအောင် ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြော...”

“ပြောရတာလည်း မောလှပြီ၊ နည်းနည်းမှ ထက်ထက်မြက်မြက် တက်တက်ကြွကြွ စတိုင်လ်ကျကျ မနေတတ်ဘူး၊ ဖေဖေနောက်လိုက်ပြီး သင်ယူနေတာကော ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဖေဖေ အဝေးပြေး ကားကိစ္စတွေကို ကြီးကြပ်ပေးပါဆိုလည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း မကြီးကြပ်နိုင်ဘူး...”

“စီမံခန့်ခွဲတဲ့ အပိုင်းလေးတွေတော့ ကိုယ် လုပ်နိုင်လာပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ကားပြင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဘာတွေတော့ ကိုယ်မှနားမလည်တာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကားဆိုလို့ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ နီးစပ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ် စက်ပစ္စည်းကိစ္စတွေ ဝါသနာမပါဘူး၊ နားလည်း မလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် အတတ်နိုင်

ဆုံး သင်ယူနေပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကိုယ်
စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး လေပြေ၊ ဒါပေမယ့်
ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားအရ၊ လေပြေဆန္ဒအရ
ကိုယ် ကြိုးစားနေတယ်။ အချိန်ကာလတစ်ခုတော့ လိုအပ်
တာပေါ့ လေပြေ၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ အားရင်အားသလို
ကိုယ် ဝါသနာပါတာလေးတွေကိုလည်း လုပ်ချင်သေးတာ
ပဲလေ ...၊ ဒီလောက်ကိုတော့ လေပြေ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလား”
“မပြုနိုင်ဘူး ...”

“”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်အကိုင် ပိစိကျွေးလေးတွေအတွက်
ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ နောင်နှေးကြန့်ကြာနေမှာမျိုး အဖြစ်
မခံနိုင်ဘူး ...”

လေပြေက သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ ထွက်သွားသည်။
လေပြေစကားလုံးတွေ အကြည့်တွေကတော့ သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို
စိုက်ဝင်စူးနစ်ကျန်ခဲ့သည်။

လေပြေဟာ လေပြေမဟုတ်တော့သလိုပဲဟု ဘယ်
နကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ တွေးမိရပြန်သည်။

အသွင်အပြင်ရော စိတ်ထားလေးပါ ဘာလို့ ပြောင်း
လဲသွားရတာပါလိမ့် ...။ ဒူးအတိ ဂါဝန်အကျပ်လေးတွေပေါ်မှာ
ကုတ်အင်္ကျီ ခါးတိုလေး ထပ်ဝတ်တတ်သော လေပြေပုံစံက အမြဲ
တမ်း ကြော့ရှင်း စတိုင်လ်ကျနေသည်။ ဆံပင်ကလေးကို နုဖု
အပြောင်သိမ်းကာ နောက်မှာ စုစည်းထားသဖြင့် မျက်နှာကလေး

ကပါ ရင့်သလိုလေး ဖြစ်လာကာ မျက်နှာ မော့ချိုထားတတ်သော
လေပြေကို တစ်ခါတစ်ခါ သူ အံ့သြကြောက်ရွံ့နေမိတတ်သည်။

မင်း အလိုကျအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုနေရမလဲ
ကလေးရယ် ...

ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး ...။

“ဦးလူမော်ကြီး ဘာဟင်းချက်တုန်း”

ထမင်းစားခါနီး စတီးလ်ချိုင့်လေးကို ဖွင့်ချနေသော ဦးလူမော်ဆီ လျှောက်လာရင်း ရှားမင်းက လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

ဒီလိုနေ့လယ်နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်ဆို ရှားမင်းက ဦးလူမော်နှင့် တခြား ဒရိုင်ဘာတွေ ထမင်းစားသည့် အဆောင်လေးသို့ ရောက်ရောက်လာတတ်ပါသည်။

ဒီနေ့ ဦးရဲသွေးက ပဲဆီသန့်စက်ရုံဘက်မှာ တစ်နေ့ကုန် ရှိနေသဖြင့် သူလည်း ဒီစက်ရုံထဲမှာပဲ စစ်ဆေးစရာရှိတာ လိုက်စစ်ဆေးနေခဲ့သည်။

နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်ဆို ယောက္ခမဖြစ်သူရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ထမင်းအတူစားဖြစ်ကြပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ဦးရဲသွေး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာတာမို့ သူမစားတော့ဘဲ ဦးရဲသွေးနှင့် သူ့မိတ်ဆွေကို ထမင်းပြင်ကျွေးခဲ့ပြီးမှ ဦးလူမော်တို့ အဆောင်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့တာပင်။

“လာ ... မောင်ရှား ... စားပြီးပြီလား”

ရှားမင်းက ဦးလူမော်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဦးလူမော်၏ ချိုင့်လေးထဲက ငါးနီတူကြော်လေး တစ်ကောင်ကို နှိုက်စားလိုက်ရင်း ...

“မစားရသေးပါဘူးဗျာ၊ ခဏနေမှပဲ အပြင်ထွက်စားလိုက်တော့မယ်၊ အဖေ ဧည့်သည် ရောက်နေလို့ ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းကို ဧည့်သည်အတွက် ပြင်ပေးခဲ့တယ်”

သူက ဦးလူမော်နားမှာ ထိုင်ကာ စကားလည်းပြောရင်း ဦးလူမော်ရဲ့ ချိုင့်ထဲက ငါးနီတူကြော်အကောင်သေးသေးလေးတွေကို နှိုက်စားနေလိုက်ပါသည်။

“ဗျို့ ... ဦးလူမော်ကြီး၊ တစ်ခု ကူညီပါဦးဗျို့ ...”

ရုံးကား ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ဦးစက အဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း လှမ်းအော်လိုက်ပြီးမှ ဦးလူမော် ထမင်းစားနေတာကို တွေ့သွားကာ ...

“ဪ ... ထမင်းစားနေတာလား၊ ဒါဆိုလည်း နေပါတော့ဗျာ”

“ကိစ္စကို ပြောဦးလေ ကိုစရာ၊ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

“ကျွန်တော့်ကား ဘက်ထရီ ဝပ်နေလို့ပါဗျာ၊ တွန်းလိုက်ရင်တော့ စက်ကနိုးသွားမှာပါ၊ သူဌေးခိုင်းတဲ့ကိစ္စ အရေးတကြီး သွားစရာရှိပါတယ်ဆိုမှ စက်ကမနိုးဘူး၊ ဘက်ထရီက ခဏခဏ အဲ့ဒီလိုဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘက်ထရီအိုးတော့ လဲရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ကဲ ... စား ... စား”

ဟိုးနောက်ဘက်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“မင်း အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်သွားရမှာ နေကပူသနဲ့၊ ကဲ ... လာပါကွာ ငါ့တွန်းပေးပါမယ်၊ ပြီးမှ ဆက်စားရင် ဗိုက်ချောင်ပြီး ပိုတောင် စားကောင်းဦးမှာ”

ဦးလူမော်က စားလက်စ ဇွန်းကိုချပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ ပုဆိုးပြင်ဝတ်ရင်း အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ဖို့ ခြေ လှမ်းပြင်လိုက်ပါသည်။

ရှားမင်းက ဦးလူမော်ကို လက်ကာပြကာ ထရပ် လိုက်ရင်း ...

“နေ ... နေ ... ဦးလူမော် ထမင်းဆက်စားပါ၊ ကျွန်တော် အားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် သွားတွန်းပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာကွာ၊ သူဌေးက ကားတွန်းရမယ်လို့”

ရှားမင်းက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“သူဌေး မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲလို့ သဘောထားပါတယ်၊ အချင်းချင်း လိုအပ်တာရှိရင် ကူညီရမှာပေါ့၊ ကဲ ... လာဗျာ ဦးစ၊ ကျွန်တော် တွန်းပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဖြစ် ... ဖြစ်ပါမလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆိုဗျာ ...”

ရှားမင်းက ပုဆိုးကို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြင်ဝတ် လိုက်ပြီး ကားဆီသို့ လျှောက်ထွက်လာတာမို့ ဦးစက စက်ရုံအဝင်

လမ်းမအလယ်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ အပြေးထွက်သွား ပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... တွန်းတော့မယ်နော်”

“ဟို ... ဒီ ... ဒီလိုလုပ်ပါလား မောင်ရှား၊ မောင်ရှား မောင်းလေ၊ ဦးလေး တွန်းလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် ကားမမောင်းတတ်ဘူးလေဗျာ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ အားတော့နာတယ် မောင်ရှားရေ”

“ရတယ် ... ရတယ် ... အားမနာနဲ့၊ ကဲ ... တွန်းပြီဗျို့”

ရှားမင်းက ဦးစ မောင်းနေကျ ဖူလူကီး R- ကား လေးကို နောက်မှ တွန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကားစက်က တော်တော် နှင့် မနီးတာမို့ သူလည်း နေပူကျကျမှာ ကားတွန်းရင်း ရွေးပြိုက် ပြိုက် ကျနေဆဲမှာပဲ ...

လေဖြေရဲ့ အပြာရောင် ကယ်လ်ဒီနား စက်ရုပ်ကား က စက်ရုံဝန်းထဲသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ချိုးကွေ့ဝင်လာပါသည်။

ရှားမင်းက လေဖြေကားကို မမြင်သေး။ အီး အဲ အသံထွက်ကာ ဦးစ ကားကိုသာ အားသွန်ခွန်စိုက် တွန်းနေပါ သည်။

စက်ရုပ်ကားက ဦးစ ကားကို ကျော်ဖြတ်သွားပြီးမှ ဝေါခနဲ နောက်ပြန်ဆုတ်လာကာ ကားတံခါး ဆောင့်ဖွင့်လျက် လေဖြေ ဆင်းလာပါသည်။

“ဦးရှား ...”

လေဖြေရဲ့ ဒေါသတကြီး ခေါ်လိုက်သံကြားတော့မှ ရှားမင်းက နဖူးကချွေးတွေကို လက်မောင်းက ရှပ်အင်္ကျီစနင့် ပင့်သုတ်လိုက်ရင်း လေဖြေကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“လေဖြေ...”

ကိုယ့်မိန်းမလေးရဲ့ စမတ်အလွန်ကျသော ပုံစံကို သူက သဘောတကျ လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။

အနက်ရောင် ဒူးအတိ စကတ် အတိုကြပ်ကြပ်လေး နှင့် မီးခိုးရောင် အစင်းသေးသေးလေးတွေပါသည့် ကိုယ်ကျပ် ရှပ်အဖြူ လက်ရှည်လေးဝတ်ကာ လက်ကိုင်အိတ် အမည်းကြီးကို လက်မှာချိတ်ပြီး လေဒီရှား ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်လေး ဝတ်ထားသော လေဖြေပုံက လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးမလေး စတိုင်လ် အပြည့်ပင်။ အမည်းရောင် မျက်မှန်ကြီးကြီးကို တပ်ထားသဖြင့်လည်း ပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီနေရာကို ဒီလိုပုံစံ နှင့် တစ်ခါမှ မလာဖူးတာမို့ ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်ဟု တွေးမိ နေဆဲ သူမက သူ့ဆီပြေးလာကာ သူ့ပခုံးကို ဆောင့်တွန်းပစ် လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ကလေး၊ ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မခေါ်နဲ့၊ လေဖြေကို လုံးဝ ကလေးလို့မခေါ်နဲ့၊ လေဖြေ က ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ဦးရှားသာ ကလေး၊ ဘာမှမသိတဲ့ ကလေးကြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဆိုတာ မသိဘူးလား ဟင် ...၊ ဒီလို ကိုယ့်အလုပ်သမား မောင်းတဲ့ ကားကို တွန်းပေးနေရအောင် ဦးရှားက ဘာအဆင့်လဲ၊ ကိုယ့်

အဆင့်ကိုယ် မသိဘူးလားဟင်၊ သူဌေးဦးရဲသွေးရဲ့ သမက်၊ လေဖြေ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမျိုးမလှုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ လေးတောင် နားမလည်ဘူးလား အတုံးအအကြီးရဲ့...”

မျက်နှာတွေ ရဲတွတ်ကာ ဒေါသတကြီး ပြောနေ သော လေဖြေကို သူက ထိတ်လန့်နေမိရင်း...

“ကိုယ် ... ကိုယ်က ဦးလူမော်ကြီး ထမင်းစားတဲ့နားမှာ ထိုင်နေတုန်း ဦးစက ဦးလူမော်ကို ကားတွန်းဖို့ လာခေါ် လို့ပါ၊ သူကလည်း ထမင်းစားနေ၊ ကိုယ်ကလည်း အားနေ တာဆိုတော့...”

“ဟင် ... အားနေရောလား၊ အားအားယားယား ထမင်း စားဆောင်မှာ လေပေါနေစရာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရုံးခန်း ထဲမှာ ဣန္ဒြေရရနေပါလား၊ ဦးရှား အဲ့ဒီလို အနေအထိုင် မတတ်တာ လေဖြေ သိက္ခာကျတယ် သိရဲ့လား”

“ကိုယ် မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“မဟုတ်တာ မလုပ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ၊ ဟုတ်တာကိုလည်း ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ရမှာပေါ့၊ တော်ပါပြီ ... ဦးရှားကို လေဖြေ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး၊ လေဖြေ ဖြစ်ချင်တာကို လေဖြေဘာသာပဲ ကြိုးစားလူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဖေဖေ အလုပ်တွေကို လေဖြေပဲ ဝင်လုပ်တော့မယ်၊ ဦးရှား ဘာသာ ကားပဲတွန်းတွန်း၊ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ပဲချက်ချက်၊ ဘတ်စ်ကားပဲစီးစီး ကြိုက်တာသာ လုပ်ပေတော့

လေဖြေက သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခွာသည်။

၂၄ ■ ပညာ

ထို့နောက် သူမရဲ့ အပြာရောင်တောက်တောက် စက်ရုပ်ကားလေးက လေဟုန်ကုန်ခွင်း၍ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် စက်ရုံဘက်ဆီ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ပုဆိုးတိုတိုဖြင့် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေသော သူမတော့ လေပြေကားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း နေပူထဲမှာ ရပ်တန့်ကျန်ရစ်သည်။

ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ပဲ ချက်ချက်တဲ့လား လေလို့ရယ်။

ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်လေး စားချင်လို့ ချက်စားမိတာ ကိုယ် ဘာများ မှားခဲ့လို့လဲ ... ဒါကိုပဲ ဘာလို့ အပြစ်တင်နေခဲ့ရတာလဲ ...။

ဟိုအရင် မိုးညတစ်ညတုန်းကတော့ ကိုယ် စားခဲ့ပြင်ထားတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ကို မင်းဝဲ ဖြန့်ရေယှက်စေဝင်စားသွားခဲ့တာပါ လေပြေရယ် ...။

“တိ ... တိ ... တိ ...”

အိမ်ရှေ့ ခြံဝန်းတံခါးဝဆီက ကားဟွန်းသံကြောင့် ရှားမင်းက အပေါ်ထပ် ပြတင်းလိုက်ကာလေးကို အသာဖယ်ကာ ခြံဝဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ကားက သူမျှော်လင့်သလို လေပြေကားတော့မဟုတ်ချေ ...။ သူ မမြင်ချင်သည့် ကောင်းဇေယျ၏ ကားဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုကားကို မြင်ရင် ဖြစ်နေကျအတိုင်း သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ကာ ချွေးစေးတွေ ပြန်လာပါသည်။

လေပြေဟာ ဦးရဲသွေးရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို ဝင်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဦးရဲသွေးရဲ့ မိတ်ဆွေလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးရဲ့ တူဖြစ်သူ ကောင်းဇေယျနှင့် မကြာခဏ တတွဲတွဲ လုပ်နေတတ်ပါသည်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ကောင်းဇေယျဟာ MBA ဘွဲ့ရရှိ လုပ်ငန်းရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုအပိုင်းတွေကို နားလည်လို့ ကောင်းဇေယျနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာ ပညာရသည်ဟု ဆိုသည်။

သူကတော့ ဘာမှအသုံးမကျသူရဲ့ သူမက 'အိမ်မှာပဲ နေတော့' ဟု ဆိုသည်။ ဦးရဲသွေးကလည်း ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားကို သွားနေချိန်မို့ လေပြေ ဒီလိုလုပ်နေတာကို သိပုံမရပါ။

ရှားမင်းကတော့ လေပြေဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ရဲသူရဲ့ သူမပြောတဲ့အတိုင်း အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေနေရပါသည်။

ရှားမင်းဟာ လေပြေထက် ရှစ်နှစ် စောမွေးလာတဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးသား ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပါသော်လည်း လေပြေကို ကလေးမလေးတစ်ယောက်လို ကြောက်ရွံ့နေမိသည်ဟု အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံပါမည်။

လေပြေဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသလောက် သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ တဖြည်းဖြည်း သိသိလာရပါသည်။ သူမက သူ့ကို အားမလိုအားမရ ဒေါသကြီးတိုင်း၊ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားဟု မာမာထန်ထန် ပြောတိုင်း၊ အတုံးအအကြီးဟု စွပ်စွဲတိုင်း သူ့ကြေကွဲစိတ်နှင့် မျက်ရည်ပဲရပါသည်။ ထူးဆန်းတာကတော့ အဲဒီလို ဆိုးတဲ့ သူမအပေါ်မှာ ဒေါသဟူ၍ မြူတစ်မှုန်စာမျှ မထွက်မိတာပင်။

သူမကို အတိုက်အခံ တုံ့ပြန်ပြောဆို ချေပဖို့ စကားလုံးတွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေရပြီပင်။ ဒေါသထွက်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးကို တအံ့တဩ ငေးနေရင်းကပဲ သူ့ခမျာလေး ငါ့ကြောင့် ဒေါသထွက်ပြီး အလှပျက်နေရရှာတယ်ဟုသာ သနားကရုဏာသက်ရတာပင်။

ပြီးတော့ လေပြေအော်လိုက်တိုင်း သူ့မှာ ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး ကြောက်ရွံ့ကာ နေစရာမရှိ...။ လေပြေ မျက်နှာမကြည်လင်လျှင် ဘယ်ချောင်တိုးပြီး နေရမယ် မသိ...။ အိပ်ရာဝင်လျှင်ပင် ခုတင်တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ကပ်ကာ သူမကို ကျောခိုင်းပြီး ခပ်ကွေးကွေးလေး မဝံ့မရဲ အိပ်ရပါသည်။

ရှားမင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်ပင် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည့် ကားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ အချိန်က နေဝင်ရီတရော အချိန်ကလေး။ ခြံထဲက မီးတိုင်လေးတွေပင် လင်းနေခဲ့သည်။ ဒီလို အိမ်ပြန်နောက်ကျတာတွေကိုလည်း သူမကြိုက်ပါ။

ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံ၊ နှုတ်ဆက်သံတွေကြားရသည်။ ပြီးတော့ ကောင်းဇေယျရဲ့ ကားက ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်။

သူ လှေကားထိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ လှေကားဝမှာ ရပ်မိတော့ လေပြေအသံကို ကြားရသည်။

“လေပြေကား ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘဲ ထိုးရပ်သွားတာနဲ့ ဇေယျဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်ရတာလေ ကြီးကြီးရဲ့၊ သူ့ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ နောက်မို့ဆို လေပြေတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေမှာ...”

“ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ် ဖုန်းဆက်ခေါ်ရောပေါ့ လေပြေရယ်”

“ဟင်း...ဟင်း... ကြီးကြီးကလည်း ဦးရှားအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ ဦးရှားတို့က ကားဆို ဘီးလေးဘီးပါပြီး

မောင်းရင်ရွှေတဲ့ အရာဆိုတာလောက်ပဲ သိတာ၊ သူလာ
တော့ရော ဘာသိမှာမို့လို့လဲ၊ ဇေယျ ရောက်လာလို့သာ
လေပြေကားကို ခဏတဖြုတ် မောင်းလိုရအောင် ပြင်ပြီး
ဝပ်ရှောထိ မောင်းယူသွားနိုင်တာ၊ ဇေယျက တကယ့်ကို
ဘက်စုံတော်တာ ကြီးကြီးရဲ့...၊ ပညာလည်းတတ်၊ စီးပွား
ရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမြင်လည်း ရှိ၊ လူမှုရေးလည်း
ကောင်း၊ အဖက်ဖက်က တော်တဲ့ သူမျိုးပဲ...”

လေပြေက ကြီးကြီးကို ရွန်းရွန်းစေအောင် လှမ်း
ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေသော ရှားမင်းကိုတွေ့တော့
မျက်ခုံးကလေး ပင့်လိုက်ရင်း...

“ဪ... ဦးရှား၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“စားရောပေါ့၊ ထမင်းစားချိန်တောင် လွန်လာပြီလေ...”

“ကိုယ်တို့ ညနေတိုင်း ထမင်းအတူစားနေကျလေ လေပြေ”

“လေပြေ စားပြီးခဲ့ပြီ...”

“... ..”

“ဇေယျက လေပြေကို တကူးတက လာကူညီတာဆိုတော့
သူ့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ထမင်းလိုက်ကျွေး ရတယ်
လေ”

လေပြေက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောပြီး သူ့နံဘေးထဲ
ဖြတ်ကျော်လျှောက်သွားသည်။

“ကလေး...”

သူက လေပြေလက်ကို လှမ်းဆွဲထားရင်း ခေါ်လိုက်
သည်။

လေပြေက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ကာ သူမ
လက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်ရင်း...

“လေပြေကို ကလေးလို့ မခေါ်နဲ့၊ လေပြေ မကြိုက်ဘူး၊
လေပြေ လူကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လူကြီးအလုပ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း
လုပ်နေနိုင်ပြီ”

“နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါ ကလေးရယ်...”

“မခေါ်ပါနဲ့ဆို...”

“ကိုယ် လေပြေကို တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါ”

“... ..”

“လေပြေနဲ့အတူသွားလာနေတဲ့ ကောင်းဇေယျက လေပြေ
နဲ့ဆို ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ လေပြေနဲ့ သူ
နှစ်ယောက်တည်း သွားတာ လာတာကို နည်းနည်းတော့
ဆင်ခြင်စေချင်တယ်၊ တော်ကြာ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုး
မြင်...”

“အဟက်... ဟက်၊ ဟား... ဟား”

လေပြေက ရုတ်တရက်ကြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်ချလိုက်တာမို့ ရှားမင်းက စကားမဆက်နိုင်ဘဲ လေပြေကို
အံ့သြစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

လေပြေက တော်တော်ကြာ ရယ်နေပြီး...

၂၈ ■ ပုညဝင်

“ဦးရှားရယ်... ဦးရှားက သိပ်တုံးတာပဲ သိလား၊ ကြာလေ ကြာလေ ပိုပိုတုံးလာလေပဲ၊ ဦးရှားတို့ ရပ်ကွက်ထဲက အထာတွေ လေပြေကို လာမပြောနဲ့၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တည်း တွဲသွားလို့ တစ်မျိုးမြင် တယ်ဆိုတာ ဦးရှားတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာသာ ရှိချင်ရှိမယ်၊ လေပြေတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ ဒါမျိုးမရှိဘူး၊ ဒီလိုမျိုး စောင့်ကြည့်ပြီး ဟိုထင် ဒီထင် ထင်တယ်ဆိုတာ အလုပ် အကိုင်မရှိ အားနေတဲ့သူတွေပဲ ထင်တတ်ကြတာ၊ လေပြေ တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ အားလုံးက ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ရှုပ်နေကြတာ၊ ဒီလိုမျိုးထင်ဖို့ အာရုံတောင် မအား ဘူး”

လေပြေက လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ခါပြလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

သူ သက်ပြင်းချကာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆီသို့ ထွက် လာခဲ့မိသည်။ ကောင်းကင်ကို ဟင်းလင်းမြင်နေရသည့် ဝရန်တာ ကျယ်ကြီးမှာ ရပ်နေရတာတောင် အသက်ရှူမဝသလို ခံစားရသည်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ပုံမပြောဖြစ်တဲ့ ညတွေလည်း များခဲ့ပြီ။

သည်းခံခြင်းမှာ အတိုင်းအတာရှိတယ်လို့ ဆိုကြလေ သလား...။

သူကတော့ အဲဒီအတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားရင် တောင် သည်းခံမှုကို ထပ်ပြီး သက်တမ်းတိုးတိုးနေချင်သူ ဖြစ် သည်။

သို့သော်လည်း လူတွေမှာ ခံနိုင်ရည်ပမာဏဆိုတာ တော့ ရှိပါသေးသည်။

သက်ပြင်းချရင်း... ခွင့်လွှတ်ရင်း... သည်းခံရင်း သနားကရုဏာသက်ရင်း... ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်ရင်း နေလာသည့် နေ့ရက် တချို့ကို ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက်မှာတော့ သူ ရင်မဆိုင် ချင်သည့် နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုညက လလည်း မသာခဲ့...။ ကြယ်ရောင်လည်း မလင်းခဲ့။ လေပြေညှင်းလည်း မတိုက်ခဲ့...။

ထိုညမျိုးမှာ သူက ခြံတံခါးဝဆီ လှမ်းမီနေကြည့်

နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်လေးမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရပ်တန့်ရင်း ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး မီးတောက်နေခဲ့သည်။

အချိန်က ၁၀ နာရီထိုးခဲ့ပြီ ...။

လေပြေကတော့ ခုချိန်ထိ ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။

ဒီလောက်ထိ တစ်ခါမှ နောက်မကျဖူးတာမို့ သူ ပိုပြီး စိတ်ပူရသည်။ လေပြေဆီ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း လေပြေက ဖုန်းမကိုင်ခဲ့ပါ။

ခုချိန်မှာ သူ အကြောက်ဆုံးက ကောင်းဇေယျရဲ့ ကားကို မြင်လိုက်ရမှာပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုဆို သူ့ဒေါသတွေကို ထိန်းမှ ထိန်းနိုင်ပါ့မလား ...။

ဟော ...

ခြံတံခါးဝဆီသို့ ထိုးလာသော ကားမီးရောင်ကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မတ်သွားသည်။

မီးရောင်က နှစ်ခု ...။

ကားက နှစ်စီး ...။

ရှေ့က တစ်စီးက လေပြေကား။ နောက်တစ်စီးက ကောင်းဇေယျရဲ့ ကား ...။

သူမြင်နေရသည်။ ကြားနေရသည်။ လေပြေကား ကားကို ကောင်းဇေယျ မောင်းလာတာ။ ကောင်းဇေယျရဲ့ ကား ကို တခြားတစ်ယောက်က မောင်းလာတာ ...။ လေပြေကို ပိုပြီး တာနှင့် ကောင်းဇေယျက သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး ကားထွက်သွား တာ။ လေပြေ အိမ်ထဲဝင်လာတာ ...။

အွန်စောရဲ့ အိပ်ချင်မူးတူးအသံ။ တံခါးပိတ်သံ ...။ လေပြေရဲ့ ဒေါက်ဖီနပ်သံ။ ပြီးတော့ ... အားလုံး ပြန်လည်တိတ် ဆိတ်သွားသည်။

သူ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး လေပြေကို ထိုင် စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ လေပြေက အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ ပေါင်လယ်လောက် အနီရဲရဲ ဂါဝန်အတို အကျပ်ကလေးကြောင့် လေပြေ အသားလေးတွေက ပိုပြီး ဖြူဖွေးစိုလက်နေသည်။

ချစ်စရာ ဇနီးငယ်ငယ်လေး ...။ နှစ်ဆယ်ကျော်ရံ အရွယ်ကလေး ...။ သူ့မျက်စိထဲမှာ ကလေးလေးလို့ပဲ မြင်မိသေး တဲ့ ဒီကလေးဟာ ဘာကြောင့်များ သူ့နှလုံးသားကို ခဏခဏ ဆုတ်ခြေနိုင်စွမ်း ရှိရတာလဲ ...။

“ဟင် ... ဦးရှား မအိပ်သေးဘူးလား။”

လေပြေက သူမလွယ်လာသည့် ရွှေရောင်ကြိုးတပ် အနီရောင် စလင်းဘတ်အိတ်ပြားပြားလေးကို ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်း ပစ်တင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ပြီးလည်မှောင်နေတဲ့ ရှားမင်း မျက်နှာ ကိုတော့ သတိထားမိပုံရဘဲ အဝတ်အစားလဲသည်။

ရှားမင်းက သူမ အဝတ်အစား လဲပြီးသည်အထိ စောင့်နေပြီးမှ ...

“မင်း ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကောင်းဇေယျတို့နဲ့ မွေးနေ့ဒင်နာတစ်ခု သွားတာလေ။

မွေးနေ့ရှင်က သူနဲ့ရော လေပြေနဲ့ပါ ခင်နေတာနဲ့ အတူ သွားလိုက်တာ”

“မင်း ညဘက်တွေလည်း ကားမောင်းနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူက မင်းကားကို လိုက်မောင်းပို့ရတာလဲ ...”

“လေပြေ ပိုင်နည်းနည်းသောက်မိလို့ ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်း ငြီးစိစိဖြစ်လာတာနဲ့ သူက လေပြေတစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်ရမှာ စိတ်မချတာနဲ့ ... ဟင် ... နေ့စမ်းပါဦး၊ ဒါ ဦးရှားက လေပြေကို မယုံသင်္ကာ တရားခံစစ်စစ်နေတာလား”

လေပြေ မျက်နှာနှင့် လေသံက ချက်ချင်းပင် မခိုး

မခန့် ဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ် ဒီလိုစစ်တာ မခံချင်ရင် မင်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပေါ့”

“အဟက် ... ဟက်၊ လေပြေ ဘာမဆင်ခြင်လို့လဲ၊ ဒါ လူမှုရေးပဲ၊ လူမှုရေးကောင်းရင် စီးပွားရေးဘက်မှာလည်း အထောက်အကူပြုတာပဲ၊ ဒီလို လူမှုရေးကိုသာ လိုက်ကန့်သတ်နေရင် ဘယ်လို စီးပွားဖြစ်မှာလဲ၊ ဦးရှားက အိမ်မှာ အားနေတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်လေး ချက်စားချက်၊ လေပြေကို မယုံသင်္ကာဖြစ်လိုက် ...”

“လေပြေ ... မင်း ဒီ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ကိုပဲ လာလာ

ပုတ်ခတ်မနေနဲ့ ...၊ ငါ့ဘာသာ ငါ ကြိုက်လို့ ချက်စားတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဦးရှားက ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် ချက်ဖို့ကလွဲရင် တခြား ဘာကိုများ စိတ်ဝင်စားလို့လဲ”

“မင်းဆိုလိုတာက ငါက ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် ချက်တာကလွဲပြီး ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“... ..”

“ဟေ့ ... ပြောလေ ...”

“ဦးရှား ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပိုသိမှာပေါ့၊ လေပြေ ပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး”

“ဟား ...”

လေပြေရဲ့ ပမာမခန့် အပြောက မယုံနိုင်စရာ ဆိုးလွန်းလှပါသည်။ သူ အံ့ကြိတ်မိသည်။ ခံစားရသည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ ပေါက်လုဆဲဆဲ မီးတောင်ထိပ်ပိုင်းတစ်ခုလို ပူလောင်ကာ ပွက်ပွက်ထလာသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ကိုထိန်းကာ ...

“လေပြေရယ် ... မင်း ဆိုးမှန်း အစကတည်းက သိပေမယ့် ဒီလောက်ဆိုးလိမ့်မယ်လို့တော့ ကိုယ် တကယ် မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ မင်း အခု ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ ခံစားနေရတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ၊ ကိုယ်က

မင်းအတွက် အရှုပ်ထုပ်လား၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်းမသိ
ခဲ့လို့လား ...။

“ကိုယ် ရိုးတာ၊ ကိုယ် မထက်မြက်တာ၊ ကိုယ်
ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ကြိုက်တာ၊ ကိုယ် စာသင်တာ၊
ကိုယ် ပုံပြင်ရေးတာ၊ ကိုယ် မချမ်းသာတာ၊ ကိုယ့်မှာ
သာမန်ဘွဲ့လေးပဲရှိတာ၊ မင်းထက် အသက် ၈ နှစ်ကြီးတာ၊
ရပ်ကွက်လေးထဲက အိမ်ခပ်သေးသေး တစ်လုံးမှာ နေတာ၊
ဒါတွေအားလုံးကို မင်းသိပြီးမှ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါ လေပြေ ကြမ္မာငင်ခဲ့တာ ...”

“ဘာ ...”

“အိမ်နဲ့ အဆင်မပြေတုန်း အခိုက်အတန့်လေးမှာ စိတ်တွေ
ပျော့ညံ့ပြီး ဦးရှားကို လေပြေ ချစ်မိသွားခဲ့တာ၊ လေပြေ
ချစ်ခင်အားကိုးရတဲ့ ဖေဖေကလည်း တစ်စိမ်း မိန်းမဘက်မှာ
ဆိုတော့ လေပြေဘဝမှာ အားကိုးစရာ လေပြေဘက်တော်
သား တစ်ယောက်တော့ ရပြီဆိုပြီး ဦးရှားကို လေပြေ
လက်ထပ်ခဲ့တာ ...။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဦးရှားက
အားမကိုးရလို့ လေပြေ စိတ်ပျက်နေရတာ ...။

“လေပြေက အမြဲ ခေါင်းမောချင်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်
ယောက်ျားအတွက် ဂုဏ်ယူချင်တယ်၊ ခေါင်းမောချင်တယ်၊
လေပြေ မိထွေးရှေ့မှာ၊ မိထွေးရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေရှေ့မှာ
ခေါင်းမောပြီးတော့ပဲ နေချင်တယ်၊ အဖက်ဖက်က သူတို့

ထက် သာချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အမြင်မှာတော့
လေပြေဟာ ရပ်ကွက် နုပ်နုပ်လေးထဲက အတုံးအအ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတဲ့
ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲ့ဒါကို
လေပြေ မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်တယ်၊
ဦးရှားကိုလည်း ဒေါသဖြစ်တယ်၊ လေပြေကိုယ် လေပြေ
လည်း ဒေါသဖြစ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဦးရှားသိချင်တဲ့ လေပြေ
ခံစားချက်ပဲ ...”

ရှားမင်းသည် တင်းတင်းမာမာ မျက်နှာထားနှင့်
အဆက်မပြတ် ပြောနေသော လေပြေကို ငေးကြည့်ရင်း ဘယ်
ဘက် ရင်အုံကို လေးလံပူလောင်သော တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် အဖိ
ခံထားရသလို နာကျင်မွန်းကြပ်လာသည်။ ကိုယ်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတာဟာ
မင်းအတွက် ကြမ္မာငင်မှု တစ်ခုတဲ့လား ...။ အချစ်ဆိုတာကရော
ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်အားငယ်တုန်း ယိမ်းယိုင်သွားတဲ့ ခံစားချက်
တဲ့လား ...။ ကိုယ်လိုလူကို လက်ထပ်မိတာ လေပြေဘဝရဲ့
အမှားကြီးလား ...။ ကိုယ့်ကြောင့် လေပြေ သိမ်ငယ်နေခဲ့ရတာ
လား ...။

သူက လေပြေမျက်နှာလေးကို မျောနှစ်ငြိတွယ်စွာ
ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ တစ်လုံးချင်း မေးလိုက်မိ၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူးလား”

လေပြေက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကော မျက်
တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက် မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

၂၅၆ ■ ပုညဝင်

“လေပြေဘဝနဲ့ မနီးစပ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အသစ်အဆန်း
အဖြစ် စူးစမ်းခံစားရင်း သာယာသွားမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်
တာပဲ ...”

လေပြေရယ် ...

သူ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

သူ့မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားသည်။

သူ့ဘဝသည်လည်း ...

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာနိုးသောအခါ လေပြေ
သည် ကိုယ့်နံနား၌ လစ်ဟာလျက်ရှိနေသော နေရာတစ်ခုကိုသာ
တွေ့ရလေသည်။

လေပြေ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် လေပြေဘေးမှာ သူ
ဝင်အိပ်ခဲ့သလား ... မအိပ်ခဲ့ဘူးလား ... လေပြေ မသိခဲ့ပါ။

ဒီနေ့ မနက်ခင်းဟာ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုပြီး
ဆွေ့ခြောက်သည်ဟုတော့ ခံစားမိသည်။

လေပြေက အိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေချိုး
ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက တဘက်တင်သည့်
တန်းလေးပေါ်မှာ တဘက်ဖြူလေး တစ်ထည်ပဲ တွေ့ရသည်။

သွားတိုက်တံတည်သည့် ခွက်ထဲမှာလည်း လေပြေ
သွားတိုက်တံတစ်ချောင်းပဲ တွေ့ရလေသည်။

လေပြေ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီး အခန်းထဲပြန်
ဝင်လာကာ အဝတ်ဗီရိုကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးဆောင်အိတ်

၂၇၀ ■ ပုညဝင်

အသေးလေးတစ်လုံး ပျောက်နေတာကို တွေ့သည်။

လေပြေ သူ့အဝတ်တွေကို ဖြုတ်ညှစ်လိုက်သည်။

သူ လေပြေအိမ်သို့ ရောက်လာစဉ်က ပါလာခဲ့သော အဝတ်အစားတွေကို မတွေ့ရတော့...။ ဗီရိထိမှာ လေပြေ ဝယ်ပေးထားသည့် တန်ဖိုးကြီး ရုပ်အင်္ကျီတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူ ပြန်သွားပြီလား...။

လေပြေသည် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်လာရသော်လည်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး တစ်ဖက်ကို ဖိကိုက်ပြီး အားတင်းလိုက်သည်။ သူတောင်မှ ထားခဲ့နိုင်သေးရင် လေပြေကလည်း မလွမ်းပါဘူး။

လေပြေသည် ဦးရှားအကြောင်း ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။

လေပြေ အလှပြင်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ကြီးကြီးက လေပြေဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကာ...

“လေပြေ... မနက်က မောင်ရှားရယ် သူ့အိမ် ခဏပြန်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ညက ညည်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကြီးကြီး... လေပြေ ရုံးသွားတော့မယ်”

“ဟဲ့... ဒီကောင်မလေး မေးတာကို မဖြေဘူးလား”

လေပြေက ဦးရှားအကြောင်းကို တစ်ခွန်းမဟဘဲ ထွက်လာခဲ့တာမို့ ကြီးကြီးက တဟဲ့ဟဲ့နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ကိုယ်က ဒီလုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ် လုပ်တော့မှာ လေပြေရ...။ ဒီအလုပ်က ကိုယ့်အဖေနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ခွဲပြီးလုပ်မှာ...။ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေပဲ စုလုပ်ကြမှာ၊ လေပြေပါ ပါရင်တော့ အင်အားအရမ်းတောင့်သွားမှာ...”

အားတက်သရော ပြောနေသော ဇေယျကို လေပြေက ခပ်တွေတွေလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ဒီစကားကို သူပြောတာ အခေါက်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ။ ဦးတည်ချက်ကတော့ သူ့ အကောင်အထည်ဖော်မည့် ကားပစ္စည်းအရောင်းစင်တာ တစ်ခုအတွက် လေပြေကို အရင်းအနှီး ထည့်ဝင်စေလိုတာပင်...။ သူထည့်ဝင်ဖို့ ပြောတဲ့ ငွေပမာဏကလည်း သိန်းထောင်ချီနေတာမို့ လေပြေက လေပြေသဘောနဲ့ လေပြေ မဆုံးဖြတ်ချင်ပါ။ ဖေဖေကိုတော့ တိုင်ပင်ချင်သေးသည်။ ဆဖေက ဥရောပဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတာမို့ လန့်တုန်ပြီး ကြာ

မြင့်နေလေရာ ဖေဖေ ပြန်လာမှပဲ တိုင်ပင်တော့မည်ဟု စဉ်းစားထားသော်လည်း ဇေယျက ဒီကိစ္စကိုပဲ ထပ်ထပ်ပြောနေတော့တာပင်။

“ဇေယျရယ် ... လေပြေ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဒီကိစ္စက လေပြေတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ၊ လေပြေမှာ အဲဒီလောက်များတဲ့ ငွေကြေးလည်း မရှိပါဘူး၊ ဖေပြန်လာတော့မှ ဖေဖေကို ပြောကြည့်ရမှာ...”

“ကိုယ်တို့မှာ မြေနေရာတစ်ခုဝယ်ဖို့ ကြည့်ထားတာရှိတယ်လေပြေ၊ အဲဒီမြေနေရာက အရမ်းကောင်းတယ်၊ ဈေးလည်း မဆိုးဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုယ်တို့မယူရင် တခြားသူယူသွားမှာပဲ၊ အဲဒီနေရာကို ကိုယ် လုံးဝ လက်မလွှတ်ချဘူး၊ ငွေကလည်း မပြည့်ဘူးဖြစ်နေတာ”

“ငွေက ဘယ်လောက်လိုလို့လဲ...”

“သုံးရာလောက်ပဲ...”

သိန်း ၃၀၀ လောက်ကတော့ လေပြေ ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာလည်း အသင့်ရှိပါသည်။ သို့သော် ဒီကိစ္စကို ဖေဖေကိုမပြောဘဲ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးဖို့အတွက်တော့ ဝန်လေးနေမိပါသည်။

ဇေယျဟာ သူဌေးသား ပညာတတ်၊ လူရည်သန် အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကောင်းသည့်သူမို့ ဒီလောက် ပိုက်ဆံယုံကြည်စွာ ထည့်ဝင်ပေးလိုက်ဖို့တော့ သင့်တာပဲဟု လေပြေတွေးမိသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လေပြေ ထုတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“အိုခေ ...၊ သင့်ခံယူ”

“စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့ လေပြေရှေ့နေကို ခေါ်လိုက်မယ်”

“အချင်းချင်းတွေ ... မယုံဘူးလား လေပြေရာ၊ ဒီလောက်ပိုက်ဆံလေးကိုများ...”

ဇေယျ စကားကြောင့် လေပြေက အားနာသွားမိတာ...

“မယုံလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရမလားလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ထားလိုက်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဇေယျကို လေပြေ ယုံပါတယ်”

လေပြေက လေပြေရုံးခန်းထဲက စားပွဲနောက် ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရင်းက လေပြေ စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဇေယျကိုပြီးပြရင်း ယုံယုံကြည်ကြည်ပဲ ပြောလိုက်မိပါသည်။

ဇေယျက လေပြေကို ‘လေပြေကလည်းကွာ၊ အလုပ်လုပ်နေပြီး ခုထိ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် မရှိသေးဘူးလား’ ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်တာမို့ လေပြေက ခုလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ် လုပ်လိုက်ဖြစ်တာပင်...”

“ကဲ ... ကိုယ် သွားမယ်နော် လေပြေ ... ဆီးယူ”

“ဆီးယူ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

လက်ထောင်ကာ လက်ချောင်းကလေးတွေကိုပဲ လှုပ်နှုတ်ဆက်သွားသော ဇေယျစတိုင်လ်က တော်တော်ပဲ ကြည့်မိကောင်းလှပါသည်။

ဇေယျက sharp ဖြစ်သည်။ စမတ်ကျသည်။ သွား
လာ နေထိုင်ပြောဆိုပုံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အထက်တန်းစား
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာစေပါသည်။

လေပြေက လေပြေ ယောက်ျား ဦးရှားကိုလည်း
ဇေယျလို ဖြစ်စေချင်မိတာပင်။ ဦးရှားဟာ ခပ်တုံးတုံးသာမနေရင်
ရုပ်ရည်က မဆိုးပါ။ ဇေယျလို ပုံစံမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်
မှုရှိရှိ စမတ်တကျလေးသာ နေတတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ ...။ လေပြေလည်း သူ့ကြောင့် မျက်နှာပန်းမလှဘူး
လား။ ခုတော့ ... သူ့ဘာသာ နေပျော်သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ညှိုးညှိုး
ကုပ်ကုပ် နေတော့ လူအထင်သေးစရာ ဖြစ်မနေဘူးလား။

အို ... ထားပါတော့။ သူ့အကြောင်းမတွေးဘူး။ သူ့
ဘာသာ ဘယ်မှာပဲနေနေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...။ လေပြေဘဝက
သူ့မိမိနေရတာလည်း မဟုတ် ...။ သူမရှိလည်း ပျော်အောင်နေ
တတ်တယ်ဆိုတာ သူသိစေရမည်။

လေပြေက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ခါကာ သူ့အကြောင်း
ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လေပြေဟာ ကောင်းဇေယျ စတိုင်လ် ကျတာကို
သဘောကျသော်လည်း ကောင်းဇေယျကို သဘောကျမိတာတော့
မဟုတ်ပါ။ ဇေယျကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စား
တာ မဟုတ်ပါ။ လေပြေ မသိတဲ့ လေပြေ မတတ်တဲ့ စီးပွားရေး
ကိစ္စတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နားလည်သူမို့ အထင်တကြီး
ခင်မင်မိတာပဲ ရှိပါသည်။

ဇေယျနဲ့ မတွေ့တဲ့အခါ ဦးရှားနဲ့ မတွေ့ရတုန်းက
လိုမျိုး သတိရတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ဦးရှားနဲ့ တွေ့စတုန်းကလို
ရန်ဖြစ်အငြင်းပွားရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ပျော်ရွှင်မိတာမျိုးလည်း
မရှိပါ။ ဦးရှားနဲ့ ...။ ဟင် ... မတွေးပါဘူးဆိုမှ ...။

လေပြေက ခေါင်းကို ဆက်ခါဆက်ခါ ယမ်းလိုက်
ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ချလိုက်ပါသည်။

“မောင်ရှားရယ်... မင်း ဒဲလိုတော့ စိမ်းစိမ်းကားကား မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဟယ်၊ လေပြေအကြောင်းလည်း မင်း မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီကလေးမလေးက ပါးစပ်ကသာ ပြောချင်ရာ ပြောတာပါ၊ စိတ်ရင်းလေးက မဆိုးရှာပါဘူး၊ သူ အပြောမတတ်တာက မင်းကို နှိမ်သလို ဖြစ်သွားတာပဲ နေမှာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ ရှားကြီးရာ... ကောင်မလေးက မလိမ်မိုး မလိမ္မာလေးပါ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုးနဲ့ နေရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သိရှာမှာလဲ...၊ မင်း ထက်လည်း အသက်အများကြီး ငယ်တာပဲ၊ ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်သွားလိုက်ပါကွာ”

ဒေါ်စောနှင့် ဇော်ကိုက တစ်လှည့်စီ နားချသော်လည်း သူက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းမိလေသည်။

ရင်ထဲမှာ နာနေတာဟာ ခုထိ မပျောက်သေးပါ။ ဒဏ်ရာက တော်တော်နက်တာမို့ အချိန်တိုအတွင်း ကုစားလို့လည်း မရနိုင်သေးပါ။

“ငါ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ မပြန်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါမရှိတာက သူ့အတွက် ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ သူ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်မယ်ထင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဘဝချင်းလည်း မတူပါဘူး၊ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေက မတူညီတော့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ ခံယူချက်တွေ၊ တန်ဖိုးထားမှုတွေလည်း မတူညီတော့ဘူး၊ အသက်ချင်း ကွာခြားတော့ ရင့်ကျက်မှုခြင်းလည်း မတူနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကလည်း ညှိမယ်ဆို ညှိလို့ရပါသေးတယ်၊ အချစ်ခြင်းသာ တူညီခဲ့ရင်ပေါ့”

“မင်းတို့ အချစ်ခြင်းညီလိုသာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

သူ မချီပြီးသာ ပြုံးရသည်။ ဇော်ကို မေးခွန်းကိုတော့ သူမဖြေတော့ပါ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်လေမလား။ ‘လေပြေ ကြမ္မာငင်ခဲ့တာ’ ဆိုသော စကားက နားထဲက ခုထိမထွက်...။ ရှားမင်းရဲ့ ဘဝကို သူမဘဝနဲ့ မတူညီတဲ့ အသစ်အဆန်း ဘဝတစ်ခုအဖြစ် စူးစမ်းခံစားရင်း သာယာမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဆိုတဲ့ စကားက ဖြစ်တည်ခဲ့အံ့မျှ အချစ်တွေကို ဖွဲ့နွဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကိုပြောပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာလား။”

ဇော်ကို မေးခွန်းကြောင့် သူ ခေါင်းယမ်းပြမိရင်း
“ငါ သူ မနိုးခင် ထွက်လာခဲ့တာ၊ စာတော့ ရေးပေးခဲ့ပါ
တယ်”

“ဒီမှာ မောင်ရှားရဲ့၊ ဒေါ်စော လောင်းရဲတယ်ကွယ့်၊ မင်း
မပြန်လည်း ကောင်မလေးက မင်းဆီ လိုက်လာမှာ သေချာ
တယ်၊ ဒီကောင်မလေး မင်းကို ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်
ကြီးတယ်ဆိုတာ ဒေါ်စော အသိဆုံးပဲ၊ မင်းလည်း ဘယ်
လောက် တင်းထား တင်းထား လေပြန်နဲ့တွေ့ရင်တော့
အရည်ပျော်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ဒေါ်စော ကြည့်ဖူးတဲ့
ကိုရီးယားကားထဲမှာလည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်လို့ပဲ အချင်း
ချင်း ချစ်ရက်နဲ့ နားလည်မှုတွေလွဲပြီး ကွဲသွားကြတာပဲ၊
နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားကြတာပဲ၊ ဘာတဲ့ ...
ရုပ်ရှင်ထဲက စကားလေးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တကယ် ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေမှာလည်း အခိုက်အခန့်
နာကြည်းမုန်းတီးမိတယ်ဆိုတာ ရှိကြတာပါပဲတဲ့ ...”

ဒေါ်စောကတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောပြီး ပြန်
သွားခဲ့သည်။ မကြာခင် ဇော်ကိုလည်း ပြန်သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး
တော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ရစ်လေသည်။

သူက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ တစ်ယောက်
တည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့မိသည်။ လပြည့်ရက်မို့ ဝင်းဝင်းပဝ
သာနေသော လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ခဏကြာတော့

လပေါ်မှာ တိမ်ညိုမည်းတွေ ဖုံးအုပ်သွားပြီး မိုးတွေရွာကျလာခဲ့
သည်။

မိုးပေါက်တွေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခပ်စိပ်စိပ် ရွာ
ကျလာတော့မှ သူ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့မိသည်။

ခုတလောမှ မိုးတွေကလည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်လို
သည်းသည်းထန်ထန် ရွာကျနေခဲ့သည်။

ဒီလို မိုးသည်းည တစ်ညမှာ သူ့ဘဝထဲကို ရောက်
လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူ ပြန်မတွေး
ချင်သော်လည်း ပြန်တွေးမိနေသည်။

လေပြေဆီက သူထွက်ခွာလာခဲ့တာ တစ်လလောက်
သာ ရှိသေးတာမို့ ခံစားချက်တွေက ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေခဲ့သေး
သည်။

ပြန်ပြီး ပူနွေးနိုးထမလာနိုင်တော့တဲ့အထိ မင်းအပေါ်
ထားတဲ့ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေ အားလုံး အေးစက်သွားချင်ပါတယ်
လေပြေသွေးရယ် ...။

သူက သက်ပြင်းချကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်
လာခဲ့မိသည်။

ညစာ မချက်ရသေးတာမို့ ဟင်းချက်မည်ဟု စဉ်း
စားသောအခါ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက် စားချင်စိတ်က ပေါ်လာ
သည်။ သူက ခရမ်းချဉ်သီးတွေ နှိုက်ယူပြီး ဓားနှင့်လှီးဖို့ စဉ်းစား
တုံ့ပေါ် တင်ပြီးမှ လေပြေရဲ့ ...

“ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ပဲ ပြန်ချက်စားနေတာ ...”

၂၆၈ ■ ပုညခင်

ဟူသော အသံက နားဝမှာကပ်ပြီး ဗုံးခွဲလိုက်သလို
ပေါ်လာတာမို့ လက်ထဲက ဓားကို ဆောင်ချကာ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ
ကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ဒေါသတကြီး ပစ်ထည့်လိုက်မိလေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဆရာမကြီးပေါ့လေ ဟုတ်လား
လေပြေသွေး”

ဖေဖေ ဒေါသသံက ရုံးခန်းထဲမှာ ဟိန်းထွက်လာ
သည်။ ဖေဖေ ဒီလို ဒေါသတကြီး မပြောတာကြာပြီမို့ လေပြေက
ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေသည်။ ကိုယ့်
အမှားနှင့်ကိုယ်မို့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ရဲ။ ပိုက်ဆံ သိန်း ၃၀၀
ဆိုတာကလည်း နည်းမှမနည်းဘဲ။

“မောင်ရှား အလုပ်လုပ်တာကို အားမရဘူးဆိုပြီး ဖေဖေ
ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ပြီး ထင်ရာစိုင်းတယ်၊ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့
ဘာမှလည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မရှိဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဆရာကြီးစတိုင်လ် ဖမ်းတယ်၊ ငါ့သမီးလေး သူ့သဘောနဲ့
သူ ကြိုးစားပါစေဆိုပြီး ဒီအဖေက အသာလွှတ်ထားလေ
လိုက်တယ် ... ၊

“ခုတော့ အဖေ ခရီးသွားတုန်း ကိုယ့်သဘောနဲ့

ကိုယ် ပိုက်ဆံ သိန်း ၃၀၀ ကို ဘတ်ခနဲ ထုတ်ပေးလိုက်
တယ်။ နှင့်မှာခေါင်းမရှိဘူးလား၊ ကောင်းဇေယျအကြောင်း
ကို နင် ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ...။

“နင်သိတာက ကောင်းဇေယျက စတိုင်လ်ကျ
တယ်။ သူဌေးပုံထွက်တယ်။ ပညာတတ်တယ်။ ပိုက်ဆံရှိ
တယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား ...။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အပေါ်ယံ လူကြီး လူ
ကောင်းပုံ ထွက်နေတာနဲ့ပဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်လိမ့်မယ်လို့
ထင်သလား ...။

“ကောင်းဇေယျဟာ သူ့အဖေ ငါ့မိတ်ဆွေ
ကိုယ်တိုင် လက်မှိုင်ချထားရတဲ့ သား၊ အဖေဆီက အရင်း
အနှီး တောင်းသွားလိုက်၊ ကားအကောင်းစားတွေ ဝယ်ပြီး
အမျိုးမျိုး အလှဆင်စီးလိုက်လုပ်နေတဲ့ ကောင်၊ သူ့ အဖေ
မိတ်ဆွေတွေဆီက ပိုက်ဆံလှည့်ပတ်ချေးပြီး နိုင်ငံတကာ
ပေါက်စေ့ လည်ပတ်သုံးဖြုန်းနေတဲ့ ကောင်”

ဖေဖေက ဒေါသ သံကြီးဖြင့် မိမိပြောနေတာကို
လေပြေက စိတ်ညစ်လာကာ ခံပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ကလေး
အတိုင်း ...

“အဲဒီလိုမှန်းသိလည်း ဖေဖေ စောစောက ပြောပါလားလို့”

“တယ် ... နင်က ငါ့ကိုတောင် အပြစ်ပြန်တင်ချင်သေးတာ
လား၊ နင်တို့ချင်း ဒီလောက် ခင်မင်ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်
လို့မှ ငါမသိဘဲ၊ နင် ဒီလောက် ဦးနှောက်မရှိတာသိရင်

စောစောကတည်းက အူမချေးခါး ပြောပြထားမှာပေါ့
လေပြေသွေးရဲ့ ...။

“နို့နဲ့ မစင်သေးတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ငါ့လုပ်ငန်းကို
လာခြယ်လှယ်ရုံမကသေးဘူး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုပါ အိမ်
က ဆင်းသွားအောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ငါမရှိတုန်း
ဖြစ်ချင်တိုင်းကို ဖြစ်နေတာပဲ ...”

“လေပြေ ဆင်းခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဆင်း
သွားတာ ...”

“သူဆင်းသွားချင်အောင် နင် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်လို့ နေမှာ
ပေါ့ ...။ မောင်ရှားနဲ့ နင်နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင့်အလွန်ပဲ
ဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာတောင် မလိုဘူး”

လေပြေက စုပုပ်လျက် ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေမိသည်။
ကိုယ့်အလွန်တွေ များတော့လည်း သိပ်ပြီးတော့ ပြန်မပြောရဲ့ ...။
ဒက်ဒီကတော့ ဒေါသမပြယ်သေးဘဲ ...

“နင် မှတ်သာထားလိုက်တော့၊ ကောင်းဇေယျ လက်ထဲ
ရောက်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံ သိန်း ၃၀၀ ဟာ ပြန်ရစရာ
အကြောင်းကို မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ဖုန်းကို နင်ဆက်လို့ မရဘူး
ဆိုလို့ သူ့အဖေဖုန်းကို ငါဆက်မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ကောင်း
ဇေယျက အမေရိကားက သူ့ဦးလေးဆီ သွားတယ်တဲ့၊
ဟိုမှာ ပျော်သလောက် နေမှာတဲ့၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မိလည်း
အစီအစဉ် မရှိပါဘူးတဲ့၊ နင့်ပိုက်ဆံ သိန်း ၃၀၀ နဲ့

ခုလောက်ရှိ လပ်စီမီးဂတ်ကို တက်ကဲလို့ ကုန်တောင်ကုန် လောက်ပြီ ... !

“ရိုးသားတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုတော့ တန်ဖိုးထား မြှင့်တင်ရကောင်း မသိဘဲ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြံနေတဲ့ ကောင်ကို ယုံစားတော့ ဒုက္ခဖြစ်ရောပေါ့ ... !

“တော်ပြီ ... ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့အလုပ်တွေကို နင်ဘာမှဝင်မလုပ်နဲ့တော့၊ နင့်ဘာသာ အိမ်မှာပဲ အေးအေးလူလူ ငါးခုကြော်သာ ပြန်ကြော်စားနေပေတော့”

ဖေဖေ စကားကြောင့် လေမြေမျက်လုံးတွေက ပြူးခနဲ ဖြစ်လာပါသည်။ ဒါ ... ဒါ ... လေမြေ ဦးရှားကို ပြောတဲ့ စကားမျိုးပဲ မဟုတ်လား။

“ဖေဖေနော် ... လေမြေက ဘာလို့ ငါးခုကြော် ပြန်ကြော်စားရမှာလဲ”

“ညည်းပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ညည်းကြိုက်တဲ့ ငါးခုကြော်မျိုး အွန်စောမကြော်တတ်လို့ ပြောဆို ငေါက်ငမ်းနေတာ ကြားဖူးလို့ပါ၊ ရုံးကို မလာတော့ ညည်းဘာသာ ဝင်ကြော်စားဖို့ အချိန်ပိုရတာပေါ့ ... မဟုတ်လားဘူး”

လေမြေသည် ခုတော့ ဦးရှားကို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်ခံလိုက်ရပါသည်။ ဝင့်ဆိုတာ တော်တော်ကို နီးနီးနားနား လည်နိုင်တာပါပဲလား။

နောက်ဆုံးတော့ လေမြေသည် ဖေဖေကို ဘာမှပြန်

မပြောရဲတော့ဘဲ ဖေဖေရှေ့ကနေ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

လောလောဆယ်မှာ လေမြေ အရမ်းငိုချင်နေသည်။ သို့သော် ပါးအပ်ပြီး ငိုစရာ ရင်ခွင်ကလည်း အနားမှာမရှိပါ။ မကျေနပ်တာမှန်သမျှ ဖွင့်ထုတ်ပြောပြပြီး ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်ပေမယ့် နားထောင်ပေးမယ့်သူလည်း မရှိပါ။ လေမြေ ခုလို ဝမ်းနည်းနေရတာဟာ ပိုက်ဆံ သိန်း ၃၀၀ အညာခံလိုက်ရတာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်တာတော့ သေချာနေပါသည်။ လေမြေ နှလုံးသားမှာ အမျိုးမျိုးသော ခံစားချက်တွေဟာ ရောထွေးမွှေနှောက်လျက်ရှိပါသည်။

လေမြေသည် တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြန်လာရင်း လေမြေဘဝမှာ ထင်ထင်ရှားရှား တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးသည့် အထီးကျန် သွေ့ခြောက်ခြင်းကို စတင်ခံစားလာရသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာရချိန်မှာလည်း လေမြေ နေထိုင်နေသည့် အိမ်ကြီးထဲမှာ မပျော်ပိုက်ခြင်းရသကဲ့ ခံစားရလေသည်။

ဧည့်ခန်းဘေးမှ ဖြတ်ကျော်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားဆီ လျှောက်လာမိချိန်တွင် လေမြေ မိထွေးရဲ့ အသံစာစာကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ထက် တစ်ခါမှ ခရီးမထွက် ဖြစ်သေးလို့ ကိုကိုက ထက်ကို ဥရောပ ခရီးစဉ် ခေါ်သွားတာလေ ... ! ဥရောပခရီးက သိပ်တော့မကြာပါဘူး အပြန်

မှာ စင်ကာပူဝင်ပြီး ကိုကို တိုးချဲ့မယ့် အလုပ်ကိစ္စလေးတွေအတွက် ရွှေ့လာနေလို့ ကြာသွားတာ။ တိုးချဲ့မယ့် အလုပ်ကိစ္စက အကျိုးအမြတ် ရှိမရှိတော့ မသိပါဘူး။ အိမ်မှာကတော့ အကျိုးယုတ်ပြီးပြီ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကြောင်မရှိ ကြွက်ထဆိုတာ၊ ကိုကို နည်းနည်း နောက်ခိုင်းတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ လေပြေသွေးက ဆရာမကြီး ဝင်လုပ်တော့တာပဲ။”

ဖုန်းပြောနေသော အသံကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရသော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိပေ။ အရင်တုန်းကဆို ဒါမျိုး ကြားကြည့် ... ချက်ချင်းဖြေသွားပြီး ဆောင့်တွန်းပစ်မိမလား မသိ။ ခုတော့ ရန်ဖြစ်ရမှာတောင် အားမရှိဘဲ စိတ်ပျက် စိတ်ကုန် စိတ်ဓာတ်တွေကျကာ လူထဲအားအင်ချိနဲ့နေသည်။

လေပြေသည် တိတ်တဆိတ်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လေပြေတစ်ယောက်တည်း အူချာချာလေး ဖြစ်နေသည်။ အွန်စောနှင့် ကြီးကြီးကလည်း သူတို့ချင်း အဖော်ပြုတာ ဈေးဝယ်သွားနေကြသည်။ ထက်မြတ်သူမှာကလည်း အနီးကပ်ဆုံး အဖော်ဖြစ်တဲ့ လေပြေ ဖေဖေအပြင် အဖော်ပြုစရာ လူတွေအချင်းကြီး ရှိသည်။ ဒီရိုင်ဘာ ဦးလူမော်ကလည်း ဇနီးနှင့် သားနှစ်ယောက်အိမ်မှာ လေပြေ တစ်ယောက်တည်းပဲ အထီးကျန်နေခဲ့သည်။ လေပြေ ပြန်လာကတည်းက လေပြေကို အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေကလည်း လေပြေကို မကြည်တော့ချေ။

လေပြေ အခန်းထဲရောက်တော့ လက်မှာ တန်းလန်း ဆွဲကိုင်လာသည့် စလင်းဘတ်အိတ် သေးသေးလေးကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ သို့သော် စလင်းဘတ်အိတ်က အရှိန်လွန်ကာ ခေါင်းရင်းဘက် ခုတင်ကြားသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

လေပြေက ခုတင်ပေါ်သို့ လေးဘက်တွား တက်ကာ ခုတင်ကြားသို့ လက်နှိုက်ပြီး အိတ်ကိုစမ်းလိုက်ချိန်မှာ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို စမ်းမိသွားသည်။

လေပြေ အိတ်ကို ဆက်မစမ်းသေးဘဲ စာရွက်ခေါက်လေးကို အရင်နှိုက်ယူကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သောအခါ ...

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ အစွန်အဖျား ဇနပုဒ်ရွာလေးတစ်ရွာမှာ အညတရ စာဆိုတော်လေး တစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့သတဲ့ ... !

သာမန် မိဘနှစ်ပါးကနေ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ စာဆိုတော်လေးဟာ စာတိုပေစကလေး နည်း နည်းပါးပါး ရေးတတ်တာလေးတစ်ခုကလွဲရင် တခြား ဘာအရည်အချင်းမှလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ သေးငယ်တဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရင်း သူ့ရဲ့ သာမန်ဘဝလေးမှာပဲ ရောင့်ရဲ ပျော်မွေ့နေခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့ဘဝမှာ ထူးထူးခြားခြားပိုင်ဆိုင်ချင်တာဆိုလို့ ဘာမှမရှိသလို သူ့ဘဝဟာ နိမ့်ကျလှတယ်လို့လည်း တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့မိဘူးတဲ့ ... !

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေ

မယ့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို သူ ကြုံတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီညက မိုးတွေလည်း သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချနေခဲ့တာပေါ့...။ သူတစ်ယောက်တည်း ညစာစားဖို့ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ရေတွေရွဲရွဲနေတဲ့ မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့...။

အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီညကစပြီး သူ့ရဲ့ ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိဘဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးနေတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ထူးခြားပြီး နွေးထွေးလှုပ်ခတ်နေတဲ့အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်တယ်...။

အဲဒီ မိန်းကလေးကို ဒေါသဖြစ်ရတာ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ အခြေအတင် စကားပြာရတာ၊ အဲဒီ မိန်းကလေး ဗိုလ်ကျသမျှ ခံနေရတာတွေဟာ သူ့အတွက်တော့ ဆန်းကြယ်တဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်ရှိနေရသလို ခံစားခဲ့ရတာပေါ့...။ သူ့ဘဝရဲ့ နေ့ရက်အသေတွေဟာ ကကြိုးပေါင်းစုံ၊ ပဉ္စလက် ဂီတပေါင်းစုံနဲ့အတူ ကခုန် နိုးကြွနေခဲ့ရတာပေါ့...။

တကယ်တော့ အဲဒီမိန်းမငယ်လေးဟာ ဘုရင့်သမီးတော်ကလေး ဖြစ်နေတာကို အချိန်အတော်ကြာမှ သူ သိခဲ့ရပါတယ်...။

အဲဒီအချိန်ဟာ မင်းသမီးလေးကို မခွဲချင်တဲ့ စိတ်က တစ်ဖက်...။ မင်းသမီးလေး ဘဝကို အမြင့်မှာသာ စံနေစေချင်တဲ့ စိတ်က တစ်ဖက်နဲ့၊ သူ ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့လည်း မင်းသမီး

လေး အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်စေတနာက အနိုင်ရပြီး ဘုရင်ကြီးဆီ အကြောင်းကြားပေးလိုက်ရပါတော့တယ်...။

ခွဲခွာရတဲ့ နေ့က မင်းသမီးလေး သူ့ကို ကြည့်သွားတဲ့ အကြည့်တွေက သူ့ကို နေ့ပေါင်း ညပေါင်းများစွာ ဖိစီးနှိပ်စက်နေခဲ့တယ်။ မင်းသမီးလေးကို လွမ်းဆွတ်လှပေမယ့်လည်း နန်းတော်ကြီးဆီ လိုက်မသွားဝံ့တဲ့ စာဆိုတော်လေးဟာ အလွမ်းပြောပြအဖြစ် မင်းသမီးလေး သူ့အိမ်မှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အခန်းလေးကို အမြဲ ရှင်းလင်းပေးရင်း အလွမ်း ပြောနေခဲ့ရတာပေါ့...။

တစ်နေ့မှာတော့ သူ မမျှော်လင့်ရဲတဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုကို ရခဲ့တယ်။ အဲဒီဆုလာဘ်က သူ့မြတ်နိုးတဲ့ မင်းသမီးကလေးကို ညတိုင်း ပုံပြောပြခွင့်ပါပဲ။ အိပ်မက် မက်နေရသလိုပါပဲ။ သူ့မင်းသမီးလေးကို လက်ထပ် ထိမ်းမြားခွင့် ရခဲ့ပါတယ်...။

လက်ထပ်ပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်တွေမှာ မင်းသမီးလေး အလိုကျ၊ မင်းသမီးလေး ပျော်အောင် အစစ အရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပေမယ့်လည်း သူဟာ ဇနီးပုဒ် ရွာကလေးမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်တဲ့အတွက် နန်းတော်ကြီးမှာ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်အောင် မနေတတ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ မင်းသမီးလေး ဂုဏ်တက်အောင်လည်း ဘာမှ စွမ်းဆောင်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့...။

ဒီလိုနဲ့ သူဟာ မင်းသမီးလေးအတွက် စိတ်ပျက်စရာတွေကိုပဲ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖန်တီးပေးခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်...။

နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ မင်းသမီးလေးအတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်တာကို ရင်နှင်စွာ သိခွင့်

၂၇၈ ■ ညောင်

ရလိုက်ပါတယ်။ မင်းသမီးလေးဆီက သူ့ရထားတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေဟာလည်း ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ယိမ်းယိုင်မှုတစ်ခုဆိုတာ သူသိခဲ့ရတယ်...။

သူ့အတွက် မင်းသမီးလေးနဲ့ ဆုံခွင့်ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ခဏနိဗ္ဗာန်လေး ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မင်းသမီးလေး အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ ကြမ္မာငင်မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံး သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးလေးအနားကနေ ထွက်ခွာ သွားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်...။

“မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သူ့ချစ်ခြင်းတွေက မင်းသမီးလေးအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ခဲ့လို့ပါပဲ...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အညတရ စာဆိုတော်လေးနဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးဟာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရပါတော့တယ်...။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ...။

ပုံပြင်ဆုံးသွားချိန်မှာတော့ လေပြေကိုင်ထားသော စာရွက်ကလေးဟာ လေပြေမျက်ရည်များဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့နေခဲ့လေသည်။

ထိုညက ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှာ မုန်တိုင်းငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် မုန်းတိုင်းအရှိန်ကြောင့် မိုးတွေသည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချနေခဲ့လေသည်။

ရှားမင်းက ညနေစာ ထမင်းစားဖို့ ဟင်းချက်နေချိန်မှာပဲ မိုးသံလေသံကြားက တံခါးခေါက်သံ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူပါလိမ့်”

သူက အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ မိုးကာအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်းဆောင်း၍ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“အိမ်ငှားချင်လို့ပါ”

“ဟင်...”

မိုးကာအင်္ကျီခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်ရင်း ပြောလိုက်သော လေပြေကြောင့် သူက အံ့လည်း၊ ခံလည်း၊ တိုသွားရသည်။ ရုပ်ကိုက သူနဲ့ငါကြားမှာ ဘာမှဖြစ်မထားတဲ့အတိုင်း။ မျက်နှာ ပြောင်ချက်ကတော့ကွာ ...။

“မငှားဘူး...”

“ဒုန်း...”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး တံခါးကို ဒုန်းခနဲ အသံမြည်အောင် ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ရင်တွေတောင် ခုန်လာသည်။ ဒါ ဘာအချိုးမှန်းကို မသိ ...။

“တံခါးဖွင့်ပါဗျို့...”

“မဖွင့်ဘူးဟေ့...”

သူမက မိုးသံတွေကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် ကြိုးအော်ပြီး ပြောတာမို့ သူကလည်း အိမ်ထဲကနေ ပြန်အော်ပြောလိုက်ပြီး တံခါးချက်ထိုးကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒင်းကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်အေးအေး ထမင်းစားမည်။ ဒင်းဘာသာ မိုးရေထဲ လဲပြီးသေသေ ...။

“ဗျို့... အိမ်ထဲကလူကြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါဗျို့။ ဒီမှာ အအေးပတ်လို့ သေတော့မယ်ဗျို့...”

သေလေ ... သေ။ အအေးပတ်ပြီးတော့ပဲ သေသေ အပူပတ်ပြီးတော့ပဲ သေသေ။ သေချင်သလို သေ။

ရှားမင်းက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဟင်းဆင်းချက်နေလိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

ဒေါက်လေ ဒေါက်ပေါ့။ လက်ဆစ်တွေ ကျိုးအောင် တံခါးသာ ဒေါက်နေလိုက်တော့။ ငါကတော့ လုံးဝပဲ ...။

“ဗျို့... ဦးရှားမင်း၊ ခင်ဗျားအခန်းက ဘယ်လောက်ကောင်းလို့ ဈေးကိုင်နေတာလဲ၊ ထောင့်ငါးရာပဲ တန်တဲ့အခန်းကို များ ဈေးကိုင်မနေစမ်းပါနဲ့...၊ ခင်ဗျားအခန်း ဘယ်လောက်တန်တန် ကျွန်တော့်မှာ ထောင့်ငါးရာပဲ ရှိလို့ ထောင့်ငါးရာပဲ ပေးနိုင်မယ်ဗျို့။”

အောင်မယ် ... ကလေးတွေ အချစ်ကို တင်စားပြောတဲ့ ကိန်းဂဏန်းနဲ့ လူကိုလာဖျားယောင်းနေပြန်ပါရောလား ...။ ခုနေ ငါ့စိတ်တွေ ညွတ်သွားကြည့်... ပြီးမှ ဒင်းက ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်တုန်းမို့ ပြောမိတာပါလို့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ထားပြီး ပြောဦးမည်။

“ဦးရှား ... ဖွင့်မပေးဘူးလား၊ ဦးရှား ဖွင့်မပေးမချင်း အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လေပြေ ထိုင်စောင့်နေမှာနော်၊ မနက်ကျ အအေးမိပြီး သေနေရင် နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖုန်းသာလှမ်းဆက်လိုက်တော့...”

ဒင်းတော့ ငါ့ဘာသာ အေးအေးနေတာကို ပြဿနာလာရှာပြန်ပြီ။

ရှားမင်းက ကြက်သားအိုးကို ဆီသတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့ပစ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဟင်းအိုးထဲကို ရှေ့ထည့်၊ ဟင်း

www.burmeseclassic.com

အိုးကို အဖုံးဖုံးထားလိုက်ပြီး ကြက်သားနှင့်ရောဖို့ အာလူးကို အခွံဆက်နွှာနေလိုက်သည်။

အမြင်ဘက်ကတော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ ...။

ဒင်း ပြန်သွားပြီလား ... ရှိနေသေးလား သိချင်တာမို့ အာလူးကို အသာချကာ အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ပြတင်း လိုက်ကာကို အသာမကာ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ လား ... လား ဒင်းက မိုးကာအင်္ကျီတောင် မဝတ်တော့ဘဲ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ငုတ် ကုတ်ထိုင်နေလေသည်။

“ငါ့ကို ပြဿနာလာရှာတာ ... ပြဿနာ လာရှာတာ၊ အေးအေးမနေရအောင် ဂြိုဟ်မွေနေတာ ...”

ရှားမင်းသည် သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟု စဉ်းစား ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာသော်လည်း စိတ်မပြောင့်ဘဲ ပါးစပ်က တဖျစ်တောက်တောက် ရွတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ သွားချောင်းကြည့်မိပြန်သည်။

ဒင်းကို ကြည့်ရတာတော့ ကိုယ်သာ သွားမခေါ်ရင် ခေါင်းမာမာနှင့် မိုးရေထဲမှာ ဇွတ်ပေထိုင်နေမည့်ပုံ ...။ မိုးကာ ကလည်း ဝတ်မထား၊ သည်းသထက်သည်းလာနေတဲ့ မိုးရေထဲ မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ခပ်ပါးပါး ဝတ်ထားသော ဒင်းက အိမ်ဘက်ကို ကျောခိုင်းကာ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်၊ ငုတ်တုတ်ထိုင် နေသည်။

“ဒင်း သေတော့ ငါ တရားခံဖြစ်ရဦးမယ်၊ ငါ့ကို တရားခံ လာရှာနေတယ်”

ရှားမင်းက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ရေရွတ်ရင်း ထီးသွားယူ ဖွင့်ဆောင်းပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာပါသည်။

မိုးနှင့်အတူ လေကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်နေ တာမို့ ထီးဆောင်းထားတာတောင် သူ့ကို မိုးရေတွေ ပက်စင်လာ သည်။

သူက ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် သူမဆီ လျှောက်သွားလိုက် ပြီး ...

“ဟဲ့ ... အရူးမ”

ဟု မိုးသံကို ထွင်းဖောက်သွားအောင် သူမနောက် နားမှ ကပ်၍ အော်လိုက်ပါသည်။

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

လေပြေက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး သူ့ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ အော်မေးလိုက်သည်။ သူကလည်း မိုးသံတွေကို ထွင်း ဖောက်အောင် ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

“အရူးမ၊ အရူးမလို့ ခေါ်တာဟေ့၊ မင်းနဲ့လိုက်တဲ့နာမည် မို့လို့ ခေါ်တာဟေ့ ...”

“လေပြေက မရူးဘူး၊ ဦးရှားသာ ရူးလို့ ကိုယ့်မိန်းမငယ် ငယ်လေးကို ပစ်ပြီး ထွက်သွားတာ ...”

“အဲ့ဒီ မိန်းမ ငယ်ငယ်လေးက စိတ်မမှန်လို့ ထားခဲ့တာ ဟေ့ ...၊ အဲ့ဒီ မိန်းမက ခု စာကလေးကြောင့်၊ ခု ဆီထဲမင်း ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြိုက်လို့ဝယ်ပြီးမှ အဲ့ဒီ တုန်းက တကယ် ကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ကယောင်

ချောက်ချား ဖြစ်တုန်း အတွေးမှားသွားတာပါ ဆိုပြီး ဆိုင်မှာ ပြန်ထားချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး ...”

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်စိတ်ရင်းအမှန်ကို ကိုယ်မသိဘဲ တစ်ခါတလေ တွေဝေသွားတာမျိုး ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ ဦးရှားနားမလှည့်ဘူးလား၊ ဒီလို အလွယ်တကူ ထွက်သွားစရာလား ...”

“ထွက်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ခင်ဗျား စိတ်နဲ့ ခင်ဗျားကိုယ် ထွက်သွားပြီး ဒီမှာလာနှပ်နေလို့ ရမလား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယားစရိတ်တော့ပေးရမှာပဲ ...”

“ဘာ ... ဘာ ... မယားစရိတ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယားစရိတ် တစ်လ သိန်း ၂၀ ပေးနိုင်ရင်ပေး၊ မပေးနိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော့်တို့ တစ်သက်လုံး အလုပ်အကျွေး ပြုရမယ်”

ရှားမင်းနဲ့ လေပြေမှာ မိုးထဲရေထဲမှာ အပြန်အလှန် ရွဲ့ကာ အော်ပြောနေကြဆဲ လေက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်တာမို့ ရှားမင်းလက်ထဲက ထီးက အရွက်လန်ထွက်သွားလေသည်။ လေပြေက အရိုးချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ထီးကို လက်ညှိုးတိုးရင် အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ထီးစုတ်ကြီး”

“စုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း လှောင်ပြောင်စရာ မလိုဘူး”

ရှားမင်းက ထီးရိုးကို လွှင့်ပစ်ရင်း ပြန်အော်လိုက်သည်။

လေပြေက သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ရေစိုကပ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ လေသံကို တိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ထီးလို မိုးပေးနိုင်မလား ...”

“ဘာ ...”

သူက ကောင်းကောင်း မကြားရသဖြင့် ပြန်အော်မေးလိုက်သည်။

“ထီးလို မိုးပေးနိုင်မလား ...”

ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းကောင်းကြားလိုက်ရတာမို့ သူက သူမမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“လေပြင်းတိုက်လို့ ထီးရွက် စုတ်သွားရင်ကော မင်းက မိုးစိုခံနိုင်လို့လား ...”

“ခံနိုင်တယ် ...”

“သေချာလို့လား ...”

“သေချာတယ်”

သူတို့ မိုးရေထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ လေပြေက ခေါင်းကလေးမော့လျက်။ ရှားမင်းက လေပြေကို ငုံ့ကြည့်လျက်။

“ဟင် ... ဘာနဲ့လဲ၊ ဟင်းအိုးတူးတဲ့ အနံ့ကြီး”

ရုတ်တရက် လေပြေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး ရှားမင်းကို ပြောလိုက်သည်။ ရှားမင်းက မီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးကို ဗြဲနံ့ခနဲ သတိရသွားကာ ...

“ဟာ ... ဟင်းအိုး ... ဟင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတူးပြီ”

ဟု အော်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာမိသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်၊ မီးခလုတ် အရင်ပိတ်ပြီး ခြစ်တူးနေသော ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှချရင်း နှုတ်က တဖွဖွ ရေရွတ်နေမိသည်။

“သွားပါပြီကွာ ... ဒီညစာတော့ ငတ်ပါပြီ”

“မငတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဟင်းပါပါတယ်”

နောက်နားဆီမှ ကပ်ပေါ်လာသော လေပြေအသံကြောင့် သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

မိုးရေတွေ ရွဲရွဲနီနေသော လေပြေက သူ့ကို ပြုံးစိစိကလေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုမယားဆိုးကလေးက မိုးကာကျာကင်အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်သည်။ သူမ လက်ထဲမှာ မလတ်စတစ် လေလုံဘူးလေးတစ်ဘူး ပါလာသည်။ သူမထဲထိုးလေးကို လှမ်းပေးလာတာမို့ သူ လှမ်းယူပြီး အစုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက် ဟင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ... လေပြေကို အံ့သြစွာ ကြည့်မိတော့ လေပြေက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်လေ၊ ဦးရှား စားဖို့ လေပြေကိုယ်တိုင် ချက်လာတာ ...”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဲဒီအမူအရာနဲ့ အဲဒီစကားလေး တစ်ခွန်းက သူ့ရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို ပြေပျောက်သွားစေသည်။ ပဲရွဲသွားသော သူ့နှလုံးသားကို အကောင်းပကတိအဖြစ် ပြန်လည် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။

သူ့လက်က အလိုလို မြှောက်တက်လာကာ သူမခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

သူမက ဇက်လေးပု၊ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ချစ်စဖွယ် အမူအရာကလေးဖြင့် သူမခေါင်းကို ပြန်ပွတ်နေသည်။

လွမ်းတသသဖြစ်ခဲ့ရသော ထိုမျက်နှာကလေးကို သူ ခပ်ပြုံးပြုံး စိုက်ကြည့်နေရခိုက်မှာ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးက ပန်းတွေအားလုံး ပွင့်ဖူးကုန်သည်။ သမုဒ္ဒရာ အစင်းစင်းမှာ ထန်နေသော လှိုင်းလုံးတွေအားလုံး ငြိမ်သက် ပြေပြစ်သွားကြသည်။

ကမ္ဘာလေထုထဲမှာ မွှေးရနံ့တွေ သင်းပျံ့ကုန်သည်။

ပြီးတော့ ... ဒီမိန်းမဆိုးလေးကိုပဲ သူ တစ်သက်လုံး သည်းညည်းခံပြီး ချစ်သွားတော့မည်ဆိုတာကို ကမ္ဘာမြေထဲကို သစ္စာပြုပြီး ပြောစရာမလိုတော့အောင်ပင် သေချာသွားခဲ့ရလေသည်။

၂၈၈ ■ ပုညသင်

အချစ်ဆိုတာ ...

တစ်ခါ တစ်ခါ ...

အစမှာရော အလယ်မှာပါ စိတ်လွှပ်ရှားစရာ၊ ယစ်မှူး
စရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ နာကျင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ အပြောင်းအလဲ
အမျိုးမျိုးတွေကို လိုက်ပါခံစားကြပြီးနောက် ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ
ပေါင်းကြရသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် (သို့မဟုတ်) ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
တစ်ကားနှင့်လည်း ဆင်ဆင်တူတတ်ပါသေးသည်။

ပုညသင်

3 : 05 am

11.8.2012

